

CATENACCIO

TER VERDEDIGING VAN DE VOETBALSPORT

RACING MECHELEN | VOETBALSTAD BELFAST | DE STILSTAANDE FASE: DE VLAAMSE ARDENNEN
DE ANGEL SIDE VAN MVV | FC ASSENT | ATLETHIC DE BILBAO

COLOFON

CATENACCIO 10 | JUNI 2021

Verantwoordelijke uitgever
vzw KSK Beveren
Van Gervenstraat 18, bus 103
9120 Beveren

Redactie

**Robin Beck, Filip Janssens, Michiel Hoorens, Nick Claeskens,
Benny Antoniw, Jilke Hellinga, Stephan Van den Heuvel,
Tim-Oliver Metz, Sander Bral, Dominique Piedfort,
Sven Hardies , Steve Abrams**

Eindredactie

SOUND & VISION

Lay-out

Koen De Vuyst

Contact

www.catenaccio-magazine.com

info@catenaccio-magazine.com

 [instagram.com/catenacciomagazine](https://www.instagram.com/catenacciomagazine)

 [facebook.com/Catenacciomagazine](https://www.facebook.com/Catenacciomagazine)

 twitter.com/Catenaccio_mag

ERRATUM - in onze vorige editie #9 stonden de bronnen voor ons artikel rond K. Berchem Sport niet vermeld. Deze waren, naast krantenknipsels en persoonlijke getuigenissen, zeer zeker de indrukwekkende kronieken "Honderd Jaar Berchem Sport - Deel 1: 1906-1956" en "...Deel 2: 1956-2009". Dank én hulde aan hun auteurs, Karl Böhrer en de betreurde Hugo Fret (+ 11 december 2020). Onze excuses voor het verzuim.

CATENACCIO

INHOUD | JUNI 2021

04 | RACING MECHELEN

24 | VOETBALSTAD BELFAST

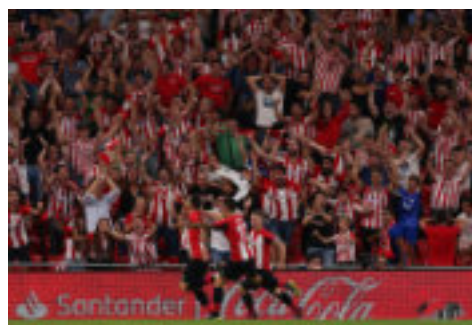
36 | DE STILSTAANDE FASE

54 | DE ANGEL SIDE VAN MVV

68 | FC ASSENT

80 | ATLETIC DE BILBAO

O. VAN KESBEEC

WELKOM I

VA

RACING MI

BLIK OP HEDEN EN VERLEDEN
VAN RACING MECHELEN,
'S LANDS GROOTSTE CULTCLUB

DE WIL IS NOG
LANG NIET WEG

ROBIN BECK

NICK CLAESKENS, FRED WILLEMS, RACING MECHELEN ARCHIEF

LOUNGE 24 >

K STADION.

N DE HEL
N
ECHELEN

BLIK OP HEDEN EN VERLEDEN VAN RACING MECHELEN, 'S LANDS GROOTSTE CULTCLUB

DE WIL IS NOG LANG NIET WEG

In 2017 degradeerde Racing Mechelen voor het eerst sinds de club het levenslicht zag, bijna 120 jaar geleden, naar de provinciale reeksen. Het betekende het dieptepunt van een decennialange zoektocht naar financiële reddingsboeien, en was het gevolg van megalomane beslissingen gedurende ettelijke voorgaande jaren. “De mensen vragen wel eens: de Racing, bestaat dat nog?” Het antwoord moge duidelijk zijn. JA. Want zoals het credo van de club het voorschrijft: “waar een wil is, is een weg”. Terugblik op de prachtige calvarietocht van de groen-witte trots uit Mechelen-Noord, waar overleven een kunst is geworden.

Er is opnieuw leven in het Oscar Vankesbeeckstadion, waar de jeugdtrainingen werden hervat op het recent aangelegde kunstgrasveld naast het hoofdterrein. Maandenlang heeft dit pronkstuk van de Belgische voetbalarchitectuur stof staan vergaren tijdens de lockdown, een vaststelling die ook door mijn gesprekspartners van vandaag wordt gedaan. “Dat zullen ze moeten afstoffen, Arnout, die stoeltjes!” De supporter-voorhet-leven met het oog voor detail is Wim Put, die door bestuurslid Arnout Geys werd uitgenodigd om ons te woord te staan. We zijn vertrokken voor een paar uur nostalgie in de mooiste perstribune van het land.

DE SCHRIK VAN DE KEEPERS

Wim is quasi opgegroeid op de Racing. Zijn vader, Jozef ‘Jef’ Put was een spilfiguur in de gouden periode van de club, die grofweg kan gesitueerd worden tussen het einde van de jaren 40 en dat van de jaren 50 uit de vorige eeuw. Wim heeft zijn fotoalbums meegebracht, een prachtige collage van oude beelden en krantenknipsels. Blad voor blad overloopt hij vol trots het hele naslagwerk. “De man met het moordend

schot”, zo kopt een krantenartikel over Jef, verwijzend naar de pegel van jewelste die de linkerflankspeler van Racing had hangen. Put vertelt hoe zijn vader, een rijzige bonk van 1m85, ooit de legendarische Anderlechtdoelman Rie Meert noopte tot verzorging. Niet door een botsing, maar wel omdat die de bal frontaal in het middenrif had gekregen na alweer een kanonskogel van *de Jef*. Meert, gekend om zijn krasse uitspraken en onbevreesde aard, verklaarde na de match op zijn ketjes: “Daa Put es nen echte muurdeneer!” Toen vader Put in 1989 overleed, werd dat in de kranten omschreven als “de schrik van de keepers is niet meer”, een passende ode aan een door het grote publiek vergeten held van het Belgische voetbal.

De man die het grote publiek wel kent is natuurlijk Rik De Saedeleer, een begenadigd voetballer maar een nog veel begenadigder journalist wiens voetbalreizen hem heinde en verre brachten. Rik wordt aanzien als het absolute boegbeeld van Racing Mechelen. In 2004, bij het 100-jarige bestaan van de club, werd De Saedeleer niet onverwacht door de supporters verkozen tot speler van de eeuw. Als ik een week later pols naar de

mening van enkele prominente bestuursleden met flink wat ervaring in het vak, kunnen ze daar zeker en vast mee leven. "Rik was de man met het gigantische voetbalverstand. Hij stuurde constant zijn ploegmaats en was een leidersfiguur op en naast het veld." In het jubileumboek van Racing lees ik hoe De Saedeleer op zijn vijftiende debuteerde in het eerste elftal, maar enkele jaren later als tiener ook voor een bepaalde tijd geschorst werd na een dispuut met de grote Oscar Vankesbeeck zelve over een gebrek aan degelijke vergoedingen. Vankesbeeck, een man van strikte principes, verbande De Saedeleer en ploegmaat Van de Kerckhove voor onbepaalde duur. Ze vonden tijdelijk onderdak bij het bescheiden Tremelo in ruil voor bloem, brood en boter; schaarse producten tijdens de oorlogsjaren. "Rik durfde het zelfs aan om af en toe in discussie te gaan met Jan Dogaer", beamen de aanwezige bestuurders. "Rustig en beleefd weliswaar, want met Dogaer viel niet te sollen..." Huidig Racingvoorzitter François De Keersmaecker, voormalig bondsvoorzitter, herinnert zich hoe De Saedeleer na zijn carrière als voetballer nog weinig tijd vond om de matches van zijn geliefde Racing te volgen. De legendarische journalist reisde binnen- en buitenland af voor verslaggeving en verhuisde ook naar de Belgische kust. "Maar als hij tijd had kwam hij sporadisch nog eens langs. Dan bezocht hij steevast mijn schoonvader Louis Wouters, destijds voorzitter van de voetbalbond, voor een potje schaken of kaarten. Die bezoeken betekenden dan ook het begin van mijn kaartloopbaan, als piepjonge invaller voor de ervaren mannen die een plaspauze nodig hadden! (lacht)"

Wim Put herinnert zich Rik als geen ander. "De Saedeleer speelde samen met mijn vader op de linkerflank. Destijds speelden ze in een systeem dat al lang niet meer bestaat: een keeper -evident- met daarvoor drie verdedigers en twee middenvelders. Maar vooral: vijf aanvallers, verdeeld als diepe spits, *inside wingers* en *outside wingers*. Het WM-systeem was heel simpel, met name meer goals maken dan de tegenstander. De Saedeleer was technisch en tactisch subliem, maar fysiek was hij niet de sterkste. Het viel voor dat hij maar 45 minuten op volle kracht speelde, maar dat was vaak genoeg om het verschil te maken."

GROEN-WITTE FAMILIE

De Racing in de gouden jaren, dat was echter meer dan de voeten en hersenspinsels van De Saedeleer. Het was zelfs meer dan een succesvolle voetbalclub; één grote familie van talentvolle Mechelaars die met fierheid de groen-witte kleuren verdedigde. "Toen Racing in 1948 na jaren afwezigheid opnieuw promoveerde naar eerste klasse, deed het dat met quasi allemaal Mechelaars, opgeleid in onze eigen jeugdopleiding. De enige 'vreemde' was aanvaller Jozef Mannaerts uit Geel, die wel studeerde in Mechelen." Wim laat me prachtige foto's zien van internationale uitjes die de familie destijds deed na het seizoen, naar Joegoslavië en Griekenland, waar kleppers als Rode Ster Belgrado, Olympiakos, Panathinaikos en AEK werden bekampt. In 1950 werd Nottingham Forest met maar liefst 7-2 huiswaarts gestuurd. De Engelsen waren zo vernederd dat ze per se een terugmatch wilden. Die kregen ze ook enkele jaren later: Forest won met 3-1, maar De Saedeleer stal de show met een weergaloos doelpunt. "In 1952 won Racing het beroemde Paastornooi van Kortrijk", weet Wim. "We lieten geen spaander heel van de Franse landskampioen Lille en wonnen met 2-5. Mijn vader scoorde twee doelpunten en kreeg een aanbod om te verkassen naar Noord-Frankrijk. Het bestuur weigerde echter een bod van een miljoen frank (circa 25.000 euro), nochtans een gigantisch bedrag in die tijd. Dat deerde hem niet echt, hij bleef gewoon hier spelen en was zelfs nog lange tijd actief in tweede klasse"

Waar Put en De Saedeleer furore maakten op de linkerflank in Mechelen, deden andere Racingers dat ook bij de nationale ploeg. Middenvelder Frans Reyniers bijvoorbeeld, 'De Witte', speelde ooit twee interlands op drie dagen tijd tegen Nederland. Ook aanvaller Jos Mannaerts bekampte ooit Oranje, maar zal vooral herinnerd worden als Belgisch Topschutter anno 1952. Dat had nochtans flink wat voeten in de aarde, want het duurde bijna 50 jaar lang vooraleer de inmiddels hoogbejaarde spits de erkenning kreeg die hij verdiende. Al die jaren werd immers niet Mannaerts, maar wel Rik Coppens, als topschutter aanzien. Een administratieve fout van de voetbalbond, die verkeerdelijk twee doelpunten uit een in forfait

omgezette match op Standard niet had meegerekend. Een echte Racer vergete echter nooit zijn geschiedenis en dus trok supporter Brian Nackaerts, op zoek naar gerechtigheid, naar de Houba De Strooperlaan. Hij haalde in 2011 zijn gram: de twee goals van Mannaerts op Sclessin brachten het conto van Jos op 23 stuks, waardoor de aangenomen Mechelaar prompt Coppens voorbijstak en hem terugzette op slechts twee topschuttertitels.

memorabilia. Bestuurslid Jürgen De Loenen leidt ons enkele dagen later rond in de wandelgangen en opent ingetogen het kabinet van Jef. Tussen de doorheen de tijd door Jef verzamelde doodsprentjes staat nu ook dat van hemzelf. Het logo van de club prijkt bovenaan. Racer voor het leven én, als het kan, ook daarna.

Van der Auwera werd in Mechelen omschreven als *'de Lange'*; een kopbalsterke centrale middenvelder en eigenlijk een

ANDERE TIJDEN

De grootste klasbak van allemaal was misschien wel Jan Van der Auwera, zo weet ik nog van mijn vorige bezoek aan de club enkele jaren geleden. Toen werd ik te woord gestaan door jeugdsecretaris en manusje-van-alles Jef Verbruggen, een clublegende die net voor de Coronacrisis overleed. Ik herinner me de man, ondanks onze eenmalige ontmoeting, nog scherp om zijn zachtaardigheid, zijn vat vol anekdotes en zijn hoogstpersoonlijke kabinet met

beetje de voorloper van de moderne box-to-boxspeler. Jan verzamelde 23 A-caps voor de Rode Duivels en verschijnt regelmatig in de top 100-lijstjes van beste Belgen aller tijden. Hij verdeelde en heerste over het middenveld en slaagde er zelfs in om 15 seizoenen op rij geen enkele wedstrijd te missen. Zoiets zou vandaag de dag natuurlijk ondenkbaar zijn. Niet alleen vertoont de gemiddelde voetballer tegenwoordig meer trekken van een balletdanser dan van een rugbyspeler: "vroeger trainde Racing twee keer per week,

dat is minder dan nu en nu spelen ze een paar reeksen lager. Bovendien verdienden de spelers een premie van maar 1400 frank bij winst...”, aldus Wim. Andere tijden, inderdaad.

Racing Mechelen, dat is romantiek maar evenzeer tragiek. Ondanks die fenomenale lichter Mechelse toptalenten slaagde de club er nooit in een prijs te pakken, al kwamen ze er verschillende keren heel dichtbij. Tussen 1948 en 1954 eindigden de groen-witten telkens in de top 6 van het

Wim weet ongetwijfeld als geen ander dat de gloriejaren van weleer nooit zullen weerkeren, maar dat lijkt hem niet te deren. Terwijl zijn vader later nog speelde voor Racing Jet, bleef hij kind aan huis in het Oscar Vankesbeeckstadion. In eerste klasse, de tweede, derde, vierde en ja zelfs eerste provinciale. “Het wordt tijd dat we terug mogen gaan shotten!” Wim keert terug naar zijn flatgebouw achter de hoek, vanwaar hij het dak van de *grandstand* kan zien. Een mooier uitzicht kan men zich niet wensen, hoewel het kan nog beter ...

klassement. In 1952 eindigde het tweede en een jaar voordien verloor het pas op de slotspeeldag de landstitel in een race met drie paarden (Racing, Berchem Sport en landskampioen Anderlecht). In 1954, bij het 50-jarige bestaan van de club, speelde Racing haar eerste en enige bekerfinale. Het verloor, ondanks een hoopgevende gelijkmaker vlak voor rust van Mannaerts, met 3-1 van Standard.

DE KRACHT VAN HET LEGIOEN

Dag 2 van mijn Racingbezoeken. We hebben afgesproken met bestuursleden Arnout Geys en Jürgen De Loenen voor een fotoshoot in het Vankesbeeckstadion. En uiteraard geen stadion zonder supporters; van kapitaal belang voor Racing.

De fans hebben doorheen de jaren verschillende predicaten op zich gekregen: hondstrouw en passioneel, maar ook bij momenten berucht voor schermutselingen.

Veelal komende uit de arbeiderswijken van de stad Mechelen, zoals de nabijgelegen Galgenberg. Een echte volksclub, zeg maar. De Racingfans laten zich horen wanneer ze niet tevreden zijn, maar ze steunen hun club door dik en dun en steken regelmatig de handen uit de mouwen om bijvoorbeeld het stadion te onderhouden. Voor de Racingfans is de club heilig.

De aanwezige fans vandaag - Patrick Mertens, Yoni Deneyer, Stefan Hofmans, David Gahete en David Kuipers - hebben er alleszins goesting in en trakteren ons op verse pinten, zodat we goedlachs aan de fotoreportage kunnen beginnen. Eén van hen, Patrick Mertens, woont in de inmiddels deel van het stadion geworden appartementsblokken achter het doel, en nodigt ons uit voor een uniek zicht op het stadion. "De grond daar werd in de jaren 70 verkocht om geld op te halen", weet Jürgen. "Ik heb nog geweten dat een fan ooit een appartement huurde nadat hij een stadionverbod had gekregen, zodat hij toch van zijn thuismatches kon blijven genieten. Het uitzicht is dan ook fenomenaal!"

Terwijl ik, *Coronaproof*, op de begane grond blijf, vertelt Arnout me meer over de bijna dagelijkse inzet van de aanwezige supporters. Ze zetten zich in voor de jeugdwerking, bijvoorbeeld als *délégué* of trainer, onderhouden het veld, doen dienst als steward of fungeren zelfs af en toe als elektricien: "Toen vorig seizoen in de geladen match tegen Diest één van de lichtmasten het begaf en we niet op tijd de netbeheerder konden bereiken, werd Stefan in allerijl opgeroepen. Hij kreeg het ding binnen het kwartier aan de praat, zodat een forfaitnederlaag vermeden werd!"

TUSSEN TRAGIEK EN ROMANTIEK

Jürgen De Loenen heeft op onze vraag enkele prachtige relikwieën uit zijn archief meegebracht. Met de nodige voorzichtigheid ontrolt hij enkele stokoude vlaggen van de club: uit de gloriejaren einde jaren 40 onder meer, met de portretten van de helden van toen, maar ook zelfs veel oudere exemplaren uit de absolute beginjaren van de club, nog met de hand genaaid en geschilderd. Jan Van Cant, de allereerste international van de club, goed voor 7 goals in 10 matches voor de Rode Duivels waaronder een hat-trick tegen de

Duitsers, wordt terug tot leven gewekt. De eerste ster van Racing werd, getekend door de Eerste Wereldoorlog en gezondheidsproblemen, amper 34 jaar oud.

Soms ontstaat romantiek uit tragiek, zeker hier in Mechelen. Racing speelt hier al sinds 1923, nadat het voordien op zeven andere locaties had gespeeld, maar zag zijn stadion grotendeels verwoest worden door een V1-bom in de Tweede Wereldoorlog. Een paar jaar later, in het promotiejaar 1947-1948, ontstond er een grote brand na een thuismatch tegen Sint-Niklaas. De grotendeels houten tribune ging in de vlammen op. Stad en supporters, onder meer door een grote benefietmatch tegen KV Mechelen (het moet niet altijd bittere rivaliteit zijn), bouwden de hoofdtribune in een mum van tijd herop.

De hoofdtribune werd amper gewijzigd sinds de heropbouw ervan in 1948. Enkel de glazen zijwanden werden, om redenen van veiligheid en onderhoud, vervangen door bakstenen. We betreden de inkomhal en worden overvallen door nostalgie. De poort naar het veld, waarboven de contradictorische woorden "*Welkom in de Hel van Racing Mechelen*" staan geschilderd, wordt geopend. De perfecte grasmatt verschijnt. Het legendarische motto van de Racing, "Waar een wil is, is een weg", nog steeds in volle glorie boven de spelerstunnel, de overgebleven gradins dichtbij het veld, de monumentale houten banken van de hoofdtribune... Schoonheid in Mechelen-Noord, er zijn geen woorden voor.

MEER DAN EEN VOORZITTER

Het Oscar Vankesbeeckstadion is de natte droom van groundhoppers van heinde en verre. Onze vrienden van Pitch'd, overtuigde 'Kakkers' (supporters van KV), zetten de tempel zelfs op de cover van hun recente meesterwerk '*Belgian Beauties*'.

Maar wie is die Oscar Vankesbeeck nu eigenlijk? Met onder meer die vraag trekken we op zaterdagochtend een week later naar de meer doorwinterde lieden van deze traditieclub die, respectvol en Racinggek als ze zijn, in grote getale zijn afgekomen naar de bestuurskamer van het stadion: supporter/archivaris Marc Alcide, voorzitter François De Keersmaecker, sportief

directeur Marc Ghys, bestuursleden Denise Cornelis, Ronny Van Aken en Fred Willems, en natuurlijk mijn inmiddels al vertrouwde gidsen Arnout en Jürgen, tevens bestuursleden. Het is niet overdreven te stellen dat deze bijzondere plek een waar museum is. Van de bustes van voormalige voorzitters tot de met het logo gegraveerde houten stoelen, de authenticiteit spat eraf. Ook de aanwezigen zijn, uiterst respectvol bedoeld, deel van het clubmeubilair geworden. De meeste van hen hebben werkelijk alles zien passeren op de Racing: successen bij momenten, maar evenzeer periodes vol zwarte sneeuw. Plaatselijke helden, legendarische voorzitters, cultvoetballers en exotische investeerders, ze zaten hier allemaal ooit aan tafel te onderhandelen met de clubleiding, ongetwijfeld gecharmeerd door al dit erfgoed.

Marc Alcide, de levende encyclopedie van de Racing, schetst 'Oscar' vooral als zeer geëngageerd en getalenteerd redenaar. "Op zijn 18 jaar werd Vankesbeeck al voorzitter van onze club en was hij op jonge leeftijd ook al een succesvol strafpleiter in Antwerpen waar hij uiteindelijk honderden assisenzaken zou bepleiten." Huidig voorzitter François De Keersmaecker is één van de weinige Mechelaars die nog uit eerste hand verhalen kan vertellen over Vankesbeeck. Zijn schoonmoeder, inmiddels 99 jaar, is de dochter van de legendarische voorzitter en woont samen met de familie De Keersmaecker nog steeds in het familiehuis van Vankesbeeck. "Zij heeft een enorme bewondering voor haar vader, die ondanks zijn drukke leven ook steeds een echte familieman is gebleven. Hij was zowat de Vermassen van zijn generatie en bovendien een bijzonder populair man in Mechelen. Dagelijks trok hij door de stad op weg naar zijn kantoor in de Astridlaan. Zijn kenmerkende hoed droeg hij niet langer op zijn hoofd, want de hele route was hij bezig met het groeten van de Mechelaars!"

BAND MET DE BOND

Wanneer Vankesbeeck eigenlijk tijd vond om te slapen is een groot mysterie. De man was voorzitter van Racing, destijds een volwaardige multisportclub met afdelingen in onder meer atletiek, basket, tennis en zwemmen. Daar bleef het echter niet bij. In

1930 was hij delegatieleider van de Rode Duivels op het allereerste WK in Uruguay, dat pas na een legendarische bootreis van enkele weken werd bereikt. Marc merkt intussen op dat ook in het interbellum, een ietwat vergeten periode in de clubgeschiedenis, Racing hoge toppen scheerde en behoorde tot de top van het land. Met Jan Diddens en Theodoor Nouwens vaardigde het ook twee spelers af voor dat WK. "De talentvolle jeugdafdeling van Racing was destijds zo exponentieel gegroeid dat de kadettenploegen een eigen competitie moesten vormen. Aangevuld met enkele ploegen van Malinois, werden de ploegen per wijk onderverdeeld."

Zeven jaar na de eerste Mundial werd Vankesbeeck bondsvoorzitter, de eerste in een rijtje Racingmannen die de functie zou vervullen. Ook politiek was Vankesbeeck zeer geëngageerd: hij was voorman van de liberale partij in Mechelen en zetelde vier jaar lang als volksvertegenwoordiger. In 1937 werd hij schepen van onderwijs van de stad. Zijn liefde voor Mechelen en het vaderland zouden Oscar uiteindelijk het leven kosten. In maart 1941 werd hij door de Duitse bezetter opgepakt als vergelding voor een aanslag op de commandatuur, waar de man niks mee te maken had en waarbij ook geen slachtoffers vielen. Hij werd opgesloten in het concentratiekamp van Breendonk en maandenlang wreed behandeld. "Zijn dochter herkende hem niet meer toen hij vrij werd gelaten", weet De Keersmaecker. In 1943 overleed de man aan een leverkwaal die hij had opgelopen in Breendonk. Zijn begrafenis groeide uit tot een soort van stil protest dat door duizenden mensen werd bijgewoond.

Het is niet meteen verklaarbaar, maar vele Racings zouden uiteindelijk belanden in een hoge positie binnen de Belgische voetbalbond. De schoonzoon van Vankesbeeck, Louis Wouters, tevens ex-secretaris van Racing, was voorzitter van de KBVB tussen 1967 en 1987 in een succesvolle maar ook zeer turbulente periode voor het Belgische voetbal. "Er was wel een regel die stelde dat er geen meerdere leden van het Uitvoerend Comité lid mochten zijn van dezelfde club. Toen Frans Meulemans, toenmalig voorzitter van Racing, lid werd van het Uitvoerend Comité als vertegenwoordiger van de Nationale Voetballiga, diende Louis Wouters ontslag

JOOP LANKHAAR

Eén van onze trouwe lezers van Catenaccio Magazine, David Kuipers, is een fervente Racingfan. In tegenstelling tot de meeste fans, echter, is hij geen rasechte Mechelaar. En David heeft een bijzonder verhaal... "Ik ben opgegroeid in Den Haag, waar ik een fan was van FC Den Haag. In 1987 leerde ik mijn huidige echtgenote, die van hier afkomstig is, kennen en kwam ik als Haags jochie plots in Mechelen terecht!"

Het toeval wou dat een jaar later Joop Lankhaar, absoluut boegbeeld in Den Haag, ging spelen voor Racing Mechelen. Voor Hagenees David was het dan ook een beetje thuiskomen in het Oscar Vankesbeeckstadion en voor hij het wist was hij verliefd op de groen-witte trots. Sindsdien is hij een trouwe supporter en maakt hij de thuiswedstrijden mee vanop de gradins vlakbij het speelveld.

Ook Lankhaar zelf is de club verre van vergeten! Hij reageerde kort op dit artikel: "Ikzelf kijk graag terug op mijn tijd in Mechelen; zowel sportief als op het gebied van het sociale leven. Ik kwam in een warm 'bad' terecht, en had vrijwel meteen vrienden bij Racing. Ik was ook verrast door de enthousiaste supporters. Met sommigen heb ik nog wel eens contact ja. Het leuke van het voetballen bij Racing was dat ik op 200 meter van het stadion woonde; na een gewonnen wedstrijd kon ik dus met mijn beschonken kop gewoon naar huis wandelen. Een aantal jaren geleden ben ik nog bij Racing geweest en wat mij opviel was dat er niets was veranderd. Dus ik zat echt even terug in begin jaren negentig!" Joop zond ons ook een foto van zijn ingekaderde shirt dat in zijn woning hangt: zijn nekmat is verdwenen, maar de liefde voor Racing nog bijlange na niet...

De cultstatus van Lankhaar werkt overigens verbindend. Nadat Joop in 1995, na een periode bij Lierse, terugkeerde naar Nederland, tekende hij een overeenkomst bij FC Dordrecht, waar hij nog vier jaar actief zou zijn en later ook jeugdtrainer werd. Nadat de fans van Racing hun voormalige held bezochten in Nederland, ontstond een unieke vriendschapsband tussen beide supportersclans. Jaarlijks bezoeken ze elkaars thuismatches, met vaak een uitgelaten sfeer tot gevolg!

te nemen als lid van onze club. Hij sloot zich op papier dan maar aan bij FC Boom”, aldus De Keersmaecker. De Keersmaecker, schoonzoon van Louis Wouters, is uiteraard zelf de laatste in het rijtje is van bondsvoorzitters met een groen-witte clubkaart. Al vertelt hij er wel bij dat hij als bondsvoorzitter aangesloten was bij Sporting Tiselt, een Antwerpse provincialer uit Willebroek, waar hij afkomstig van is.

van zijn scorende vader, juichend alsof de wereldbeker zonet was gewonnen in een 0-3 zege in november 1948. Marc Alcide haalt zich een gouden moment voor de geest uit november 1969: “Een volgestouwd stadion met gemengde vakken. Iedereen kon gaan en staan waar hij wou. Ik was zelf aan het voetballen achter de doelen, want toen kon dat nog allemaal. Andrej Kvasnak was die middag fenomenaal, hij speelde KV volledig in de vernieling. Ik zal nooit vergeten toen hij alleen voor de keeper verscheen, op een

Huidig voorzitter François De Keersmaecker naast het borstbeeld van één van zijn legendarische voorgangers, Oscar Vankesbeeck. Foto: Fred Willems.

DE STRIJD OM MECHELEN

Tijd om een gevoelig onderwerp aan te snijden: ‘de Kakkers’, ‘Yellow-Red’, ‘de Malinois’. De derby van Mechelen is een slapende derby – de laatste werd inmiddels alweer meer dan 15 jaar geleden gespeeld – maar de rivaliteit tussen beide clubs is, nog steeds, bijzonder groot. Het is opvallend dat alle supporters die ik sprak wel één of andere derbyzege als absolute hoogtepunt in hun persoonlijke Racingherinneringen hebben staan. Wim Put laat me een foto zien

paar meter van mijn ogen en de bal ijzig kalm in doel werkte. Het stadion ontplofte, iedereen liep het veld op om te gaan vieren met Kvasnak. Het heeft zeker vijf minuten geduurd vooraleer iedereen terug het veld af was!”

Eén derbyzege staat in Mechelen nog bij iedereen vers in het geheugen gegrift. Sinds 1 februari 2004, iets na drie uur ‘s middags, rolt zijn naam minstens evenveel als Rik De Saedeleer over de tongen van iedere Racer: Kris Slachmuylders, liefkozend

“*Slachske*” genoemd door sportief directeur Marc Ghys. Die zondag speelde Racing op het veld van de aartsrivaal, die na het faillissement een jaar voordien terecht was gekomen in derde klasse. En dat in het jaar van de 100ste verjaardag van de club uit Mechelen-Noord: van een verjaardagsgeschenk gesproken. Een middelmatige maar steeds hard knokkende Racer in hart en nieren, vaak zelfs bankzitter, kopte in minuut 53 de bal tegen de netten en deed alle vakken van Achter De Kazerne verstommen - op dat van de 2.000 uitzinnige bezoekende fans na. Het was meer dan 56 jaar geleden dat Racing kon winnen op Malinois en meer dan 13.000 toeschouwers zagen deze stunt live gebeuren, een ongelooflijk aantal voor Derde Klasse. Zijn shirt hangt hier nog steeds in de beheerszaal, pronkend tussen de borstbeelden van de bondsvoorzitters en de wimpels van Europese grootheden.

De rivaliteit tussen beide clubs gaat terug naar de absolute beginjaren van het Mechelse voetbal. Racing werd gesticht in de zomer van 1904 door vier studenten van het Mechelse Atheneum. De jongelui trainden initieel op een wel erg bijzondere plek, met name in de toenmalige gevangenis aan de Lierssteenweg, waar Rene Grombeer, vader van één van de stichters, gevangenisdirecteur was. De club richtte zich vooral op de liberaal-vrijzinnige jeugd van de stad, onder meer onder impuls van haar eerste voorzitter, Oscar Vankesbeeck. De club trok veelal de arbeidersklasse aan (die zich hoofdzakelijk bevond in Mechelen-Noord) en vestigde zich naar verloop van tijd ook in dat deel van de stad.

FC Malinois (later KV) was een reactie op al dat vrijzinnig geweld vanwege de katholieken, hoofdzakelijk Franstalig en geliefd bij de middenstand. De club werd gesticht enkele maanden na Racing en kreeg het stamnummer 25 toebedeeld, nadat nummer 24 naar de aartsrivaal was gegaan. De tegenhanger van Oscar Vankesbeeck bij Malinois was Francis Dessain, toenmalig kapitein van de Rode Duivels en de eerste voorzitter van de roodgelen. Dessain bleef ruim 40 jaar voorzitter van de club en volgde na zijn dood in 1943 Vankesbeeck op als voorzitter van de Belgische voetbalbond. Hij was een fervent katholiek en schopte het zelfs tot kanunnik.

KLANTENBINDING

De rivaliteit tussen Racing en KV is altijd hevig geweest. Al in 1912 werd de wedstrijd door de lokale pers én politie aanzien als een risicomatch *avant la lettre*. Maar liefst 4.000 supporters van Racing werden onder politiebegeleiding - met honden! - naar het stadion van de aartsrivaal geëscorteerd. Naarmate de jaren vorderden werd het kiezen voor het katholieke college, dan wel het vrijzinnige atheneum ook een keuze voor een voetbalclub. “Torreke Lemberechts, de legendarische rechtsbuiten van KV, speelde eerst een seizoen voor Racing maar trok toen naar het college en moest zich aansluiten bij de Kakkers. Jan Van der Auwera overkwam hetzelfde, maar de krachtpatser van de Racing liet zich niet doen en bleef groen-wit trouw!”

In tegenstelling tot de Racing heeft KV wel een erelijst bijelkaar gevoetbald, maar daar zetten ze in Mechelen-Noord toch wat vraagtekens achter. Vooral de drie landstitels tijdens en net na de Tweede Wereldoorlog zien ze hier niet als volwaardig. Denise expliceert: “tijdens de oorlog zijn heel veel Racingspelers gedeporteerd naar de werkkampen, tot bij de reserven toe. Dat overkwam veel ploegen, maar KV werd hiervan enigszins gespaard. Het waren destijds onvolmaakte competities. Een beetje zoals tijdens de Coronacrisis nu, maar dan op veel grotere schaal.” Over de gouden periode van KV, einde jaren 80 begin jaren 90, bestaat geen sportieve discussie, maar “dat mocht ook wel, na zo’n gigantische kapitaalinjectie van John Cordier...”

Toch steken de Racingers ook de hand in eigen boezem om hun eigen verval te verklaren. Die verklaring gaat in se al terug naar de tijd van Oscar Vankesbeeck. Die vocht quasi zijn hele loopbaan tegen de professionalisering van de voetbalsport. Hij had daarvoor ook de geschikte partner in de rangen lopen, die uiteindelijk zijn opvolger zou worden na zijn jammerlijke overlijden tijdens WOII: Jan Dogaer, nog zo’n legendarische persoon in de geschiedenis van Racing. Dogaer leerde de knepen van het voetbalvak tijdens WOI toen hij in Manchester verbleef. Na zijn terugkeer werd hij in 1919 door Vankesbeeck aangesteld als hoofdtrainer, een functie die hij maar liefst

38(!) jaar zou vervullen. Toen Dogaer ook voorzitter werd wou die van geen professionalisering weten en bleef hij teren op de oude normen en waarden van de club - waaronder het rekruteren van lokale spelers; vissen in een poel die steeds kleiner werd door de moordende concurrentie. "Bij de Racing leven we allemaal een beetje van de conflicten, normale seizoenen zien we hier amper", lacht Jürgen. Er zit echter zeker ook een waarheid in zijn komische analyse, die inderdaad Racing maakt tot wat het vandaag nog steeds is: een springlevende voetbalclub, weliswaar met diepe littekens maar ook met een diepgewortelde traditie.

GEORGE BEST VAN DE RACING

Bestuurslid Ronny Van Aken, echtgenoot van Denise, meubelmaker van métier (Mechelen was tot begin jaren 80 de hotspot van de meubelindustrie in Europa) en ook één van de langst zittende bestuursleden uit de clubgeschiedenis, heeft het allemaal met eigen ogen zien gebeuren: "De club is veel te laat beginnen professionaliseren op zowel financieel als commercieel vlak. Ik heb zelf het initiatief genomen om een financieel comité op te richten begin jaren 70. We zijn beginnen netwerken met lokale ondernemingen en de middenstand, iets wat we voordien nooit gedaan hadden."

De eerste investeringen die werden gedaan om Racing opnieuw naar het hoogste niveau te brengen waren nochtans niet van de minste. Andrej Kvasnak bijvoorbeeld, het Tsjecho-Slowaakse icoon dat in 1969 bijna per toeval in Mechelen-Noord belandde. Wat er van waar is kunnen de aanwezige bestuurders me vandaag ook niet vertellen, maar wijlen Jef Verbruggen vertelde me ooit dat Kvasnak werd gekaapt op de luchthaven toen hij op weg was om te tekenen bij het ambitieuze Daring Molenbeek. Meteen in de ban van het zwierige nachtleven van Mechelen-Noord en de kwaliteit van de whisky, die hem in ieder geval ook in de komende jaren in de ban hielden. "Het is verschillende keren gebeurd dat we Andrej 's morgens moesten gaan halen in het *cachot* na een nachtje stappen. Een paar keer moesten we hem zelfs terugbrengen na de match! Tijdens de rust moesten we hem ook telkens een drupje brengen. De man hield van zijn whisky..." De George Best van de Racing zeg

maar en dat is geen hyperbool op alle vlakken. Kvasnak staat geboekt als één van de beste Tsjecho-Slowaakse spelers aller tijden. Hij pakte brons op het allereerste EK in 1960, speelde in 1962 nog de finale van het WK en was ook in 1970, als 34-jarige middenvelder bij een Belgische tweedeklasser, nog steeds van de partij voor het WK in Mexico. "Meer nog", zo weet Arnout, "hij kreeg voor zijn prestatie tegen de latere wereldkampioen Brazilië nog een staande ovatie van het thuispubliek ook! De Mechelaars kwamen destijds in groten getale naar de trainingen kijken. Als die dan gedaan was bleef Kvasnak met enkele ploegmaats, zoals Sunde en Iversen, nog wat na. Hij zette dan een kruisje op de deklaf en speelde voor een fles of een bak bier. Veel heeft hij niet verloren".

Racing had begin jaren 70 werkelijk een wereldploeg. Zo haalde het ook Odd Iversen naar OVK, algemeen aanzien als één van de beste Noorse aanvallers ooit. Toen hij in 1969 overkwam had hij net 30 goals in 18 matches voor Rosenborg gescoord, een Noors record dat nog steeds standhoudt. Zijn zoon Steffen zou ook internationaal gaan; niet bij de Racing, maar wel bij onder meer Spurs, Wolves en Palace. In het kielzog van Iversen verscheen ook zijn land- en ploeggenoot en spitsenbroeder Harald Sunde in Mechelen. Kwestie van het op elkaar ingespeeld geraken tot ren minimum te beperken... Het jonge toptalent Walter Meeuws, ook al een aanvaller, kwam over van provincialer Gierle. In 1971 voegde ook de Deense international Jens Petersen zich bij het sterrenensemble. Hij werd enkele jaren voordien nog speler van het jaar bij het Schotse Aberdeen.

Verder dan een derde plek in 1971 zijn de groen-witten met hun wereldelftal nooit geraakt. De tweede klasse van toen was duidelijk van een ander niveau dan dat schepsel genaamd 1B van heden ten dage. Een jaar later eindigde de ploeg pas tiende, maar het haalde wel de halve finale van de Beker van België. Een hattrick van Meeuws in de kwartfinale op het Kiel, waarna Beerschot de goalgetter een contract voorschotelde. "We zijn toen geflikt in de halve finales op Anderlecht: handspel van Dockx en offside van Rensenbrink!" Marc Ghys windt zich nog steeds een beetje op door die bewuste middag, de aard van het Racingbeestje is passioneel. Ronny Van

Aken vat die fijne, maar ook teleurstellende periode netjes samen: “we hebben pech gehad met blessures in die jaren, maar we waren vooral ook niet voldoende georganiseerd op en naast het veld. Die organisatie heeft nog enkele jaren op zich laten wachten.”

DE SNOR

Interviews: het lijken wel gemaskerde bals, met al die mondkmaskers dezer dagen. De exemplaren die Racing op de markt bracht

geen gebrek in Mechelen-Noord: de Racing Cycling Club Mechelen veranderde toepasselijk de leuze van de voetbal in “*waar een wiel is, is een weg*”.

Repping the colours, dat doe ik als Beverenfan natuurlijk in het geel-blauw, maar dat vinden ze hier in Mechelen-Noord niet erg. “Heinz Schönberger!”, klinkt het in koor. In 1975 promoveerde Racing, eerder tegen de verwachtingen in, dan toch terug naar de hoogste klasse onder het trainerschap van een andere Duitser, Ernst

28 februari 1971, Racing Mechelen-KV Mechelen. Andrej Kvasnak in actie. Foto: Racing Mechelen Archief

zijn bijzonder fraai en bleken ook een schot in de roos. Arnout vertelt me dat er inmiddels al meer dan 3.000 van over de toonbank zijn gegaan. “Vele daarvan zijn we persoonlijk met de fiets gaan afgeven bij de mensen thuis, want als de mensen niet naar de Racing kunnen komen brengen we de Racing naar de mensen. Het is hartverwarmend om te zien hoeveel sympathisanten er nog steeds zijn. Sommigen zijn nog nooit komen kijken, maar ze hebben respect voor onze traditieclub.” Ook aan creativiteit overigens

Künnecke en de onvermoeibare cultspits Hans Schöning die nog jaarlijks zijn ex-club verblijdt met een bezoekje. “Heinz konden we niet houden, hij kwam voor een prijke over van Tilleur, speelde hier een prachtseizoen en bleef zelfs na de degradatie nog een jaar hangen. Beveren heeft toen veel geld betaald voor hem, maar dat zal het wel waard zijn geweest.” Dat kan ik enkel maar beamen, beter dan Schönberger op *den tien* zal je ze niet vinden...

In 1988 promoveerde Racing Mechelen voor het laatst naar de hoogste afdeling. Wanneer ik vraag naar de gouden periodes van de club wordt eensgezind de tweede helft van de jaren 80 genoemd, een periode die alle aanwezigen hier bewust hebben meegemaakt. Het waren destijds natuurlijk absolute hoogdagen voor het voetbal in Mechelen, ook door de korte maar hevige hoogconjunctuur van de Kakkers even verder op. Stevige concurrentie dus voor de Racing – “een aantal fans is toen ook overgelopen of pikten stiekem een graantje mee van de internationale successen van KV” maar dat kon de trots en pret van de Racingers nauwelijks bederven. Het toeschouwersaantal destijds schommelde tussen de 2 à 3.000 man, maar wie naar OVK kwam mocht zich klaarmaken voor een warme tot hete ontvangst. Geen salonsupporters in Mechelen-Noord, enkel vurige *passionista*.

Sleutel tot het succes was volgens velen de komst van ‘de Snor’, Rik Pauwels, in 1986. Pauwels, tevoren al een succesfactor als T2 in de twee landstitels van KSK Beveren, was niet alleen een man met het hart op de tong, hij professionaliseerde ook de club. Marc Ghys recapituleert: “Toen Rik aankwam zei hij, wat voor een caféploeg is me dat hier. Maar hij zeurde niet, ging aan de slag en kreeg met beperkte middelen structuur in de werking. Hij ademde voetbal, kon met iedereen goed overweg en was bijna dagelijks te vinden op de trainingen en wedstrijden van de jeugd.”

NEKMAT

Het elftal van de groen-witten bestond naar goede gewoonte opnieuw uit enkele Belgische sterkhouders zoals de veel te vroeg gestorven Mechelse cultheld Luc Leys en opkomende talenten als Patrick Van Kets, Carl Massagie en Patrick Asselman. De terugkeer naar eerste klasse bracht echter ook opnieuw enkele gerenommeerde internationale sterren naar Mechelen-Noord. De Nigeriaanse international Uche Okafor, een beresterke voorstopper die in 1994 aan de zijde van Okocha en co de Africa Cup won, bijvoorbeeld. “Daar werd de Rik zot van!”, herinnert Marc Ghys zich: “een sterke, technische en snelle voorstopper, maar tactisch een ramp om mee te werken. Vaak dacht hij dat hij een back was en snelde hij iedereen voorbij, maar als dat

misging lag de boulevard natuurlijk open. Dan pakte Rik Uche op de training apart en tekende hij een veld in de modder waarop hij dan uitlegde wat er van hem verwacht werd. Pauwels vroeg of hij het begreep en Okafor knikte van ja, waarop de Rik dan uit zijn krammen schoot en riep: ‘Waarom doet ge het dan niet!’ (lacht)” Okafor zou uiteindelijk in de Verenigde Staten belanden, waar hij in 2011 onder verdachte omstandigheden dood werd teruggevonden.

De twee grootste spraakmakers kwamen echter van bij onze Noorderburen en het waren niet van de minste. Verdediger Joop Lankhaar, een cultheld pur sang, kwam over van FC Den Haag (thans ADO). De man had niet alleen een cap voor Oranje op zijn naam staan, hij beschikte ook over een Hagenese nekmat om u tegen te zeggen. Zijn naam waardig dus, zou men kunnen zeggen. Lankhaar aardde prima in Mechelen en bleef vijf jaar bij Racing voetballen. Hij is nog steeds een grote fan (*zie kader*). Een andere verdediger bracht nog meer adellijke brieven mee: 419 wedstrijden voor Feyenoord, de landstitel, twee nationale bekercups en 36 interlands voor het Nederlandse elftal. Dat rechtsachter Ben Wijnstekers naar Mechelen-Noord verhuisde verbaasde dan ook de voetbalwereld. Bestuurslid Ronny Van Aken was bij de transfer betrokken en verklaart: “Wijnstekers kon toen kiezen tussen ons en FC Porto! Hij kende Lankhaar een beetje, was gecharmeerd door de club en was bovendien verwickeld in een vechtscheiding. Ik denk dat hij zijn vrouw destijds niet al te veel geld meer wou gunnen, maar de echte reden waarom hij koos voor Racing zal alleen hij weten.”

Rik Pauwels en de zijnen slaagden erin om zich op de allerlaatste speeldag van de competitie te redden op het veld van Lokeren. Seizoen twee in de hoogste klasse verliep echter desastreus. Pauwels vertrok, net als Leys, Massagie en Van Kets. De Nederlanders bleven en er werden enkele inkomende transfers gedaan zoals Marc Wuyts en Marc Grosjean. Het zou niet baten: Racing haalde slechts 21 punten en eindigde als rode lantaarn.

NOOIT FAILLIET

Ik zit hier vandaag aan tafel met een bijzonder gezelschap aan overlevers,

OSCARPELOUZA

Dat Racing Mechelen veel meer is dan een modale Vlaamse voetbalamateurclub, kan u opmaken uit ons hoofdartikel; maar de Mechelaars trachten ook naast het veld een bijzondere rol te spelen in het sociale weefsel van de stad.

Mede onder bezieling van bestuursleden Arnout Geys, Fred Willems en Jürgen De Loenen, fans Philip Kerremans en Luc Verbist en de vele vrijwilligers van de club (jaarlijks een honderdtal), werd in 2017 gestart met een heus festival, genaamd Oscarpelouza. In en rond het Oscar Vankesbeeckstadion worden tal van activiteiten georganiseerd, gaande van een quiz tot optredens van lokale artiesten in tal van genres.

Arnout legt uit: “Met Oscarpelouza willen we als club onze maatschappelijke rol opnemen. Het festival was, voor de pandemie, uitgegroeid tot een waar buurtfeest met verschillende activiteiten. Er hoeft geen toegangsgeld te worden betaald en dus bereiken we ook een heel gevarieerd publiek. Op die manier overstijgen we ook onze voetbalactiviteiten en verzilveren we onze plek in de wijkwerking en de stad”.

De swingende naam van het project werd gevonden door een supporter en verwijst uiteraard naar Oscar Vankesbeeck. Een ‘pelouze’ is dan weer een grasveld in het lokale dialect. De naam is een kwinkslag naar het wereldberoemde Lollapalooza Festival in Chicago.

Naast het muzikale gedeelte wordt er, of wat dacht u, ook gevoetbald. Er werden toernooien georganiseerd voor lokale amateurclubs van zowel mannen als vrouwen. In 2019 kwam er ook het prachtige initiatief om een derby te organiseren tussen de G-elftallen van Racing en KV. De opbrengst van het voetbaltoernooi en de quiz wordt geïnvesteerd in de jeugdwerking en de G-ploegen van Racing. Er wordt bovendien ook samengewerkt met Foundation Mechelen, een vzw die in 2011 werd opgericht door ex-spelers van beide Mechelse clubs en zich inzet voor goede doelen in de stad.

De Coronacrisis stond de verdere uitbreiding van het festival vorig jaar in de weg, maar de organisatoren brachten wel een alternatief zomerfestival voor de Mechelaars. Ook dit jaar zal er op die wijze gewerkt worden: vier zomeravonden in de maand juli, met telkens gratis toegankelijke liveoptredens.

bestuursleden/supporters die nooit het geloof in hun club hebben verloren, soms tegen beter weten in. Want mijn god, de Racing heeft afgezien sinds 1990. Maar "als er één zaak is waar we als club ook fier op mogen zijn dan is het dat we sinds 1904 geen enkele keer failliet zijn gedraaid, in vereffening zijn moeten gaan of een fusie moesten afsluiten. Iedere speler is hier op het einde van de rit steeds correct betaald geweest, dat kunnen niet alle clubs zeggen!" Een duidelijke kwinkslag naar de burens die

verschenen onverwachte mecenasen aan de prachtige poorten van OVK: het Georgische duo Michael Suhr en Yuri Tetrov, zakenpartners van de flamboyante Merab Jordania. Jordania, voormalig winnaar van de Europacup II met Dinamo Tbilisi, maakte in de jaren 90 razendsnel naam als voorzitter van zijn voormalige club en als spelersmakelaar van talentvolle landgenoten als Shota Arveladze. De man is zeker geen onbesproken blad, werd later onder meer verdacht van

Ben Wijnstekers ontvangt een geschenk van supporter Raoul De Loenen, die een belangrijk aandeel had in het plaatsen van de stadionverlichting. Raoul overleed twee jaar geleden. Zijn zoon Jürgen zet als bestuurslid echter de Racingtraditie van zijn vader voort.

hier consistent Yellow Red worden genoemd, na hun vereffening in 2004.

Na de laatste periode op het hoogste niveau zocht het bestuur van Racing, onder leiding van voorzitter Fons Rooms, krampachtig naar opportuniteiten om terug te keren naar de glorie dagen. Maar in de nieuwe voetbalrealiteit bleken die opportuniteiten schaars: Racing degradeerde in 1994 voor het eerst sinds lang naar de derde klasse en kreeg steeds meer moeite om de eindjes aan elkaar te knopen. Vier jaar later

belastingontduiking, maar wist alleszins van aanpakken. Hij werd in 2002 voorzitter van de voetbalbond, stelde Johan Boskamp aan als bondscoach en nam in 2010 voor flink wat geld Vitesse Arnhem over.

"De Georgiërs kwamen naar Mechelen met grootse plannen", zo weet Van Aken. "Ze wilden een gloednieuw stadion bouwen voor 30.000 man en zo snel mogelijk meedingen met de top van ons land. Die mensen waren heel professioneel ingesteld en hadden ook veel respect voor onze

traditie en andere bestuursleden. Bovendien brachten ze meteen ook kwaliteit in de kern: twee A-internationals en twee grote beloftes." Ook de nieuwe coach van Racing was niet de minste: David Kipiani, aanzien als misschien wel de beste Georgische voetballer ooit en ster van het sterke Dinamo Tbilisi begin jaren 80. Maandenlang was er geen vuiltje aan de lucht, tot op een dag Van Aken en andere bestuursleden uit hun bed werden gelicht door de federale politie en, geboeid als doortrapte criminelen, werden weggevoerd voor ondervraging. "Een onderzoek naar witwaspraktijken zagezegd, maar er werd nooit ook maar één bewijs gevonden. Er is niks meer van gekomen, maar Racing bleef verweesd achter." Tegenwoordig zijn buitenlandse investeerders schering en inslag natuurlijk, maar destijds was het vooral een unicum dat de wenkbrauwen deed fronsen in pers en politiek, niet in het minst omdat Georgië in de nasleep van de val van het communisme geen al te koosjere naam had opgebouwd. Maar bij Racing zijn ze er echter van overtuigd dat er misschien meer aan de hand was. Een bewuste boycot van een toenmalige, hooggeplaatste Vlaamse politicus bijvoorbeeld?

Het volledige verhaal zullen we waarschijnlijk nooit kennen, maar feit is dat Racing met de gebakken peren zat: geen investeerders meer, de Georgische spelers die het land werden uitgezet en geen al te frisse naam om het nieuwe millennium mee in te gaan. Voorzitter Rooms nam geknakt afscheid als voorzitter. Zijn opvolgers, de ene al competentere dan de andere, voerden een haast onafgebroken strijd om de rekeningen te doen kloppen. Nadat één van die voorzitters, de aimabele en populaire Mon Phlips (zaakvoerder van het gelijknamige lokale metaalbedrijf), in 2009 was overleden, viel de club in een machtsvacuüm en werd ze opnieuw een prooi voor malafide opportunisten.

HOOGMOED KOMT VOOR DE VAL

De club ging in zee met een Mexicaanse voetbalschool, Cesifut (nog steeds actief), en diens oprichter/miljonair Salvador Necochea. Wat initieel een evenwichtige samenwerking leek te zijn, onttaarde uiteindelijk in een fiasco van jewelste. Ghys legt uit: "Er zouden vijf talentvolle spelers vanuit de voetbalschool komen die konden

rijpen in ons eerste elftal. Toen we ze gingen ophalen op Zaventem bleken het er 14 te zijn! Necochea zagen we amper, maar hij wou wel alles te zeggen hebben over het sportieve beleid. Als één van zijn spelers niet mocht spelen belde hij vlak voor de wedstrijd trainer Regi Van Acker op om hem te verplichten ze toch te laten starten. Uiteindelijk heeft Regi net als enkele spelers en bestuursleden, volkomen terecht, besloten om zijn ontslag te geven. Ook de Nederlander Nico Vink, de man die optrad als verbindingsfiguur, was van slechte trouw. De arrogantie zelve en bovendien iemand die enkel aan zijn eigen belangen dacht. Telkens hij moest vertalen tussen ons en de Mexicanen zei hij iets volkomen anders. Wat hij niet wist is dat ik een aardig woordje Spaans versta...". Uiteindelijk hebben de Mexicanen éénmaal 200.000 euro gestort, helemaal in het begin van de samenwerking, een peulschil vergeleken met de kosten die Racing diende te maken om de hoge bijdragen te betalen voor niet-Europese spelers, niet voor 5 maar plots voor 14 Mexicanen. Ook sportief was het niet veel soeps: "Die Mexicanen hadden vaak wel kwaliteiten, maar ze waren fysiek totaal niet klaar voor het Belgische voetbal. De meeste jongens waren amper 17 jaar en twee koppen kleiner als al de rest. Ze werden ook uiteindelijk aan hun lot overgelaten door de voetbalschool: het loon dat ze van ons kregen moesten ze grotendeels afgeven aan de voetbalschool en het klein deel dat nog overbleef stuurden ze vaak dan nog op naar de familie. Schrijnende toestanden hebben we hier gezien, het neigde uiteindelijk naar mensenhandel!".

De Mexicanen werden uiteindelijk aan de deur gezet, mede ook door felle supportersprotesten, maar de degradatie naar 4de Klasse kon niet langer worden afgewend. De opvolger van Phlips, die ze hier niet langer bij naam willen noemen (Frank Dietens, nvdr), bleef wel en deed het onmogelijke. Onder zijn bewind, en dat van zijn opvolger Bart Van Halle (Dietens zelf verliet al voortijdig het schip), werd voor het eerst in 20 jaar opnieuw de tweede klasse bereikt na twee promoties in vier seizoenen tijd. Maar dat 'onmogelijke' moet helaas letterlijk genomen worden, want de financiële put die werd gegraven zou uiteindelijk bijna het definitieve failliet betekenen van het stamnummer 24. Maar

goed: Racing dus naar tweede klasse, waar het een knotsgek seizoen kende - de eerste periode nog op de zesde plaats werd afgesloten, en Racing Genk in eigen huis uit de beker gewipt. Vervolgens degradeerde het drie keer op rij, helemaal tot in de eerste provinciale.

Die vrije val van de voormalige grootmacht uit Mechelen was uiteraard niet gewenst, noch gepland, maar ze bleek wel nodig om met de spreekwoordelijke schone lei te kunnen beginnen. Ik voel de emotie hier in deze stokoude bestuurskamer, waar rasechte fans in de afgelopen jaren hun verantwoordelijkheden hebben genomen om hun doodgewaande club terug tot leven te wekken. "Op den duur stonden hier alle dagen gerechtsdeurwaarders, dat was verschrikkelijk!" Ronny en Denise vertellen me hoe ze de pijnlijke beslissing moesten nemen om de uitbaatster van de supporterschalet te ontslaan en hoe Denise sindsdien zelf vaak de pinten moest tappen: "Ronny en ik snakken ernaar om nog eens gezellig een volledige match van de Racing te kunnen zien, zonder te moeten werken". Of hoe Ronny uit eigen zak een tijd lang de spelersbus heeft moeten betalen: "het was dat of iedereen met de wagen naar de uitmatchen sturen, dat kon ik niet over mijn hart krijgen".

WAAR EEN WIL IS EEN WEG

En toch zal ik het Oscar Vankesbeeckstadion verlaten met een warm gevoel en de wetenschap dat de toekomst van de groenwitten voorlopig verzekerd is. Om de acute schulden van de vzw af te betalen werd in 2015 een drastische beslissing genomen: het stadion, sinds 1923 eigendom van de club, werd verkocht aan bouwbedrijf IBO. Initieel werd afgesproken dat Racing nog drie jaar zou mogen spelen in dit heiligdom, om dan plaats te moeten maken voor een nieuwe woonwijk. Racing zou echter Racing niet zijn mocht het geen mirakels verrichten. Heel wat diplomatie en lobbywerk hebben ertoe geleid dat groenwit voor onbepaalde duur hier mag blijven spelen. Meer zelfs, de stad heeft recent geïnvesteerd in nieuwe kunstgrasvelden, een duidelijk teken van vertrouwen in de vernieuwde clubleiding.

Nadat de vorige voorzitters, Martin Jeurissen en Koen Van Exem, het pad

hadden geëffend voor een nieuwe en vooral gezonde toekomst voor de Racing, pakte de club in februari 2019 uit met een stunt van formaat door voormalig bondsvoorzitter François De Keersmaecker aan te stellen als nieuwe voorzitter. "Eerst gebeurde dat een beetje onder voorbehoud, want François heeft nog steeds een zeer druk advocatenkantoor, maar al snel bleek dat hij hier absoluut niet louter ceremonieel zijn functie zou uitvoeren. Over zijn engagement en productiviteit hebben we absoluut niet te klagen, wel integendeel. Bovendien heeft het netwerk van François en zijn verwezenlijkingen bij de KBVB ervoor gezorgd dat we opnieuw een goede reputatie aan het opbouwen zijn", benadrukt Arnout. Voor het zakelijke en financiële luik werd ook een frisse wind aangetrokken. Geen exoten of fantasten meer in Mechelen-Noord, wel Michel Vanstallen, stichter van Dorian Group, een familiale holding actief in projectontwikkeling, zorg en dienstensector. Dochterbedrijf Imoya, actief in vastgoedontwikkeling werd de nieuwe hoofdsponsor van de club.

Laat één ding duidelijk zijn, de huidige bestuursformatie heeft niet langer last van zinsverbijstering noch grootheidswaan. Maar tot een gebrek aan ambitie heeft dat evenmin geleid: "volgend seizoen willen we een gooi doen naar promotie, want we hebben ons goed kunnen versterken. Onze ambitie moet zijn om binnen enkele jaren te kunnen spelen in de hoogste amateurklasse, 1ste Nationale. Hoger is in het huidige voetbal niet langer realistisch." Al weet je natuurlijk nooit wat er allemaal gebeuren kan; zeker niet bij de Racing. Eén ding staat echter wél vast: de wil bij éénieder met een groenwit hart is nog lang niet weg.

AWAY DAYS

AWAY DAYS FOOTBALL TRAVEL

DEEL DE GEZAMENLIJKE PASSIE EN VEBREED JE CULTURELE HORIZON. UNIEKE VOETBALREIZEN IN SAMENWERKING MET LOCALS. ONZE ERVARING WORDT JOUW ERVARING.

VOOR SUPPORTERS
DOOR SUPPORTERS

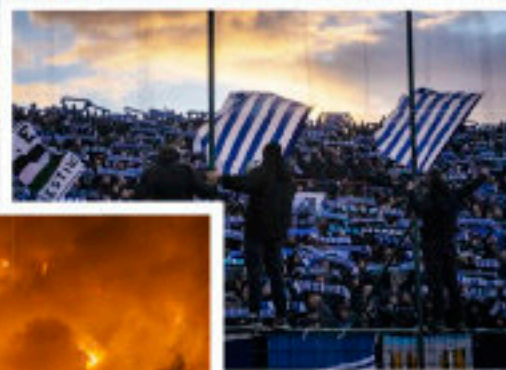
PASSIE
VOOR
VOETBAL

ZUID-AMERIKA

VOETBALCULTUUR

INDONESIË

DERBY DAYS

WAAROM AWAY DAYS

- * RUIM 10 JAAR ERVARING IN INTERNATIONALE VOETBALCULTUUR
- * UNIEKE SAMENWERKINGEN MET LOKALE SUPPORTERS
- * REIZEN VORMGEGEVEN VANUIT EIGEN ERVARING
- * REIZEN OP MAAT NAAR EIGEN WENSEN IS MOGELIJK
- * GEEN UITGEBREIDE REISSCHEMA'S MAAR VEEL EIGEN TIJD
- * BELEVING DIE MEER IS DAN ALLEEN EEN WEDSTRIJD
- * KRIJG INZICHT IN DE LOKALE CULTUUR, GEBRUIKEN EN HISTORIE

OVER ONS

VANUIT JARENLANGE ERVARING BIEDEN WIJ EEN UNIEKE ERVARING EN INKIJK IN DE LOKALE (VOETBAL)CULTUUR, BELEVING EN GESCHIEDENIS. AUTHENTIEKE VOETBALREIZEN DIE VERDER GAAN DAN HET STADION EN JE OP PLEKKEN BRENGT WAAR JE WELLICHT NOOIT ZOU KOMEN

WWW.AWAY-DAYS.NL

VOOR INFORMATIE EN BOEKINGEN KUNT U CONTACT OPNEMEN VIA INFO@AWAY-DAYS.NL

BELFAST – DE ONONTDEKTE PAREL...

STAD VAN HET AUTHENTIEKE VOETBAL

 JILKE HELLINGA

 JILKE HELLINGA

BELFAST – DE ONONTDEKTE PAREL...

STAD VAN HET AUTHENTIEKE VOETBAL

“A diamond in the rough” zouden de Engelsen zeggen. Het rauwe Belfast is voor velen nog een onontdekte parel. In de gehele Noord-Ierse hoofdstad vind je enerzijds de overblijfselen van een turbulente geschiedenis, en anderzijds alle kenmerken van een hippe stad die volop in ontwikkeling is. En nog belangrijker: hier vind je ook voetbalhistorie die, ongeacht het aantal decennia sinds de oorsprong, nog altijd staat als een huis. Waaronder, wereldwijd één van de meest geliefde voetbalstadions: The Oval. En laat dat nou net het decor zijn van een heerlijke *derby day*...

Belfast is een bestemming die je uitdaagt. De *highlights* liggen er niet zomaar voor het oprapen. De stad houdt, op het eerste zicht, haar charmes wat verborgen; zeker op een regenachtige dag. Maar wie verder kijkt dan dat zal ervaren dat de sfeer juist erg gastvrij, vriendelijk en optimistisch is. De trotste Noord-Ieren hebben hun moderne en creatieve hoofdstad weer op de kaart gezet.

Decennialang ging de stad gebukt onder de strijd tussen de protestanten en de katholieken: *The Troubles*. Dit etnisch-nationalistische conflict hield de Noord-Ieren maar liefst 30 jaar in een houdgreep. Hoewel de problematiek tussen beide kampen eeuwen terug in de geschiedenis gaat, ging het met name eind jaren 60 enorm mis. Aan de basis ligt de tweedeling van het Ierse eiland, wat resulteerde in Ierland en Noord-Ierland. Laatstgenoemde is onderdeel van het Verenigd Koninkrijk en valt daarmee onder het gezag van de Koningin.

TITANIC EN GOEDE VRIJDAG

Ondanks dat er gesproken wordt over *protestanten versus katholieken* is het in de eerste plaats geen religieuze strijd, maar een politieke. De protestantse Unionists

willen dat Noord-Ierland onderdeel blijft van het Verenigd Koninkrijk (zoals sinds 1921 het geval is); daar waar de katholieke Ieren het eiland dan weer liever als één Ierland willen zien. In 1966 staken diverse aanslagen de lont weer in het kruitvat. Belfast veranderde voor geruime tijd in oorlogsgebied.

De gebeurtenissen die volgden, kleuren - letterlijk - nog steeds de straten. Steeds meer *murals* verschenen in Belfast om politieke standpunten en historische gebeurtenissen uit te beelden. De schilderijen werden voornamelijk op zijkanten van woningen en muren langs wegen aangebracht. Het brengt nog steeds karakter in het straatbeeld van de Noord-Ierse hoofdstad, en kent wereldwijde faam. De afgelopen jaren zijn de heftigste muurschilderingen vervangen voor vreedzamere varianten.

Een ander tast- en zichtbaar gevolg van de conflicten zijn de zogeheten *Peace Walls*. Metershoge muren die protestantse woonwijken scheiden van katholieke delen. Bedoeld als voorlopige oplossing om rellen en aanslagen tegen te gaan. De eerste muren verschenen in 1969. Op dit moment staan er nog veertig, met een totale lengte

van 21 kilometer; veelal voorzien van de meeste kleurrijke *street art*. Tegen 2023 moeten al deze muren uit de stad verdwenen zijn.

Het Goede Vrijdag-akkoord van 1998 zorgt ervoor dat de rust in de stad terugkeert. Langzaam maar zeker kruipt Belfast uit haar schulp en ontwikkelt zich steeds meer als een moderne stad. En deze thuishaven van de Titanic blijkt ook best wat te bieden te hebben. Ook het voetbal raakt steeds meer in trek. Want ook al speelde Glentoran FC in 1977 nog voor tienduizenden mensen tegen Juventus: het Noord-Ierse voetbal was steeds verder in verval gekomen door alle problemen in het land.

VOETBALCULTUUR GALORE

Toch is er aan voetbalcultuur nooit gebrek geweest in Belfast. Maar liefst vier clubs uit de hoofdstad spelen op het hoogste niveau. En ook in de diverse wijken zijn nog talloze voetbalclubs op lagere niveaus te vinden die de authentieke Britse voetbalcultuur ademen. Voor de liefhebber een absoluut genot.

Mijn eerste bezoek, eind 2017, zorgt ervoor dat mijn gloednieuwe vriendin Kerstmis alleen moet vieren. De reis stond immers al gepland, en liet een lang gekoesterde wens in vervulling gaan. Traditiegetrouw wordt er in Belfast zowel op Kerstdag als op *Boxing Day* - tweede Kerstdag - gevoetbald. Het bezoek was zo goed bevallen dat een terugkeer niet uit kon blijven. Ditmaal vergezeld door een aantal liefhebbers, die ik wegwijs zal maken in de stad.

Waar er eigenlijk standaard op zaterdag gevoetbald wordt, plant de voetbalbond tot mijn grote verbazing de derby op maandagavond. Ook in Noord-Ierland is tegenwoordig de televisiemaatschappij de baas over de wedstrijdplanning. Op zaterdagmiddag is de Premier League van Engeland belangrijker, en dus schuift de Belfast Derby gewoon twee dagen op. Het zorgt ervoor dat ik met het gezelschap ook de reis moet omgooien. Zo missen we ook nog het grootste gedeelte van de uitgaansavonden. En laten die nou juist erg gezellig zijn...

Maar eerst duiken we de geschiedenis in. Na aankomst in Belfast haalt een *Black Cab* ons

op bij het hotel voor de tour langs de muurschilderingen van West-Belfast. Ook al doe ik het voor de tweede keer, het blijft altijd een verrassing. De taxichauffeur zet namelijk de toon van de tour. Je kan een chauffeur krijgen uit het protestantse of katholieke kamp; ieder met een eigen visie op de geschiedenis natuurlijk. Het maakt hoe dan ook diepe indruk.

JONG EN OUD, LEVEN EN DOOD

Na een wandeling langs nog enkele *murals* volgt een bezoek aan *Crumlin Road Gaol*. Deze gevangenis werd in 1996 definitief gesloten. De wat sinistere plek werd ook wel "het Alcatraz van Europa" genoemd. Een monument met een heftige geschiedenis, waar heel wat gevangenen de dood vonden. Desondanks een plek die absoluut het bezoeken waard is als je naar Belfast gaat. Het geeft je nog net wat meer inzicht in de geschiedenis van de Noord-Ierse hoofdstad.

Het uitgaansleven is erg veelzijdig. Van karakteristieke Britse pubs tot hippe cocktailbars, vaak voorzien van livemuziek. Wie zich vooral wil laten verrassen, gaat voor de spontane kroegentocht. Volg de meute. Daar waar het gezellig lijkt stap je naar binnen. Ongetwijfeld dat het de avond van je leven wordt. De zondagavond blijkt evenzo levendig. Jong of oud, het maakt niet uit. Het sociale karakter is groot. Velen zijn wel in voor een gezellige babbel of een dansje. Rond middernacht is het mooi geweest, want morgen is het weer een drukke dag.

Terwijl er nog druk nagepraat wordt staat een bezoek aan de oostkant van de stad op de planning. Het zal de start zijn van deze derby day. Als we de Lagan (één van de grootste rivieren van Noord-Ierland) oversteken, doemen de gele kranen van Harland & Wolff op. Deze scheepswerf bouwde de beroemde Titanic die op 15 april 1912 door een ijsschots tot zinken werd gebracht.

OVAAL ICOON

In de buurt van deze werf ligt een ander icoon van Belfast: *The Oval stadium*. Sinds 1892 de thuisbasis van Glentoran FC. In de Tweede Wereldoorlog werd het stadion bijna helemaal verwoest door een

bombardement. Na de oorlog werd het grotendeels herbouwd, maar gebrek aan geld zorgde ervoor dat de plannen niet helemaal afgemaakt konden worden. De hoofdtribune werd maar voor de helft gebouwd en staat daarom ook niet volledig symmetrisch in lijn met het veld.

Het vernieuwde stadion werd in 1953 opgeleverd. En op een paar kleine renovaties in 1994 na staat het stadion er vandaag de dag nog net zo bij als in de jaren

zijn dat net iets meer dan 6.000 plaatsen; een kwart van de daadwerkelijke capaciteit. Meer supporters mogen er om veiligheidsredenen niet in. Het gebrek aan geld zorgt ervoor dat langzaam maar zeker het stadion verder in verval raakt. Al jaren fantaseert de club over een nieuw onderkomen, noodzakelijk om in de toekomst te kunnen ontwikkelen.

50. Een bezoek aan The Oval is een stap terug in de tijd. Het mooie is ook dat de club deze erfenis omarmt. Met trotse gastvrijheid worden liefhebbers vanuit alle hoeken van de wereld verwelkomd om deze magistrale plek van binnen en van buiten aan te tonen.

Mister Rae verontschuldigt zich. De telefoon van de clubsecretaris staat roodgloeiend. Iedereen wil in extremis nog kaarten voor de derby. Maar de wedstrijd is zoals gebruikelijk stijf uitverkocht. Momenteel

BACK TO THE FUTURE

Ondanks meerdere toezeggingen blijft overheidssteun uit. Mensen binnen de club spreken hun verwachting uit dat er nog wel in The Oval zal gevoetbald worden, de komende tien jaar. Als liefhebber vind ik dat stiekem helemaal niet erg. Overal verdwijnen authentieke stadions, ten faveure van moderne gedochten die die pure, absolute voetbalsfeer nooit zullen creëren. Dit stadion is rauw, karakteristiek en vol historie. Zo zie je ze vrijwel nergens

meer. De ovalen staantribunes met de *crash barriers*. De houten klapstoelen op de hoofdtribune. De ouderwetse stenen spelerstunnel. De kleedkamers met houten banken, zonder moderne poespas. Allemaal unieke elementen die dit stadion zo prachtig maken.

Mijn gezelschap kijkt de ogen uit. *“Play for the badge on the front of the shirt and they’ll remember the name on the back”*. Deze zin op de muur in de kleedkamer kan alleen maar op goedkeuring rekenen. Ademloos kijkt iedereen om zich heen wanneer we de

Wereldoorlog. Vanuit die bunker heb je eveneens een geweldig uitzicht over The Oval. Nu is het stadion nog leeg; straks helemaal gevuld met spanning...

“BEL-CLASSICO”

We nemen het trappenhuis terug naar beneden. Via de spelerstunnel komen we uit op het veld. Geen moeilijk gedoe... “Loop maar gewoon door naar de middenstip!” Die plek geeft een bijzonder perspectief op dit unieke stadion. Hoe moet het als voetballer voelen om op dit historische veld te mogen

bestuurskamer inlopen. Dit is letterlijk een stap terug naar 1953. Het houten meubilair te midden van oude prijzenkasten vertellen de historie zonder een woord te zeggen. In tegenstelling tot clubman Simon, die vol trots honderduit vertelt. Hij draagt *The Glens* diep in het hart.

Vanaf de hoofdtribune kijk je over grote delen van Belfast. Een geweldig uitzicht. Rechts achter de korte zijde op de heuvel staat een kleine bunker, nog net binnen de stadionmuren. Een restant uit de Tweede

spelen? Ik kan me er slechts een voorstelling van maken. Of het dicht bij de waarheid komt is een tweede.

Als de rondleiding door het stadion eindigt is het tijd om de stadionpoorten open te doen. Supporters druppelen langzaam naar binnen. De hekken langs het veld krijgen nog meer kleur door de vele spandoeken. Ook het uitvak begint zich te vullen. De bezoekende club brengt ongeveer 2.000 supporters mee uit het westen van de stad.

Hoewel Belfast ook een miniversie heeft met de *North Belfast Derby*, tussen Cliftonville FAC and Crusaders FC, is de belangrijkste rivaliteit die tussen de twee grootste clubs, Glentoran FC en Linfield FC - deze "The Big Two derby", ook wel simpelweg "the Big Two" of "Bel Classico" genoemd, is in zekere zin de Noord-Ierse versie van de Glasgowse *Old Firm*. Toch hebben beide clubs een protestantse achtergrond; eerstgenoemde weliswaar gematigd, maar binnen Linfield FC is het serieuze business te noemen. Hoewel de club het zelf ontkent, was er een ongeschreven regel dat er geen katholieke voetballers voor Linfield mochten spelen. De club wordt ook wel gezien als het Rangers van Noord-Ierland. En ze spelen ook niet voor niets in gelijkaardige tenues.

De rivaliteit tussen de twee is er dus vooral één op sportieve gronden. Linfield is de absolute recordkampioen, met meer dan 50 landstitels. Glentoran kan daar slechts 23 kampioenschappen tegenover zetten, waarvan de laatste alweer uit 2009 dateert. The Blues worden ook wel gezien als het lievelingetje van het land. Zij spelen in het nationale stadion Windsor Park waarvoor ze zelfs, naar verluidt, nog flink worden betaald ook. Financiële steun vanuit de overheid en/of de nationale voetbalbond is juist iets waar waar Glentoran al jaren op zit te wachten. Niet gek, dan ook, dat *The Glens* al jarenlang moeite hebben om mee te draaien aan de kop van de competitie. Veelal eindigen ze in de subtop.

FRIS WEERTJE

De plek op de ranglijst doet echter niets af aan de beleving rond de derby. Standaard uitverkocht. Ongetwijfeld dat men minimaal het dubbele aantal kaarten zou kunnen verkopen. Dat zou wat zijn, The Oval die letterlijk tot de nok toe gevuld is. Dat gaan we echter nooit meer meemaken, zo vrees ik...

Net voor de aftrap begint het te regenen. Ook de wind neemt aardig toe. Het is best koud te noemen! En helaas heeft dit alles ook invloed op het spel. Het Noord-Ierse voetbal is doorgaans al niet van hoogstaande orde, maar vanavond moeten we het vooral doen met heel veel strijd en harde tackles. Het is ook wel tekenend dat de eerste de beste kans direct raak is. De

bezoekers komen na een kwartier op voorsprong, ook al hebben we op dat moment nog geen fatsoenlijke aanval gezien. Een prima individuele actie brengt de bal bij de spits, die weet te scoren met een van richting veranderd schot. Het uitvak ontploft. Eindelijk wat lawaai! Dikke, blauwe rook rolt over het veld.

Tot dan toe was ook de sfeer op de tribunes wat mat. Ook de supporters hadden blijkbaar last van de frisse weersomstandigheden. Je zou toch denken dat men dat gewend is, in Noord-Ierland... Toch voel je de spanning, de rivaliteit. En ook die weersomstandigheden horen gewoon bij de beleving. Het voedt die typische Britse voetbalsfeer. Net als het gemopper en gescheld. Alles en iedereen is standaard een *cunt*. Vooral de scheidsrechter kan niets goed doen. Dat er wat minder liederen gezongen worden is niet zo belangrijk; het decor maakt sowieso alles goed.

OPLOPENDE FRUSTRATIES

Glentoran probeert het wel, maar ze komen niet verder dan een gevaarlijke kopbal. Ex-Manchester Uniteddoelman Roy Carroll houdt zijn doel schoon. De 41-jarige keeper denkt nog lang niet aan stoppen. Ook de bezoekers scoren niet meer. De 0-1 overwinning wordt door de Linfieldspelers nog eventjes goed gevierd met het uitvak. De aartsrivaal verslaan op weg naar weer een titel is ontzettend belangrijk. Zoiets went nooit.

Dat de frustratie bij een deel van het thuispubliek hoog oploopt wordt achter de hoofdtribune wel duidelijk. Een enkeling wil zijn boosheid botvieren op de spelers van Linfield die de bus opzoeken. De tirade laten ze gelaten over zich heen komen. Andere supporters van Glentoran proberen de man tot bedaren te brengen, maar ook die moeten het ontgelden. Ik snap zijn pijn. *The Glens* hebben de afgelopen jaren slechts heel sporadisch hun rivaal kunnen verslaan. Al (te) lang is het wachten op nog eens een prijs. En deze club verdient dat gewoon. Al is het alleen maar vanwege het prachtige stadion en fantastische gastvrijheid. Hier een kampioenschap vieren? Daar zou ik bij willen zijn...

De supporters verdwijnen in de straten rond het stadion. Velen gewoon te voet, wonend in de directe omgeving. Gewoon, zoals je dat vroeger in elke Britse stad zag. Stadions midden in woonwijken. Onderdeel van de lokale gemeenschap. Hun trots. Iets wat steeds meer verdwijnt. Clubs die verkassen naar industrieterreinen; naar moderne betonnen bakken, omringd door enorme parkeerplaatsen. Je ontkomt er niet aan. Reden voor mij om juist die plekken te koesteren waar je het pure voetbal nog wél kan beleven.

Wie nog twijfelt om deze bestemming op je lijstje te zetten? Naast The Oval heeft Belfast nog een fantastisch stadion. Katholieke club Cliftonville speelt namelijk in Solitude Stadium. Het oudste stadion van het Ierse eiland. Ondanks enkele renovaties ademt ook dit stadion pure voetbalcultuur. En wanneer de planning in je voordeel uitvalt, kan je in het weekend zowel The Oval als Solitude met een wedstrijd bezoeken. Kortom, Belfast is een voetbalbestemming bij uitstek!

PRIMA VOETBALBESTEMMING

Omdat het maandagavond is, zit *een kroegje pakken* er helaas niet in. In plaats daarvan nemen we de eerste de beste taxi die we krijgen kunnen. Fatsoenlijk avondeten was tot dan toe nog geen optie geweest, dus dat is iets wat we nog moeten inhalen. Best nog een uitdaging, want de meeste keukens gaan al bijna sluiten. Het lukt, evenals nog een afzakkertje om deze zeer geslaagde dag af te sluiten.

Omtrent de auteur

Jilke Hellinga (NL) heeft ruim tien jaar ervaring op het vlak van internationale voetbalcultuur. In al die jaren bezocht hij bijna 40 landen, waar hij steevast op zoek ging naar het authentieke karakter van volksport nummer één. Niet alleen maar vanwege wat er op het veld gebeurt; juist evenzeer omwille van wat zich 'erond' afspeelt. Met een bijzondere fascinatie voor derby days... Zijn alter ego, De Twaalfde Man, publiceerde daarover in 2019 een boek; een verzameling derbyverhalen van over de gehele wereld, inclusief een uitgebreide selectie eigen foto's. *Football is a way of life!*

IN DE PROBLEMEN

Je zou kunnen stellen dat we met 'onze voetbal' récht in het hart van die gespleten Noord-Ierse persoonlijkheid zitten, beste lezer. De sport die, net als bij ons op het Europese vasteland, in Ierland voet aan wal zette in de tweede helft van de 19ste eeuw, is nadrukkelijk *Engels* van oorsprong - en kan aldus op nogal wat bijval van de *Unionists* rekenen... daar waar de *Nationalists* vinden dat er alleen al vanwege die afkomst een nadrukkelijk onwelriekend reukje aan zit. Generaties katholieken gaven én geven dan ook de voorkeur aan 'zuivere' sporten zoals *hurling* en *Gaelic Football*, wars van 'onreine' Brits-Engelse invloeden. En waar rugby en cricket op het internationale toneel wél een all-Ireland team hebben, is dat in het voetbal allerminst het geval.

TROUBLES IS A-COMIN'...

Maar goed - eerst wat uitleg. Dat 'de problemen' vooral de tweede helft van de 20ste eeuw het noorden van dat mooie Ierse eiland inktzwart en bloedrood kleurden, wil nog niet zeggen dat 'het probleem' niet ouder is dan dat natuurlijk. In feite gaat het helemaal terug tot aan het begin van de 17e eeuw, ten tijde van de zgn. "volksplanting van Ulster" in 1609, waarbij land van katholieken werd afgenomen en aan (voornamelijk) protestantse Engelsen en Schotten werd overgedragen; met - ook toen al - vele bloederige opstootjes tot gevolg. Einde 18e eeuw won het streven naar een Ierse republiek, onafhankelijk van Groot-Brittannië, steeds meer veld. De Ierse rebellie van 1798 mislukte echter, en leidde tot Britse repressie én tot aanhoudend sektarisch geweld tussen katholieken en protestanten. De Britse regering mobiliseerde immers de 'hardliners' binnen de protestantse gemeenschap in de strijd tegen de republikeinse vrijheidsbeweging. Deze permanente staat van verdeeldheid zette zich ook in het begin van de 20ste eeuw gewoon door.

Tegen 1910 stond (beperkte) Ierse zelfbeschikking dan toch op het programma, maar WO I gooide roet in het eten. De radicalisten wilden niet langer wachten, doch zagen hun Paasopstand

(1916) in bloed gesmoord. En als in 1921 het "Anglo-Iers Verdrag" ogenschijnlijk een einde maakt aan de Ierse onafhankelijkheidsoorlog door *de facto* een Ierse republiek te erkennen, verdeelt het in wezen het eiland alleen maar verder - namelijk: formeel, in een noordzijde en een zuidkant. Zes van de negen graafschappen van Ulster (één der vier Ierse provinciën), die het volledige Noord-Ierland uitmaken, weigeren deel te nemen aan het akkoord en beroepen zich op hun eigen verdrag, de *Ulster Covenant* uit 1910 (waarin de protestantse bevolking uit angst voor de eigen toekomst had verklaard elke vorm van Ierse zelfbeschikking te zullen bestrijden, desnoods met geweld) om zich tegen de nieuwe republiek af te zetten. De paramilitaire *Ulster Volunteers* begint massaal wapens te importeren; het in 1918 opgerichte *Sin Féin* en haar *IRA* doen hetzelfde...

"Om de vrede te bewaren" blijft dat Noorden van Ierland dus onder Britse vlag. Omwille van de vele protestantse migranten, afkomstig uit Schotland en Engeland en dus loyaal aan Groot-Brittannië; maar ook vanwege de economische kracht van het noordelijke deel - daar lagen de belangrijkste havens, daar vond je de belangrijkste industrie. En zo bleef vooral de *rijkdom* in handen van het Koningshuis...

Ziedaar, beste lezer, "the Troubles": een mengelmoes van etnisch, nationalistisch, politiek, economisch en religieus geweld. *Balletje trappen? OK...*

KELTISCHE KNOOP

Dat Glentoran (°1882) en Linfield (°1886) heden de 'Big Two' van het voetbal in Belfast zijn, weet u al uit het hoofdartikel. Maar dat was niet altijd zo... Belfast Celtic, opgericht in 1891, was lange tijd de vaandeldrager van het Katholicisme in de Noord-Ierse hoofdstad. De rivaliteit met hun protestantse tegenhangers was aldus extra 'gekruid'... Al in 1920 schorste de Ierse FA de club voor één seizoen (de club zou uiteindelijk vier seizoenen aan de zijlijn blijven), na sektaristische ongeregelheden op de tribunes en in het veld tijdens de

halve finale van de Ierse beker. Toch werd Celtic één van de meest succesvolle teams uit de Ierse voetbalgeschiedenis, met o.a. 14 landstitels en 8 nationale bekens. Tot het zich in 1949 noodgedwongen en voorgoed terugtrok uit het professionele voetbal. De derby op tweede Kerstdag van 1948, op het veld van Linfield FC, ontaardt na een late gelijkmaker in een veldinvasie waarbij supporters van beide teams massaal op de vuist gaan en het team van de Belfast Celts gigantisch in elkaar wordt geslagen door de Unionistische fans van Linfield. Celticspits Jimmy Jones breekt een been, wordt bewusteloos geschopt, en belandt samen met drie ploegmakers in het hospitaal. Belfast Celtic trekt zich terug uit de Irish League, en gaat in de USA demonstratiewedstrijden spelen. Einde mei 1949 verslaat het 'Grand Old Team' van de Celts in het New Yorkse Triborough Stadium de Schotse nationale elf met een droge 2-0, onder het oog van 15.000 uitzinnige fans.

TEENAGE KICKS

En de hoofdstad was lang niet het enige kruitvat. Het voetbalverhaal van Londonderry is vaagweg gelijkaardig aan maar recenter dan dat van de Belfast Celts, en wellicht daardoor ook iets bekender. Derry City FC, opgericht in 1928, kiest kant van in de wieg - door bewust niet de 'officiële' stadsnaam voluit te gebruiken, zoals de Unionisten de plek verkiezen te noemen, maar voor het kortere "Derry" (naar het traditionele, Ierse "Daire") te gaan, de naam van de stad als je met een Nationalist staat te praten. Einde jaren 60 bloeit de (Iersegezinde) burgerrechtenbeweging net daar op. Vele discussies, beledigingen en bloederige knallen later, op 30 januari 1972, worden 14 ongewapende burgers er tijdens een protestmars doodgeschoten door het Britse leger. Deze "Bloody Sunday", zoals die onzalige namiddag sindsdien bekend staat, plaatst (Londen-)Derry in het oog van de storm. De Noord-Ierse voetbalbond acht de streek te onveilig om er wedstrijden te laten doorgaan, en schrapt het stadion van Derry City FC als locatie voor officiële wedstrijden. In oktober van '72 trekt Derry City zich, onder dwang, volledig uit de competitie terug. Pas 13 jaar later kent de club een doorstart; het vindt - na expliciete toestemming van UEFA én FIFA - aansluiting bij de Ierse Liga. Dat het overwegend republikeins gezinde, rooms-katholieke

Derry City FC nog steeds fysiek én mentaal omgeven wordt door een grote, protestants-unionistische, hen zeer vijandig gezinde gemeenschap, kon blijkbaar de voorpret niet drukken. Derry City moest instaan voor de eigen veiligheid - aldus waarschijnlijk de allereerste club die het concept van de "steward" toepaste - maar kende verder een vrij rustige start en dito bestaan als het enige Noord-Ierse team in de voetbalcompetitie van de republiek. Het won o.a. de "League of Ireland Premier Division" in 1988-89 en 1996-97, en vier nationale bekens (1995, 2002, 2006 en 2012). En in Europacup I stond het in 1989 oog in oog met Benfica Lissabon; een thuiswedstrijd die bijna niet kon doorgaan vanwege een bom, die door Martin McGuinness - senior staff van de IRA - hoogstpersoonlijk onschadelijk werd gemaakt omdat, volgens de overlevering, "de politie erbij halen weer zo'n gedoe zou opleveren...", slechts luttele uren voor de match. Oh ja, het fantastische "Teenage Kicks" van the Undertones is er het *terrace anthem* bij uitstek. *Gotta love that...*

ROCKET MAN

En nog meer rock'n'roll: ook monument George Best, *the Island's Finest Ever*, ontsnapte niet aan de problemen van zijn thuisland; ook al speelde hij er amper. Voor de wedstrijd Newcastle United-Manchester United, oktober 1971, krijgt Best - geboren en opgegroeid te Belfast, in een traditioneel Unionistengezin - een dreigtelefoontje van iemand die zegt namens de IRA te spreken en het niet zo vriendelijke verzoek overbrengt om aanstaande zaterdag niet mee te spelen - anders zal het dribbelwonder het doelwit worden van de sluipschutters die zich in het stadion bevinden. De dreiging wordt bijzonder ernstig genomen, maar na koortsachtig overleg besluit Georgie tóch te voetballen - omdat anders de poort wagenwijd open zou staan voor elke nutcase in het land om hetzelfde te doen. Manchester wint met 0-1; Best scoort het enige doelpunt. "Ik heb in mijn hele carrière nooit zoveel gelopen op het veld als die dag..." vertelt George vele jaren later. "Kwestie van onafgebroken in beweging te zijn, en het die snipers zo moeilijk mogelijk te maken." En Newcastlecoach Joe Harvey lamenteerde op de persconferentie na de wedstrijd de nederlaag met het kleinste verschil van zijn

team als volgt: *"I wish they had shot the little bugger..."* Ah, die Seventies; toen goeie humor nog heel gewoon was.

Katholieke clubs voelden zich doorheen de 20ste eeuw voornamelijk op de kop gezeten door de protestantse meerderheid die zich manifesteerde als de dominante elite in zowat alle belichamingen van macht en orde in dat landsdeel - en aldus ook in de IFA, de Noord-Ierse voetbalbond. Maar sektarisme en politiek extremisme, gecombineerd met hooliganisme, werd vanaf eind jaren 60 het échte, alsmäär groeiende probleem in de gehele voetbalwereld daar. Stadions werden "plekken bij uitstrek om in het publiek een bepaalde politieke betrokkenheid te etaleren", aldus auteurs Gary Armstrong en Richard Giulianotti (*"Fear and loathing in world football"*, 2001). Politiek getint voetbalgeweld was alomtegenwoordig, tot diep in de jaren 90. En zelfs in 2008 nog werd Linfieldkapitein Conor Hagan op het veld in het achterhoofd geraakt door een kleine *raket*; afgevuurd tijdens de bekerfinale, vanuit het bezoekersvak, door de katholiek-unionistische aanhang van stadsgenoot Cliftonville...

INTERNATIONALE SLACHTINGEN

Clubvoetbal terzijde: katholieke Noord-Ieren dragen het nationale team van de Ierse republiek een warmer hart toe dan dat van hun 'officiële' geboorteland. Wedstrijden tussen Ierland en Engeland zijn dan ook extra gepeperd. In februari 1995 escaleert die match in Dublin in haatgezang, vernielingen, het bespuwen en bekogelen met stenen en zelfs handgemaakte speren(!) van Ierse supporters door Engelse hooligans. De Nederlander Dick Jol vindt het na amper 27 minuten welletjes, en blaast het hele zootje af. De balans: zeventig gewonden, twintig arrestaties, en een halve tribune gesloopt.

Respectievelijk twee en één jaar eerder, echter, werd het allemaal nog véél wranger - en beide gebeurtenissen, zo weet men ginder wel zeker, zijn met elkaar verbonden. In 1993 spelen Noord-Ierland en Ierland een officiële wedstrijd tegen elkaar, in Belfast, in de voorronde van het WK een jaar later. Ierland heeft aan een gelijkspel genoeg om hun tickets voor de USA te mogen bestellen; Noord-Ierland maakt geen kans meer op

kwalificatie, maar dat is uiteindelijk simpelweg het minste wat op het spel staat die middag. De Noord-Ieren komen fel uit de startblokken én vroeg op voorsprong. De Noord-Ierse coach Billy Bingham, net als zowat iedereen op de overvolle thuishtribunes overtuigd Unionist, staat recht en zweept het publiek minutenlang op. Louter haatliedereën, waarin bloedbaden van hoop-en-al een week tevoren (aanslagen zoals de 'Greysteel'-slachtpartij) verheerlijkt worden, voeren tot aan het laatste fluitsignaal de boventoon. Het lied *"The Billy Boys"*, een notoir antikatholiek straatlied, met daarin smakeloze frazels als *"Hoorah, Hoorah, we are the Billy Boys; Hurrah! Hurrah! We make a lot of noise... Up tae yer knees in Finian* (rooms-katholiek,

De Belfast Celtics in New York - 1949

nvdv) blood - surrender or ye'll die...", wordt de wedstrijdshymne bij uitstrek. Maar Ierland haalt op het veld wél de buit binnen; het is 1-1 geworden. Op naar het WK dus! En daar treft het, op 18 juni 1994, in het Giants Stadium van New Jersey, Italië. En tijdens die wedstrijd stappen, exact 4.950 km verderop, in het onooglijke plaatsje Loughinisland in County Down, Ulster, Noord-Ierland, leden van de paramilitaire *Ulster Volunteer Force* de O'Toole's Pub binnen en kogelen er elf mensen neer. Zes daarvan overleven het niet. De katholieke pub was, als vanzelfsprekend, goed gevuld die dag; het was immers voetbal op televisie... De "Loughinisland massacre" wordt daarom ook wel eens *"the World Cup massacre"* genoemd.

Filip Janssens

Zwalm leeft!

JOHAN DE BLEECKER

Gewezen schepen

ALGEMENE DAK-

EN SCHRIJF

Wim Gabriël
Vandevelde Geert
St.-Lievens-Esse

0477/26 92 12 - 0496/33 26

DE VLAAMSE ARDENNEN

DE STILSTAANDE FASE

ROBIN BECK

NICK CLAESKENS

WERKEN-

Alg. schrijverkerij & skeletbouw.
**Monsecour
Eric & Geoffrey**

Tel. Eric: 0497 72 65 17 • Tel. Geof: 0489 39 82 66
Hundelgemisebaan 33b • 9630 ZWALM

Restaura
Bij Sabrin

Gentse Steenweg
09 / 360 55 28

"IJs is en blijft

DE VLAAMSE ARDENNEN

DE STILSTAANDE FASE

Gekneld tussen Brussel en Gent liggen de Vlaamse Ardennen. Een oase van rust waarin wandelaars en wielrenners, in alle vormen en maten, hun gading vinden. Een streek waar de tijd bleef stille staan en waar ieder gehucht zijn patroonheilige met bijhorend kapelletje heeft. Een regio waar vermoedelijk ook gevoetbald wordt, zo dachten wij op onze redactie. Relas van een trip naar onbekende voetbalstreken, waar de velden steiler zijn dan de ambitie.

RESSEGEM

Vanuit Brussel gezien ligt de poort van de Vlaamse Ardennen in Herzele, volgens recente berichten een waar bloedbad voor voetbalclubs. Maar liefst zes lokale parels gingen hier de afgelopen jaren ten onder, niet in het minst in deelgemeente Ressegem, wiens 1.200 inwoners niet zo heel lang geleden nog de keuze hadden uit maar liefst twee clubs: SV en VC.

SV Ressegem fuseerde in 2016 met Haaltert, maar het dorp behield nog wel twee bevreemdende terreinen. Achter het doel van één ervan staat nogal onwennig een huis neergepoot. De deklat van het doel is ingezakt door de gure weersomstandigheden, al kan een vergeldingsactie voor die zoveelste ruit die werd ingetrapt, zo beelden wij ons in, nooit helemaal uitgesloten worden. Het hoofdterrein loopt serieus bergaf. Of bergop, naarmate de toss al dan niet werd gewonnen. Daar hebben de supporters echter geen last van: voor de tribune werd immers wel een waterpas gebruikt, met alle vreemde vormelijke gevolgen van dien.

VC Ressegem fuseerde al in 2014 met Herzele en verliet daarbij de heimat, tegenwoordig een verborgen lost ground dat via een kiezelpad te bereiken is. Post-apocalyptische toestanden treffen ons op deze zondagochtend. De klimop heeft de ticketstand veroverd, de sporadische stormwinden hebben het dak van de grote kantine verwoest en de grassprietten op het doelloze veld zijn tot heuse grasstruiken geëvolueerd. Ons oog valt op de reclameborden langs de kant, die zowaar met de hand zijn geschilderd. Het logo van de KBC heeft zijn perspectief gemist, een teken aan de wand van hoe het ooit is kunnen mislopen.

BOEKEL

In het welluidende Sint-Blasius-Boekel, deelgemeente van het minder welluidende Munkzwalm, wonen 600 dorpelingen. Die spelen sinds 1975 voetbal bij de WIK. WIK, dat staat voor *Willen Is Kunnen*, een leuze die mogelijk werd uitgevonden door de eerste rechtsback die hier net voor de aftrap besepte dat hij op een hellend vlak moest gaan spelen. Niet enkel de hellingsgraad is hier echter merkwaardig, een muurschildering herinnert de bezoekers eraan dat zelfs in deze contreien ultras hun opwachting hebben gemaakt. Mogelijk werden ze betoverd door het fenomenale stilvenen dat hier wordt gecreëerd door de prachtig Tissenhovemolen in de achtergrond, de oudste windmolen van ons land die al in gang werd gedraaid in 1218.

SINT-MARIA-UDENHOVE

In Sint-Maria-Oudenhove, deelgemeente van Zottegem en tweede thuis van Panamarenko en diens weduwe Eveline Hoorens, zitten ze met een beruchte supportersclub volgens de immer betrouwbare digitale encyclopedieën dezer tijd. In voetballoze tijden hebben we deze feitelijkheden inzake de E-Side niet kunnen checken, maar van één gerucht kan u zeker op aan: die van de muur van den 'ECO' (EC Oudenhove). Geen idee hoe ze het doen, maar de flankaanvallers die hier voor de splijtende rushes moeten zorgen zien zich genoodzaakt om vol in de remmen te gaan na hun spurtjes. Anders is het tandjes tellen in De Hel, want de muur van Oudenhove kent geen genade.

MATER

Via de heuveltjes, waar enkele weken eerder nog de Vlaamse Klassiekers in het wielrennen overheen raasden, bereiken we nog zo een andere, midden in het landschap geboetseerde voetbalclub: Racing Mater. Ook van daaruit is die (op 85 meter hoogte gebouwde) Tissenhovemolen te bewonderen. We vragen ons af of die 'Molenderby' wat voorstelt, terwijl ons oog valt op een bijzondere constructie. De ticketstand is, waarschijnlijk volkomen onbewust, zo ontworpen dat ze quasi vanuit alle hoeken een deur naar een andere dimensie vormt. Niet voor het eerst vandaag vertoont ook dit terrein de nodige nivelleringsproblemen, maar klagen mogen ze niet doen, die verweerde voetballertjes, zomaar de kuiten te mogen trainen in dit toverachtige decor.

RONSE

De tweede *lost ground* van de dag ligt in stedelijk gebied, weggemoffeld in het centrum van Ronse en tegenwoordig achter slot en grendel. Geen nood, sleutelbewaarder Simeon Verheylsone, verwelkomt sinds kort terug gasten op afspraak! "Sinds ze hier geweest zijn met iedereen Beroemd zijn jullie al de vierde", weet de voormalige voorzitter van atletiekvereniging ASSA Ronse ons te vertellen. Het Maurice Vandewielestadion van de club staat hier al sinds 1922, maar vroeg of laat zal het verdwijnen; zo gauw de violen van de lokale politiek en vastgoedmarkt gelijk zijn gestemd.

ASSA Ronse, langs de andere kant van de zeer nabije taalgrens AS Renaisienne genoemd, kende heel wat successen in het verleden. De atletiekafdeling vaardigde ooit enkele Olympiërs af en zag de grootste Belgische vedetten jaarlijks afzakken voor gerenommeerde wedstrijden; terwijl de voetbalclub ettelijke jaren zelfs in tweede klasse speelde. Bekendste naam in het repertoire aan ex-spelers is ongetwijfeld Raymond Goethals, wiens keeperkunsten in de jaren 50 een promotie vanuit eerste provinciale opleverden. Op de heemkundige website van de stad lezen we verhalen over kolkende stadsderby's, volgestouwe

gradins en de passie van ene "kleurrijke Rachel (Kafie) die, gewapend met haar onafscheidelijke 'sacchoche' en paraplu de schrik was van de tegenpartij en die bij wijlen de scheidsrechter bedacht met een bloemlezing van Ronsische scheldwoorden." Nostalgie naar betere tijden, die nu voorgoed zijn geëindigd voor deze vooroorlogse tempel.

In 1987 kwam er een fusie tussen ASSA en Club Ronse, twee clubs die in 1908 van elkaar waren afgescheiden na interne strubbelingen. SK Ronse was geboren en ging voetballen in het Crucestadion. ASSA bleef overeind als atletiekclub en kreeg enkele jaren geleden een vreemde huisgenoot. FC Lindsay Cleaning Ronse startte in 2014 in de vierde provinciale, kreeg meteen al op donder van de KBVB wegens een commerciële benaming (sindsdien is het gewoon FLC Ronse, niet langer commercieel doch enkel hol) en is inmiddels ook alweer vertrokken. "Hun biljarttafel staat hier nog. Die mogen ze komen halen als ze de achterstallige huur betalen", vertelt Simeon gedecideerd. Hij kijkt de toekomst van sportend Vlaanderen somber tegemoet, zeker nu zijn geliefde atletiekclub, net geen 100 jaar na oprichting, in 2020 werd opgedoekt.

WORTEGEM-PETEGEM

Laatste halte voor vandaag, Wortegem-Petegem. Blijkbaar niks met wortelen te maken, wel met citroenjenever en bekende pee Willy Naessens, een combinatie die ongetwijfeld zou kunnen leiden tot nog meer spraakmakende beelden voor *The Sky is the Limit*. Op de Wikipediapagina lezen we dat de bekendste speler van het plaatselijke Sparta Wortegem de excentrieke trainer Dirk Geeraerd is geweest. Nog wat werk aan de winkel dus om die Hall of Fame te vullen, maar het dorpszicht op de Onze-Lieve-Vrouw en Sint-Rochuskerk – ze konden niet kiezen – pakt niemand de Spartanen nog af. Tenzij die karottentrekkers van bouwontwikkelaars komen opdraven; dan zijn ook zij gezien.

DOMINIQUE PIEDFORT

BINNENKANT-PAAL-BINNEN

DE ELLEBOOG VAN PELE

Het onrecht dat de Witte en de Rode Duivels ooit is aangedaan. Zelfs in Botswana is daar ooit een Winkler Prins over uitgebracht. Je kent de bekende hoofdstukken vast. Van het afgekeurde doelpunt van Jan Verheyen in de herfst van Amsterdam 1973 tot de saga rond Wilmots en Peter Prendergast in de late Japanse lente van 2002.

Niet met mij, niet met deze jongen. Andere gewoontes hou ik er op na. Kom, terug naar het EK 80. De beslissende partij tegen Italië. Ja, Vandereycken die Antognoni richting sintelbaan kegelt, dat weten we nog allemaal. 0-0 en hop naar die finale! Maar wel dankzij een kunststukje van Iepe Walter Meeuws in de laatste minuut van die wedstrijd. Dat laten we hem nog even zelf vertellen. "Het was penalty. Ik sloeg met mijn hand naar de bal van Francesco Graziani terwijl ik in een reflex een stap zette. Toen de scheidsrechter mij zag, stond ik al buiten het penaltygebied." Oh ja, de daaropvolgende vrije trap stuurde de bal richting Vaticaan. Nog even over het trauma dat David Platt ons bezorgde? Kijk, tijdens die partij vloog er nog een bal tegen de netten. Een doelpunt van John Barnes, onterecht afgekeurd wegens buitenspel. Zoek het maar eens op. Wat zitten we dan 31 jaar later nog te leuteren over die bal op de paal van Scifo?

Hangt er al iemand in de gordijnen? Weet dan dat ik hier een sport van maak. Even in de rol van de VAR kruipen toen zelfs de uitvinding van de kruimeldief nog veraf was. Dat kost soms weinig moeite. Trek naar YouTube en tik "don't mess with Pele" in. Wat je ziet, is verbijsterend. Een zuivere slag met de elleboog in het aangezicht van een Uruguayaan tijdens de halve finale van het WK 1970. Sorry, Edson, dat had rood moeten zijn en geen finale. Fan van YouTube en oververdiende rode kaarten die nooit werden uitgedeeld? Nog één tip dan: "Bergkamp-Mihajlovic 1998". De vliegende Hollander die nooit wilde vliegen plantte tijdens de achtste finale zijn voet doelbewust in de onderbuik van de Joegoslaaf. Een soort aanslag, toch wel. Ik zal het nooit vergeten. Elke keer weer als een oranje knaap begint over de wereldgoal van Bergkamp tegen Argentinië, kom ik ermee af. "Sorry Jan-Jaap, die had toen niet eens op het veld mogen staan. Momentje, kijk eens hier naar." Waarna mijn makker zich hopeloos verslikt in een bitterbal met lauwe mosterd.

Laten we afsluiten met het beroemdste voorbeeld. De finale van het WK 1966. Terug naar de elfde minuut van extra time. Een voorzet van Alan Ball, Geoff Hurst neem de bal lekker op zijn slof. Het bruine monster spat tegen de onderkant van de lat om daarna... Enfin, je kent het vervolg wel. Lijnrechter Tofiq Bahramov uit Azerbeidzjan is 100% zeker: doelpunt! 3-2 voor Engeland. Het begin van het einde voor West-Duitsland. Na 50 jaar vol wetenschappelijke discussies en andere toogpraat staan Jamie Carragher en Ed Chamberlin in de studio van Sky Sports Monday Night Football. Ze presenteren het resultaat van een hoogtechnologische analyse. Met dank aan statistische data van Opta, Sky Pad touchscreen de virtuele technologie van EA Sports en Devos-Lemmens. Wat zei het resultaat? Doelpunt! Not even close.

Heerlijk, er zijn dan toch nog zekerheden in het leven. Luister, mijn oudste zoon zit goed op de kunstacademie van Borsbeek. De jongste moet zijn eerste bal nog trappen bij Koninklijke Groenenhoek Sport. Dat volstaat voor mij. Maar komt er toch nog een kind met een voetbalhart aangewaaid, maakt niet uit welk soort van gender. Ik weet het nu al. Dan wordt de naam Tofiq.

FILIP JANSSENS

BOEKEN TOE

“VOETBALLIEFDE ZONDER GRENZEN”

Hans Douw (Staantribune Media), 2021; 303 blz.

“Favoriete velden. Of je nu supporter of voetballer bent, het is leuk om erover na te denken. Voetbal is immers méér dan gewoon een veld met twee doelen en een bal”, zo mijmert Hans Douw ergens halverwege. Van dat besef blijkt hij al vanaf heel jonge leeftijd doordrongen; en van de zoektocht naar die ‘favoriete velden’ heeft hij een levenswerk gemaakt. Als jong broekje bekijkt hij de WK-finales van ’74 en ’78 op televisie, en “die maakten wat los”... In 1976 reist hij, als 12-jarige reeds, geheel zelfstandig naar het voor een kind verre en exotische Den Haag, om er een wedstrijd van het Haagse VUC tegen Hermes te bekijken. “Met een rood hoofd van de indrukken keerde ik na afloop terug naar Voorschoten. En anno 2021 voelt het bezoeken van wedstrijden [...] nog hetzelfde aan als ruim veertig jaar terug...” En in 1982 staat de amper 17-jarige Hans Douw op ‘zijn’ eerste EC I-finale, tussen Bayern München en Aston Villa.

Hans Douw zag in zijn vijfenveertigjarige carrière als ‘groundhopper’ duizenden voetbalvelden in maar liefst negentig verschillende landen, op vijf verschillende continenten. Hij groeide uit tot de *“Groundhopper des Vaderlands”* in Nederland; een titel die hij toebedeeld kreeg door het NOS-programma “Langs De Lijn”. En in zijn boek neemt Hans ons niet zomaar mee op avontuur - hij poogt ook de ziel van het groundhopperen bloot te leggen.

En dankzij zijn schat aan ervaringen ter zake, zijn aangeboren aanleg voor observatie en het puntig verwoorden ervan, en zijn gedegen zelfkennis uiteraard, is wellicht net Hans daartoe het beste van ons allemaal geplaatst...

“Groundhoppers zijn verzamelaars. In feite verzamelen ze ervaringen. Ze reizen over de wereld en bergen de beelden en geluiden van stadions en wedstrijden zorgvuldig op in hun geheugen. Als ze in een gesprek belanden over voetbal, lopen ze in een stofjas hun magazijn in en pakken ze een anekdote van de plank.” Waarachtig, én herkenbaar. *“Als ik in een verlaten stadion aankom, overvalt mij de sensatie van een ‘plaats delict’. De verbeelding doet dan zijn werk, en vult mijn gedachten met de heroïsche veldslagen die daar ooit zijn uitgevochten. Dat lukt uiteraard makkelijker in La Bombonera dan in het stadion van Almere City. Maar toch.”* De groundhopper als spiritist; één en onverbreeklijk verbonden met de ziel van een wedstrijd - perfect in staat om dat universele gevoel van voetbalpassie op eender welke plek te kanaliseren, zich eigen te maken... zolang die plek maar groen, rechthoekig, voorzien van symmetrische afbakeningen in krijt, en bij voorkeur compleet omgeven door volkstribunes is. Want: *“Als het zichtbare en het onzichtbare elkaar ontmoeten op de middenstip, beleeft de groundhopper zijn finest hour.”*

VERSE KOEK VAN DE PLAATSELIJKE BAKKER

De steevast korte hoofdstukken - wat het boek nooit langdradig, constant aangenaam leesbaar maakt - zijn beurtelings beschouwingen over het wezenlijke van groundhopping (de immer enerverende jacht op tickets, de soms merkwaardige collectie souvenirs die aangelegd wordt, de wanhoop van 'de gesloten poort', fixaties als *historische wedstrijden* of *lost grounds*, het "lijstjes maken" als *tic nerveux* ...) en anderzijds het vrolijke relaas van diverse, soms de haren ten berge doen rijzende verhalen die hij mee mocht - moest? - maken. En extra mooi daaraan: Hans Douw houdt daarbij een doorleefd, oprecht en overtuigend pleidooi voor de eenvoud en schoonheid van 'het veldje om de hoek'; de lezer bezwerend dat

het heil van de voetbalsensatie, waar we uiteindelijk allemaal onafgebroken naar op zoek zijn, absoluut niet (per se) in iconische tempels à la Bernabeu en Old Trafford en San Siro moet gezocht worden, noch op de meest afgelegen dan wel uitgesproken exotische plaatsen; dat de ware kick van het voetbalmoment evengoed - en wellicht zelfs méér nog dan elders - op het amateurterrein twee dorpen verderop kan liggen. In de ontroerend gedemodeerde doch immer nog standvastige, volledig uit hout opgetrokken hoofdtribune daar; in de ongebruikelijke kleuren van de bezoekers die dag; in dat zo oneigentijdse, negentiende-eeuwse clublogo van de thuisploeg; in de warme thee bij regenweer, tijdens de rust in de clubkantine, vergezeld van de lokale koekspecialiteit bij uitstek; geleverd door de dorpsbakker uiteraard.

Puur een *romanticus*, dus? Romanticus zeer zeker; maar lees vooral het boek, en je weet dat het fôut zou zijn om Hans daartoe te reduceren. Want een bladzijde verder volg je hem terwijl hij samen met een maatje langs een slapende Russische soldaat sluipt die normaal in wakkere toestand de toegang tot het militaire complex moest bewaken waar, helaas of niet, jazeker: een *oud stadion* met een zekere geschiedenis - de 'reservelocatie' van CSKA Moskou - te midden van ligt. Spoiler alert: inderdaad, ze worden (alsnog) betrappt en (uiteraard) gearresteerd. Hoe dàt dan weer afloopt? Daarvoor verwijzen we u naar de webwinkel van de uitgeverij... Maar aldus lezend weet je gewoon: *deze 'Douwe' deugt*. Hier wil je langs de lijn mee staan, vragen aan stellen, verhalen van aanhoren, grappen mee maken, een biertje mee delen.

LÀCHEN

En natuurlijk mogen de 'Toppers' niet ontbreken. "Top-11" van beste spelers (Crujff op 1, Messi op 2, Van Basten op 3) die hij ooit live aan het werk zag; de 10 gevaarlijkste situaties waar hij ooit in verzeild raakte; een Top-20 van 'zijn' mooiste stadions wereldwijd (België haalt, meer dan verdienstelijk mogen we wel zeggen, de top-6 met het Stade Joseph Mariën van Union, en pikt ook nog de 17e plaats mee dankzij het Mechelse Oscar Vankesbeeckstion van 'de Racing') en uiteraard ook een Top-20 van de allerlelijkste (enkel het 'Tivoli' van La Louvière op 11); een top-*zoveel* van mooiste competities wereldwijd... Enzovoort. Hans deelt gaarne zijn belevenissen; en hij deelt ze gul.

Met veel gevoel voor humor ook vertelt Hans Douw over de absurditeit die gewoon eigen is aan het leven en dus ook de groundhopper in zijn voetbalbestaan zelden met rust laat. Hoe hij, om toch maar zeker te zijn van de nodige inkombewijzen, voorafgaand aan het EK van 2000 maar liefst élf aanvraagformulieren invulde en bij de KNVB indiende - wat hem een paar maanden later, vlak voor aanvang van het toernooi, per kerende met *tàchtig* kaarten voor maar liefst *zestien* verschillende wedstrijden - én een bijbehorende factuur van 7.500 gulden (een dikke *drieduizend vierhonderd euro* in geld van vandaag) opzadelde. Of toen hij, op bezoek in

Nürnberg voor het treffen met Schalke 04, door een Duits-bazige attachée van de thuisclub zomaar eruit gepikt wordt en compleet bij vergissing voor persfotograaf aanzien werd... Daar stond hij dan, langs de lijn, tussen de professionals, een hele wedstrijd lang, volstrekt ongevraagd in een fotografenhesje getooid, met enkel een wegwerpkodakje van amper 10 euro (25 gulden in 1999) in handen. Oprecht: je ligt regelmatig plàt bij zijn goudeerlijk en met veel gevoel voor humor neergepende wedervaren.

PEIL DIE DOEL MIST...

Niks dan goeds dus, over dit boekwerk? Nou, we merkten het eerder al op, bij boeken van Staantribune Media (o.a. in "Voebalstad Berlijn" van Joris Van de Wier) - en alweer gaat de eindredactie af en toe met het gezicht vól in het zand. Maar liefst drie personen eigenen zich in de colofon die titel toe; met daar dan bovenop ook nog één "tekstcorrector", godbetert. En dan nóg stoot je ergens in het verhaal op een Hans die besluit zijn "...peilen" op iets te gaan richten. Dat zijn dus, inclus de auteur zélf (die we hier liever buiten schot plaatsen omdat hij tenslotte al voor het verhaal heeft moeten instaan, en dus ook nog wel andere zaken aan z'n kop had...), maar liefst vijf mensen die daar - hoogstwaarschijnlijk *herhaalde malen* dan nog - snoeihard overheen hebben gekeken. Een dermate luiïge slordigheid dat ze steekt als een *pijl* door het hart: zoiets vinden wij beneden alle *peil*, inderdaad.

Maar laat dit de pret zéker niet drukken. Trakteer uzelf op "Voetballiefde zonder grenzen", en u zult zien dat deze "...90 verhalen van de Groundhopper des Vaderlands" uitstekend geschreven, zeer zeker puur genieten, en bovenal ongemeen lóllig om lezen zijn.

 RANK ONE

Klaar om je grenzen te verleggen? Met mannenkledij van
Rank One is één ding zeker: **dragen is durven!**

 facebook.com/rankoneshop

 instagram.com/rankoneshop

 rankone.be

“VECHTEN VOOR JE CLUB KAN OP
VERSCHILLENDE MANIEREN”

VOOR DE STAD EN VOOR DE KLEUREN

📖 STEPHAN VAN DEN HEUVEL

📖 BENNY ANTONIW & LAURENS BOUVRIE

gels. Made in Maastricht

S ZONWERING MAASTRICHT

ing uitbestedent

morecompc

MASITA HANSEN DRANKEN

DRINK WATER

INDUSTRY

“VECHTEN VOOR JE CLUB KAN OP VERSCHILLENDE MANIEREN”

VOOR DE STAD EN VOOR DE KLEUREN

Elke voetbalclub heeft er wel een: een harde kern. De groep supporters die de sfeer bepalen in het stadion. De mannen die vooraan staan als de eer van de club in het gedrang komt. De groep die, groot of klein, het DNA vormt van de club en de clubcultuur bewaakt. Levenslang trouw aan de kleuren van hun ploeg. En ook al wint hun club nooit wat: de harde kern is er altijd. Elke harde kern heeft zo zijn eigen verhaal. Neem bijvoorbeeld de Angel-Side van MVV uit Maastricht. Vroeger berucht in heel Nederland. Voor niemand bang en nooit te beroerd om de kleuren van MVV met de vuisten te verdedigen. Tegenwoordig vechten de mannen op een heel andere manier. Middenin de Coronacrisis stonden zij op om hun club en medesupporters, maar ook de mensen uit de stad die het minder breed hebben, de helpende hand toe te steken.

Als we het hebben over clubs die nooit wat winnen, dan is MVV Maastricht daar een typisch voorbeeld van. Buiten twee kampioenschappen in de Eerste Divisie is de palmares van de club uit Maastricht nagenoeg helemaal leeg. Een prijzenkast hoeven ze niet te kopen, een plankje achter het buffet volstaat. Terwijl MVV in 2022 honderdwtintig jaar hoopt te worden. Een beroerde *moyenne* dus. Het zal dan ook niemand verbazen dat in het plaatselijke dialect geregeld gekscherend wordt geroepen dat de afkorting MVV staat voor “*Miestal Verlere Veer*”. Daar valt helemaal niets op af te dingen, want inderdaad: meestal verliest MVV.

De laatste jaren strompelt de Maastrichtse Voetbal Vereniging als een dame op leeftijd voort. Al ruim twintig jaar alweer bivakkeren de Maastrichtenaren in de Eerste Divisie, het tweede echelon in Nederland. Hoger dan een vijfde plaats raakte de club al die jaren nooit. In die twee decennia konden de Sterrendragers slechts twee keer zelfs maar een beetje ruiken aan promotie naar de

Eredivisie. Sportieve armoe troef dus. Maar maakt dat van MVV dan een kleurloze club? Nee, integendeel zelfs.

Voor mijn gevoel is MVV - en volgens mij geldt dat voor meer mensen van mijn leeftijd - nog steeds een Eredivisieclub. Vroeger, toen alles beter was en MVV al helemaal, waren ze dat natuurlijk ook gewoon. De Maastrichtenaren konden wel eens degraderen, maar meestal keerden ze snel weer terug op het hoogste niveau. De club is goed voor ongeveer veertig seizoenen Eredivisie. MVV stond een tijdlang zelfs onbetwist zesde op de “*Eredivisieranglijst Aller Tijden*”. Weliswaar op zeer respectabele afstand van Ajax, Feyenoord en PSV, maar toch ook weer niet zo heel erg ver verwijderd van FC Twente en Sparta. Tegenwoordig is dat nog maar moeilijk voor te stellen. Dit gezegd zijnde, realiseer ik mij ineens dat er inmiddels een hele generatie voetbalsupporters bestaat die MVV nog nooit in de Eredivisie heeft zien voetballen.

RODE DUIVELS EN BLAUWE MAANDAGEN

MVV mag je overigens gerust de “meest Belgische club van Nederland” noemen. Belgische spelers horen bij het meubilair van MVV. Gerekend vanaf de eeuwwisseling hebben er zo’n honderd Belgische spelers in Maastricht gevoetbald. In het afgelopen seizoen 2020-21 bestond de Belgische enclave bij MVV uit zeven spelers. Guy François was de eerste Belg die ikzelf ooit in Stadion De Geusselt heb zien voetballen; dat was ergens eind jaren tachtig. Als opletende lezer van Catenaccio weet u inmiddels, dankzij de vorige editie, dat die voormalige spits tegenwoordig de trainer is van FC Arlon in Eerste Provinciale.

Er bestaan zelfs vier voormalige Rode Duivels die ooit op een blauwe maandag in het rood-witte tricot met de ster op de borst hebben gespeeld. Erik Gerets bijvoorbeeld. Die werd na zijn schorsing voor zijn niet geringe aandeel in de Bellemans-affaire door de Maastrichtenaars ‘verlost’ van zijn uitzichtloze positie bij AC Milan. Jaren later vond Nacer Chadli in de hoogste Maastrichtse jeugd ploeg zijn in Luik verloren plezier in het voetbal terug. Om overigens kort daarna doodleuk - bij wijze van dankjewel - onder een valse naam bij een andere club mee te gaan trainen en daar vervolgens zijn eerste profcontract te tekenen. Koen Daerden sloot dan weer zijn carrière af in Maastricht. Eerder dan gepland, door blessureleed genoopt. Daerden werd daarna de drijvende kracht achter de inmiddels ook weer ter ziele gegane samenwerking tussen de jeugdacademies van MVV en Racing Genk. En dan was er ook nog Marvin Ogunjimi - maar ja, dat is logisch; je kunt je immers beter afvragen waar die eigenlijk niet heeft gevoetbald. Het hadden trouwens ook gewoon vijf Maastrichtse Rode Duivels geweest kunnen zijn, maar toen puber Christian Benteke bij MVV aanklopte om een keertje mee te mogen trainen, bleef die deur voor hem dicht. *Niet goed genoeg of te tener* of iets dergelijks. Tsjja, ze hadden er niet altijd kijk op in De Geusselt.

ANGEL-SIDE

Maar soit, genoeg over de club. We zouden het hier immers over de supporters van MVV gaan hebben. Die supporters geven je

tenminste nog enigszins het idee dat we hier te maken hebben met een “slapende reus”. Al gebiedt de eerlijkheid te zeggen dat die slaap in de praktijk onderhand meer weg heeft van een al jaren durende comateuze toestand. Maar, ondanks dat er nou niet bepaald vaak iets te juichen valt in Stadion De Geusselt, zitten er gemiddeld genomen toch nog altijd tussen de drie- en vierduizend toeschouwers. Wanneer Corona en de weersomstandigheden het toelaten uiteraard. Het bewijs dat de club, ondanks de miserabele prestaties van de laatste twee decennia, nog steeds leeft bij haar achterban.

Er passen tienduizend mensen in het stadion, maar omwille van de veiligheid mogen er maar maximaal achtduizend naar binnen. Dan gaat het slot op de poort. Niet dat dat nog vaak nodig is geweest de laatste twintig jaar, maar dat terzijde. Van de vier tribunes die De Geusselt rijk is, is het eigenlijk alleen achter het doel aan de stadskant altijd behoorlijk goed gevuld. Daar huist de Maastrichtse spionkop. Op de Angelsidetribeune, zo genoemd als eerbetoon aan de vroeger legendarische harde kern.

De Angel-Side, de naam is gevallen. Eén van de oudste *firms* van Nederland. Ooit opgericht ergens midden jaren zeventig, in de tijd dat vanuit Engeland het hooliganisme kwam overwaaien. Eerder hadden in de Randstad her en der al wat sides het levenslicht gezien. Ajax had toen al zijn F-Side, Feyenoord had Vak S en dan was er nog de Utrechtse Bunnik-Side. De nieuwbakken supportersgroepen ontleenden hun naam vaak aan de plek waarin ze in het stadion stonden. Zo niet in Maastricht. Daar deden ze dat anders. Een Maastrichtenaar is namelijk per definitie trots op zijn stad. Dat is nagenoeg genetisch bepaald. De groep noemde zichzelf daarom de Angel-Side, verwijzend naar de engel in het stadwapen van Maastricht.

Volgens de overlevering waren de Maastrichtenaars in de zeventiger en tachtiger jaren berucht in heel Nederland. Naar verluidt konden ze zich meten met de sterksten. De groep piekte wel al vroeg. De grootste triomf werd al ergens in de beginjaren van de Angel-Side gevierd, toen de fanatieke aanhang van Ajax compleet de tribunes van De Geusselt werd

uitgeborsteld. Eigenlijk konden de Maastrichtenaren toen iedereen aan, in eigen huis. Ik mag aannemen dat dat precies de reden was waarom ik van mijn ouders nooit naar MVV mocht toen ik klein was. Daar in De Geusselt was het volgens mijn pa zaliger veel te gevaarlijk. Zelf was hij, als geboren Brabander, supporter van PSV. Het kan dus ook best zijn dat hij *daarom* nooit met mij naar MVV wilde.

onderzocht en beschreef in het meer dan driehonderd pagina's tellende boek de bijzondere gedragingen, rituelen en tradities van voetballers en hun supporters. In "The Soccer Tribe" zag ik voor het eerst de inmiddels iconische foto van de Angel-Side, op één en dezelfde pagina vereeuwigd met *The Kop* van Liverpool.

© Laurens Bouvrie

HORIZONTAAL SJAALVERTOON

Die wilde hooliganjaren heb ik dus nooit van dichtbij meegemaakt. Ik moest het doen met de sterke verhalen van mijn Maastrichtse neef. Die was een stuk ouder dan ik en stond altijd tussen de mannen van de harde kern. Ik kreeg van hem ooit een zijden supporterssjaal cadeau. Wit was die, met in vetgedrukte rode letters "Angel-Side" erop. Ik bewaakte het cadeau als een relikwie. In diezelfde periode ergens kocht ik van mijn zakgeld het boek "The Soccer Tribe" ("Spel om de Bal" in het Nederlands) van de Engelse bioloog Desmond Morris. Hij

De foto werd genomen in 1981, in het bezoekersvak tijdens de derby tegen aartsrivaal Roda JC uit Kerkrade. Een wedstrijd die MVV met 2-5 zou winnen. Tussen de MVV-supporters veel rood-wit geschminkte gezichten en in het midden van het beeld een supporter met een sjaal van de Angel-Side boven zijn hoofd. Precies dezelfde sjaal die ik van mijn neef gekregen had. Volgens Morris geven de fans door het beschilderen van de gezichten en het "horizontale sjaalvertoon" uiting aan een behoefte om hun helden te eren met een kolossaal deken van stamkleuren. Als je het mij vraagt, had het er vooral mee te maken

dat de wedstrijd vlak voor de carnaval werd gespeeld. Maar ach, ik heb er dan ook niet voor doorgeleerd.

Toen ik eindelijk oud genoeg was om zelf naar het stadion te gaan, ging ik als opgeschoten joch natuurlijk ook staan in het vak van de harde kern. Niet om rotzooi te trappen, ik was geen hooligan, maar meer als stille genierter. Achter het doel, waar toen nog de staantribune was. Het was een vak

talrijk aanwezig en – godzijdank voor mijn gemoedstoestand – tegenwoordig zonder taalfouten. De Angel-Side bestaat nog steeds, maar vergeleken met de jaren zeventig en tachtig is de groep een stuk kleiner en is het er nu beduidend rustiger. Natuurlijk gebeurt er nog wel eens wat, maar dat is dan voornamelijk rondom de derby's tegen de streekrivalen Fortuna Sittard en Roda JC. Dan kan de vlam nog wel eens behoorlijk in de pan slaan.

MVV-FC Den Bosch (12 mei 2021), 3-1. Foto: Benny Antoniw

waar altijd wel wat gebeurde, waar de supportersliederen werden gezongen en waar er iedere keer weer goed kon worden gelachen. Het enige smetje op die periode was een spandoek dat daar elke wedstrijd opnieuw in de hekken werd gehangen. "A-Side. *We attacking with force*", stond er op. Daar kon ik toen al, als taalnazi *avant la lettre*, niet goed mee overweg.

HOLLANDERS

Genoeg over vroeger. Een sprong naar de tijd van nu. De spandoeken zijn nog steeds

Zijn de wildemannen van toen dan allemaal *Brave Hendriken* geworden? Nee dat niet, maar ze steken hun energie nu vooral in het steunen van de ploeg en het maken van sfeer vanaf de tribune. Aangaande dat 'sfeer maken' heeft MVV overigens wel een reputatie hoog te houden. Dat is een erfenis van de *Ultras Mestreech*, een inmiddels ter ziele gegane ultragroepering. Zij maakten jarenlang furore met hun groots opgezette tifo-acties. Het kon toen tweewekelijks flink spoken in het stadion van MVV. De Geusselt werd in die periode niet voor niks "Petit Sclessin" genoemd.

Een trainer van de tegenpartij vertelde ooit tegen een journalist van de krant dat hij altijd uitkeek naar uitwedstrijden bij MVV. Als de spelersbus dan vanuit het Noorden, voorbij het vliegveld Maastricht naderde, kon je het stadion in het dal duidelijk zien liggen. De stadionlampen intimiderend fonkelend in het voor de rest donkere landschap. Het werd dan meestal stil in de bus, zo vertelde hij. Eenmaal in het stadion aangekomen, moesten zijn spelers dan de felle spreekkoren van de fans ondergaan en wegduiken om een bierdouche te voorkomen. De man was een Kroaat, dus stiekem kon hij hier wel van genieten.

Die sfeer in De Geusselt, die is toch altijd weer anders dan bij andere clubs. De supporters van MVV kunnen als één blok achter de eigen ploeg staan, maar even vaak zijn de hatelijke gezangen richting de tegenstander nog feller dan de aanmoedigingen voor het eigen team. Pure haat is er omtrent alles wat met Roda JC te maken heeft, maar ook *“de Hollenders”* krijgen er steevast flink van langs. Ik heb me laten vertellen dat dat laatste iets historisch is.

Maastricht was namelijk van oudsher een industriestad waar veel arbeiders woonden. En terwijl de gewone Maastrichtenaar het zware werk in de fabriek moest opknappen, kwamen de directeurs en andere hoge heren meestal uit Holland. Van boven de grote rivieren. De hele week had de Maastrichtenaar dus te luisteren naar de bevelen van een Hollander. Maar in het weekend niet. Als hij op zaterdag of zondag naar De Geusselt ging, kon hij vervolgens zijn opgekropte emoties botvieren op de Hollandse tegenstander van *“zijn”* MVV. In de tijd dat liedjes over de tegenstander nog voldeden aan alle fatsoensnormen, werd er dan vaak uit volle borst gezongen: *“Haw pin, haw pin, die Hollenders goon drin! Al doen ze wel uns of hun niks gebäöre kin, us MVV’ke maak hun in!”*

HAW PIN

“Haw Pin”. Dat zeggen ze in Maastricht wanneer je iemand een hart onder de riem wil steken. *“Hou vol”* betekent het. Het was die uitdrukking die een hoofdrol ging spelen toen de Angel-Side zich aan het begin van de Coronacrisis ineens van een heel andere kant liet zien. Toen het aantal

besmettingen in Nederlands Limburg op zijn hoogtepunt was en de afdeling intensieve zorgen van het ziekenhuis in Maastricht dreigde over te lopen, wilde de Angel-Side de zorgmedewerkers een steuntje in de rug geven. Zij hingen een spandoek op aan de parkeergarage. *“Haw Pin”*, stond er op geschreven. De groep verklaarde zich solidair met de mensen in de zorg en stond stand-by toen er sprake van was dat er een noodhospitaal zou moeten worden opgebouwd.

Zo ver kwam het niet, maar Covid-19 bleef natuurlijk wel een stempel drukken op het dagelijkse leven. Omdat Maastricht ook nog eens bij uitstek een horecastad is, vielen er door de sluiting van deze bedrijfstak rake klappen. Heel wat Maastrichtenaars raakten hun baan kwijt, onder hen natuurlijk ook supporters van MVV. Voor sommige gezinnen betekende het verlies van hun job dat ze afhankelijk werden van gemeentelijke bijstand, zeg maar het Nederlandse OCMW, en dat ze plotseling waren aangewezen op de voedselbank. De Angel-Side trok zich het lot van deze groep aan en besloot een actie op touw te zetten. In samenwerking met een Maastrichtse textieldrukker werden T-shirts verkocht. Uiteraard voorzien van de opdruk *“Haw Pin! Angel-Side Solidair”*. Er werden enkele duizenden shirts verkocht en de volledige opbrengst werd door de MVV-fans gedoneerd aan een lokale voedsel- en kledingbank.

De boodschap *“Haw Pin”* groeide ondertussen uit tot een begrip in de regio. Overal werden initiatieven gestart waarin deze leuze werd gebruikt. In Maastricht en wijde omtrek doken ineens overal posters en stickers op. Achter ramen, in bushokjes, op reclamezuilen en natuurlijk ook op social media. *“Haw Pin”*, verlies de moed niet. Hou vol tot aan de einde van de lockdown, was de boodschap.

BIJSTANDSMOEDER

Hulp bieden aan gezinnen in de bijstand, dat doet niet iedere groep supporters. Maar wat nu, als je eigen club eigenlijk ook gewoon een *“bijstandsmoeder”* is? Die financieel gezien geen grammetje vet op de knoken heeft? Die elke maand iedere euro drie keer moet omdraaien en ieder seizoen weer moet wachten op het einde van de

DE MVV-SUPPORTER ALS SPONSOR

In een wereld waarin het geld regeert, is MVV één van de armste jongetjes van de klas. De club heeft geen schulden, maar eigenlijk ook geen nagel om aan de kont te krabben. Elk seizoen is het weer schrapen om de benodigde euro's bij elkaar te krijgen. De club heeft geen rijke eigenaar, geen investeerders, en ook geen grote bedrijven als sponsor. Wel een pracht van een spelersbus. Maar waarschijnlijk alleen omdat de vader van de derde keeper eigenaar is van een touringcarbedrijf. Inventief zijn is het sleutelwoord. Zo zocht MVV lang naar een shirtsponsor. Omdat er geen bedrijf te vinden was dat het gevraagde bedrag hiervoor op tafel kon of wilde leggen, bedacht de commerciële afdeling iets niets naar Nederlandse begrippen. De voetbalbond moest er wel haar regels voor veranderen, maar nu sieren maar liefst zes kleinere sponsors de voorkant van de wedstrijdshirts van MVV.

Vroeger werd er in Maastricht nooit nauw gekeken, inzake financiën. Het geld mocht rollen. Meer dan eens was de club dan ook op sterven na dood. In 2010 werd de club voor de zoveelste en tot nu toe laatste keer gered van een bankroet. Dit keer door een groep supporters. Zij kwamen met een goed uitgedokterd reddingsplan, en werkten het zittende bestuur de deur uit. Het roer moest en ging helemaal om: geen cent méér uitgeven dan wat er binnenkomt. Geen tonnen salaris meer, niemand nog een auto van de club. Zelfs de gezamenlijke middaglunch na de training moest eraan geloven.

Een andere groep fans wilde meehelpen aan het gezond houden van hun club en richtten de stichting "Veer Zien MVV"; 'Wij Zijn MVV' op. Iedereen die wat geld kon missen, kon er lid van worden en zo de club ondersteunen. "Veer Zien MVV" heeft. Sinds 2014 doet "Veer Zien MVV" ook de verkoop van de MVV-merchandise, en de catering in het stadion. Bij elke tribune werd een "Veer Zien MVV-Kaffee" ingericht, waar vrijwilligers de pinten schonken en een warme hap serveerden.

Momenteel heeft de stichting een trouwe kern van zo'n driehonderd leden. Door de jaren heen wist "Veer Zien MVV" een bedrag van ruim € 770.000 bijeen te sprokkelen en werd het zo één van de grotere sponsors van de club. De leden mogen zelf kiezen voor welk doel het opgehaalde bedrag gebruikt gaat worden. Zo kon de club na het eerste jaar al nieuwe dug-outs aanschaffen. Het overgrote deel, tot hiertoe, werd in de verbetering van de jeugdwerking gestoken; maar er werd ook al eens de tussentijdse komst van een nieuwe speler voor het eerste elftal gefinancierd... En één keer pasten de supporters zelfs het benodigde geld bij om de club naar de veilige 'Categorie 3' van het Nederlandse licentiesysteem van de voetbalbond te loodsen.

"Veer Zien MVV" belichaamt een ijzeren voetbalwaarheid: dat supporters - anders dan veelal toevallige passanten zoals spelers, coaches en bestuurders - de ware ziel zijn van een club. Voor hun leven verbonden aan dezelfde ploeg, dezelfde kleuren, hetzelfde doel.

transfer-solden om zo voordelig mogelijk nieuwe spelers binnen te hengelen? Waar ze op de burelen met een piepkleine bezetting massa's werk moeten verzetten? Dan spring je natuurlijk ook bij. En dat is precies wat de Angel-Side vorige zomer deed. Op een manier zoals voetbalsupporters dat het beste kunnen. Een week lang doken ze elke dag weer op een andere markante plek in Maastricht op.

Te beginnen bij het stadhuis op de Markt, de plaats waar veel Maastrichtenaren elkaar het ja-woord geven: *"Red je huwelijk, koop een seizoenkaart van MVV"*, om verder te gaan via het Vrijthof, het bekendste plein van de stad: *"MVV = Maastricht, Maastricht = MVV"*. Vervolgens stonden ze bij Fort Sint Pieter met de tekst: *"Samen maken wij van De Geusselt weer een onneembare vesting"*, om op de vrijdagavond af te sluiten met een grote pyro-actie op de Hoge Brug over de Maas met de slogan: *"Door weer en wind, deze stad staat in vuur en vlam voor MVV"*. De acties werden massaal verspreid op sociale media en mede daardoor kreeg de verkoop van abonnementen aan De Geusselt een flinke oppepper. De energie van de Angel-Side wist heel wat twijfelaars te overtuigen om dan toch die seizoenkaart te verlengen of er zelfs voor het eerst eentje aan te schaffen.

VAN VADER OP ZOON

Het is echter niet voor iedereen weggelegd om een jaarabonnement te kopen. Er zijn genoeg gezinnen die het geld niet hebben voor een wedstrijdticket voor MVV, laat staan voor een seizoenkaart. En dat terwijl er toch niks mooiers bestaat dan een kind dat aan de hand van vader of moeder voor het eerst naar een voetbalstadion gaat. En daar de liefde en de passie voor het voetballen en voor een club ontdekt. Om vervolgens supporter voor het leven te worden. Want zo gaat het toch vaak: de liefde voor een voetbalclub wordt doorgegeven van vader/moeder op zoon/dochter. Van generatie op generatie.

En daarom bedacht de Angel-Side de actie *"From Father to Son"*. Ze gingen geld werven om voor de minder bedeelde voetbalsupporters een duo-abonnement te kunnen kopen. Bedrijven, instellingen en particulieren werden gevraagd om een financiële bijdrage. Van het bijeengebrachte

geld kocht de Angel-Side vervolgens duo-abonnementen bij MVV: één seizoenkaart voor een volwassene en één voor het kind. De donateurs kregen op hun beurt extra aandacht op de sociale mediakanalen. Ook deze actie werd een succes. Er konden meer dan honderd duo-seizoenkaarten, in totaal dus ruim tweehonderd abonnementen, worden uitgedeeld. MVV blij, en de nieuwe seizoenkaarthouders blij.

Blijge gezichten waren er ook in december. Nu eens geen lege kerstboom voor de kinderen uit arme gezinnen, nu eens geen Sinterklaas die aan hun huisje voorbij ging. Nu kwam er dan wel geen paard aan de deur, maar wel een camionette van de Angel-Side. Volgestapeld met nieuw en gebruikt speelgoed. In samenwerking met het welzijnswerk werd negen kuub speelgoed opgehaald, dat vervolgens uitgedeeld werd aan de kinderen van gezinnen die het niet zo breed hebben. Vierhonderd blijge kindergezichten was het resultaat.

AVONDKLOK

In januari stonden de gezichten in Maastricht een stuk strakker. Om de coronapandemie in te dammen, besloot de Nederlandse regering voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog een avondklok in te voeren. En die beslissing werd in den lande allerminst met gejuich ontvangen. Jongeren gingen 's avonds massaal de straat op. Niet om te protesteren, maar om te rellen, te vernielen en te plunderen. Tijdens deze 'Avondklokrellen' liep het in verschillende grote steden volledig uit de hand. Op internet gingen er geruchten rond, dat ook Maastricht aan de beurt was. Maar dat was buiten de Angel-Side gerekend. Toen die er lucht van kregen, gaven ze een duidelijk statement af op hun socialemediakanalen: *"Wij staan geen plunderingen toe in Maastricht. Wij laten onze stad niet vernielen. Hier treden wij tegen op. Wij zijn niet tegen demonstraties, maar van onze stad blijf je af. Voor diegene die toch meent aan onze stad te moeten komen, hopen we dat de politie jullie vindt, voor dat wij dat doen"*.

Als een Middeleeuwse burgerwacht, zo trok de Angel-Side die bewuste avond door de binnenstad van Maastricht. Een luidkeels zingende meute van zo'n driehonderd man

in een decor van dichtgetimmerde huizen en winkels. Het leek wel oorlogsgebied, maar tot rellen kwam het niet. De politie liet de supporters hun gang gaan en hield enkel een oogje in het zeil, net als een slordige vijftigduizend kijkers, die de tocht live op internet bekeken bij een lokale nieuwszender. Plunderaars waren die avond in geen velden of wegen te bekennen. Niets dan lof kreeg de Angel-Side voor hun actie. Ze kaapten zelfs bijna de volledige zendtijd van een extra ingelast NOS-journaal.

maatschappelijke activiteiten. Tussen de regels door valt op te maken dat er (voorlopig althans) geen nieuwe maatschappelijke activiteiten te verwachten zijn. Of zoals de woordvoerder van de groep het zelf verwoordde: *"We gaan terug naar de kern van ons bestaan. MVV steunen en af en toe eens wat ravotten"*.

MVV-FC Den Bosch (12 mei 2021), 3-1. Foto: Benny Antoniw.

RAVOTTEN

Hoewel de coronacrisis nog steeds voortschrijdt, staan de sociale activiteiten van de groep op een laag pitje. Tijdelijke stilte of stoppen ze er voorgoed mee? We hadden het graag van de supporters zelf gehoord. Net zoals we graag te weten waren gekomen wat nu precies hun drijfveer was om ruim een jaar geleden met deze acties te beginnen. Jammer genoeg werd ons via een woordvoerder te kennen gegeven dat de Angel-Side geen interviews geeft over de

Omtrent de auteur

Stephan Van den Heuvel (NL) gaat als redacteur bij de "Door Fans - Voor Fans" blog en Facebookpagina frontaal in tegen de clickbait- & sensatiejournalistiek van tegenwoordig. DFVF ambieert kwaliteit, en diepgang; het liefst nog geschreven door de fans zelf. Want wie kan er beter over een bepaalde club schrijven dan een supporter van die welbepaalde club? Alle redacteurs bij DFVF zijn vrijwilligers, die zonder commercieel doel de visie nastreven.

VAN DER VALK HOTEL BEVEREN

CULINAIR ONTSPANNEN VOOR ELKE GENERATIE

PURE LOGOCA

In Nueva Pompeya, een buitenwijk ten zuiden van Buenos Aires, draait het leven om twee bijzaken: *tango* en *globo* (de ballon). Die ballon, rood van kleur, is het handelsmerk van Club Atlético Huracán, de plaatselijke trots die in een verleden vijf landstitels binnenhaalde en, recenter, in 2014 haar eerste Copa Argentina de lucht in mocht steken. Alfredo Di Stefano, Osvaldo Ardiles en Javier Pastore zijn maar enkele van de vele voetbalgoden die het al even goddelijke shirt van de Argentijnse subtopper mochten dragen.

De naam Huracán ('de Storm') werd gekozen in 1909, als eerbetoon aan vliegtuigpionier Jorge Newbery, wiens nieuwste speeltje, een luchtballon genaamd *El Huracán*, zopas het Zuid-Amerikaanse record had verpulverde inzake "zo lang mogelijk vliegen per ballon" (ieder zijn ding). Jorge hield het toentertijd 13 uren vol; goed voor 550 kilometer. Begeesterd door deze heldendaad vroegen de clubbestuurders de heer Newbery om toestemming voor het gebruik van naam en logo. Dat mocht, maar wel onder een duidelijke belofte: de legendarische ballon moest geëerd worden met minstens even legendarische resultaten! Zo geschiedde; en toen Huracán enkele jaren later voor het eerst promoveerde naar de hoogste klasse schreven de bestuurders aan Newbery een brief: "*Zoals u ooit over de drie landen Argentinië, Uruguay en Brazilië vloog, zo zijn wij drie keer gepromoveerd naar de hoogste afdeling.*"

In de jaren 20 won Huracán zelfs vier landstitels: de belofte aan de ballonvaarder werd meer dan ingelost. Helaas maakte Jorge die titels niet langer mee. In 1914 crashte hij in Mendoza na een romantisch vluchtje met een lokale schoonheid ten gevolge van motorpech. De 38-jarige waaghals overleed ter plaatse. Zijn herinnering werd later vereeuwigd in enkele beroemde tangoplaten en bovendien: meer dan 100 jaar later prijkt zijn *globo* nog steeds op die prachtige rood-witte shirts van Huracán.

CODECREA

www.codecrea.be

www.vastiau-godeau.be

www.robustaflex.be

www.solvas.be

Gasdam 10
9120 Beveren

03 775 79 66

www.eurotherm.be
info@eurotherm.be

KAMPIOEN ZIJN IS PLEZANT!

 BENNY ANTONIW

 BENNY ANTONIW

CLUBLIED F.C.ASSENT M'N EIGE DÜRPKKE

Tekst,zang + muz.Laurens Leermans

ORKEST:DE KNOLLEPLUKKERS o.l.v.P.v.Helvoirt

DE STEILE OPGANG EN HET ABRUPT VERDWIJNEN VAN HET ILLUSTRERE FC ASSENT KAMPIOEN ZIJN IS PLEZANT!

Veel te vroeg voor een fotoshoot in de Diestse Scarlet Club leert wat neuzelen op de smartphone mij dat iets verder, in het Warandestadion, zo dadelijk een aftrap gaat gegeven worden. Met nog tijd genoeg voor de boeg om één helft mee te pikken is het snel beslist: eerst nog even naar daar trekken, en profiteren van de gelegenheid om wat beelden van deze mooie locatie te maken. Die avond gaf Sparta Schaffen er partij; de naam van de tegenstander is mij helaas ontgaan, daar de focus uiteindelijk toch vooral lag bij het hoofd 'cool' te houden voor die opdracht later op de avond...

meisje, wat ik in jou bewonder zit niet vanboven maar van onder. Je Kempens bekken wil ik graag bevleken, je Hageland steek ik in brand... (Arbeid Adelt)

Genoeg 'clubs' langs de baan, daar in het Hageland, om verslag over uit te brengen; maar het blijft een voetbaltijdschrift natuurlijk... Nu we daar toch zijn: Sparta Schaffen is niet meteen een club waar onze lezers het warm van gaan krijgen. Dan biedt Diest een beter verhaal. Zeker wanneer je in de geschiedenis van de Club FC Assent duikt...

MARCEL EN MARCELINE

"Toen Marcel de hoogst aangeschreven wedstrijd in de duivensport gewonnen had heeft hij zijn duivenkot plat gegooid en zocht hij een nieuwe hobby. Zo kwam hij op een dag thuis van Theuma en zei 'Marceline, ik begin een voetbalploeg!'" (Marceline Raschaert)

Het klinkt als de titel van een deurenkomedie die onder grote belangstelling van vrienden en familie in première gaat in de parochiezaal van één of ander dorp - laat ons zeggen: in feestzaal "Trefpunt" in Assent bijvoorbeeld. Maar voor

Marcel Theunis uit Assent, drijvende kracht achter de bloeiende deurenproducent THEUMA (afkorting van 'Theunis Marcel'), waren deuren een ernstige zaak - daar lach je niet mee. Net als zijn duiven. Maar nadat hij tweemaal achter elkaar de vlucht op Barcelona had gewonnen was de uitdaging weg en had hij zijn buik vol van termen als weduwschap, nestspel en halve fond. Het abonnement op "Duifke lacht" werd stopgezet, en de spoetnikken gingen tegen de grond.

In de plaats kwamen, in zijn grote tuin, een riante kantine en een voetbalterrein. De bedoeling was, met de 18-jarige zoon Eugeen als verantwoordelijke voor de dagelijkse leiding, eerst eens bij de liefhebbers uit te zoeken hoe dat zoal in zijn werk ging, 'een voetbalploeg runnen'... De startende ploeg kon al snel op interesse rekenen van verschillende spelers die bij grote broer Diest transfervrij konden vertrekken en meteen zorgden voor een pak ervaring bij de nieuwe ploeg. Van start werd gegaan in 4e provinciale; met een zesde plaats in het allereerste jaar als meer dan behoorlijk resultaat.

En al in het tweede seizoen staat er geen maat meer op de rood-witten van de Mierenberg. De eerste titel is meteen een feit; en er zouden er snel nóg volgen. Gelukkig is de kantine met een toeg van bijna 90 meter en maar liefst 28 tapkransen gemaakt op maat van *kampioenen*. Echte kampioenen. In zeven seizoenen schiet FC Assent omhoog van 4e provinciale naar 3e nationale. Onder de vakkundige leiding van Jean Dockx stranden de rood-witten in bevordering weliswaar op de tweede plaats; net niet goed genoeg dus, om al in het eerste seizoen direct door te stoten naar de nog-hogere reeks. Maar aan de kust besluiten AS Oostende en VG Oostende te fusioneren, en zo wordt op het einde van het seizoen 1980-81 de deur - in zekere zin het achterpoortje, maar dat mocht de pret niet drukken... - naar derde nationale alsnog opgezet.

“KAMPIOEN ZIJN IS PLEZANT!”

...Je hoorde het naast het veld op de Mierenberg, en - helaas nog steeds - tot in den treure op televisie. Maar er is nóg een - weliswaar: klein - punt van overeenkomst, een soort van parallel tussen beide, en dat luistert naar de naam JM Pfaff. Net als voor Balthazar Boma wil Jean-Marie ook wel voor de kampioenen uit Assent en hun voorzitter poseren. Een contact dat toevallig tot stand was gekomen; via clubmedewerker Gilbert Boutsen, die de nationale numero uno tot zijn patiëntenkring mocht rekenen. Aangezien een transfer van Bayern naar FC Assent niet dadelijk aan de orde was, werd *“der torwart mit seiner blauen geloekshose”* voor drie seizoenen geëngageerd omwille van die andere twee kwaliteiten: het goed uitleggen en sympathiek overkomen. Dat kan en doet de man met de kraagreclame dan ook als de beste; wat voor de firma THEUMA dan weer talrijke deuren in Duitsland opende. Zaken en voetbal gaan immers hand in hand, en er was al even het besef dat de naambekendheid van de club ook het bedrijf ten goede zou komen.

“Ah ja, ik ben supporter van de mannen van Guy Thys, hij heeft het weer gelapt, de Rode Duivels gaan op reis. Het heeft niet veel gescheeld of het was gedaan in Rotterdam, maar toen kwam Georges Grün en schoot De Kuip in vuur en vlam. Zo zijn we dan geplaatst en blijft Holland nu maar thuis. Ze krijgen van De Saedeleer de groeten op de buis... EVIVA

MEXICO, TEQUILA SOMBRERO!!!” Zo zong de Vlaamse bard Walter Capiau, wereldberoemd in Vlaanderen door het televisiespelletje “Hoger Lager” én door dit lied hier over onze Rode duivels, bondscoach Guy Thys en diens fameuze konijnenpoot die ons land in 1986 op het WK in Mexico bracht. Maar in Assent ging het dat jaar vooral van *“Eviva THEUMA!!!”*, nadat het vijfde seizoen in Derde Nationale met 43 punten op een eerste plaats werd afgesloten. Dat derde niveau was tot dan toe duidelijk andere koek dan de lagere reeksen gebleken, maar toch draaide FC Assent er van meet af aan meer dan behoorlijk. Gestaaag werd doorgegroeid, en deed de club het ieder seizoen beter en beter.

“KAMPIOEN ZIJN IS PLEZANT!” - DE ANDERE KANT

Een jaar eerder, in 1985, werd op de Heizel een zwarte bladzijde bijgeschreven in de geschiedenis van het voetbal. Tijdens de EC1-finale tussen Liverpool en Juventus bestormden Liverpoolfans het vak met de Juventus tifosi. In het tumult en de paniek die hierdoor ontstonden, in dit avondse stadion, vielen er 39 doden en 400 gewonden. Als gevolg daarvan kregen de clubs heel wat reglementaire verplichtingen opgelegd die als doel hadden de veiligheid van de toeschouwers te verbeteren.

Dit was voor FC Assent een behoorlijk probleem. Aangezien de club gestart was als, om het zo te stellen, een uit de hand gelopen hobby, was het ook niet echt voorzien op de pijlsnelle groei die de club gekend had onder de leiding van de jonge voorzitter. Een voetbalclub *in eigen tuin* was, onder meer in logistiek opzicht, achteraf gezien ook niet meteen het beste idee geweest. U kan zich best inbeelden dat zeventuizend kijklustigen ontvangen in een achtertuin met slechts één toegangsweg, onder andere de twee wijkagenten - gehuld in oranje regenjas en driftig zwaaiend met hun vlammende salami - de nodige stressmomenten zal bezorgd hebben. Kortom: FC Assent was te groot geworden voor de Mierenberg, en voorzichtig werd reeds naar de overkant van de E314 gekeken.

Hoe dan ook: de nieuwkomer in 2e Nationale doet het, onder leiding van Wilfried van Moer, in het seizoen 1986-87 alwéér uitstekend en strandt dat seizoen op een vijfde plaats. Het slaagt er zelfs in zich te kwalificeren voor de eindronde; daarin strijden ze met KFC Winterslag, SK Tongeren en KRC Harelbeke voor het 'gouden' ticket naar 1e Nationale. In die eindronde eindigde Assent ook nog knap derde, met vijf punten. "De Vieze Mannen" van aan de Noordlaan, KFC Winterslag, pakken de

VERSTERKING UIT HET NOORDEN

Gezien de goede resultaten het eerste seizoen, in dat voorgeborchte van Eerste Klasse, wordt er beslist om het team gericht te versterken. Met Mathy Billen, 'Vieze Man' voor het leven en samen met "Tarzan" De Bruyne in ruime mate verantwoordelijk voor de (voor Limburgers toch zeker) historische Europese uitschakeling van Arsenal FC. In Willy Geurts, die op een mooie carrière mocht terugkijken met goals voor o.a.

Kampioenenmaker Wilfried Van Moer wordt gevierd.

begeerde promotie naar de hoogste voetbalreeks van ons land en vergezellen zo kampioen STVV dat seizoen naar Eerste. Topscorer met 22 doelpunten dat seizoen was de jonge Marc Wilmots, die zijn rekening in het fanionteam van de Kanaries opende ...met een doelpunt tegen Assent. De degraderende teams, dat jaar, waren Sint-Niklaas en *die club van aan de overkant van de snelweg*, KFC Diest.

Antwerp, Anderlecht, Standard, Winterslag en de Rode Duivels, verliest de club echter ook een pak ervaring. Doch bij Assent kijken ze niet terug maar vooruit. En met de blik gericht op de snelweg ziet men, vanuit noordelijke richting, aan de horizon, in een Opel Kadett met gele nummerplaten, versterking aankomen... Welkom op de Mierenberg, "het zuinig Hollanderke" en "de kleine blonde dood"!

In die Opel Kadett: Bert van Marwijk en Eric van der Luer. Naast de veronderstelling dat de twee spelers een serieuze meerwaarde voor het team zullen zijn, hebben ze ook een commerciële waarde: aangezien vroeger in het Nederlandse Studio sport ook de uitslagen van de wedstrijden in de Belgische tweede klasse werden meegegeven, dienden beiden ook om FC Assent en uiteraard de Firma Theuma nog bekender te maken bij een nog breder publiek - tot in Nederland; niet dadelijk bij de deur gelegen, inderdaad.

vermoedde niemand meteen dat hij dat in zich had, manifesteerde zich toch ook al op Assent - waar hij geregeld van mening verschilde met coach Wilfried van Moer. Zo zweerde de bescheiden coach van rood-wit bij een libero, terwijl "*het zuinige Hollanderke*" (zoals Van Marwijk door Van Moer al gauw genoemd werd) meer heil zag in een achterhoede van vier-op-één-lijn. Bert verhuisde van linksbuiten naar laatste man.

Eric "*de kleine blonde dood*" van der Luer, overgekomen van MVV, speelde dat laatste seizoen 33 wedstrijden voor FC Assent, waarin hij negen keer scoorde. Nadien volgde nog een succesvolle periode bij Roda JC, waar hij het zelfs tot *international* schopte. En Bert van Marwijk heeft geen verdere introductie. Na een eerder bescheiden carrière als voetballer, met FC Assent als enige buitenlandse club, maakt vooral zijn CV als coach vandaag indruk. Dat Bert talent had in die richting, ook al

Van Marwijk baatte nog een sportwinkel uit in zijn dorp Meerssen, en carpoolde met Eric van der Luer richting Assent. Dat Bert het prototype was van de zuinige Hollander, daar kan Eric van meespreken. Toen Bert een kortere route had gevonden die hun een besparing van 15 cent aan benzinekosten opleverde, moesten ze *altijd* via daar rijden. Ook al was die weg in barslechte staat...

BUSJE KOMT ZO

Maar slechte weg of niet: Bert was wel altijd op tijd. Van Marwijk mocht gerust een modelprof genoemd worden. Teambuilder, vista, aanjager... een man die zijn team enkele tientallen percentages beter deed renderen. Als hij meedeed. Bert had een goed contract onderhandeld en wilde het wat rustiger aan doen. Soms leek het zelfs alsof hij er niet veel zin in had. Maar dat compenseerde hij door zijn ervaring die ervoor zorgde dat er vooral niet te veel onnodige energie verspild werd. Uiteindelijk speelde Bert dat seizoen, door verschillende blessures, slechts een 12-tal wedstrijden voor de club. Toch ruim voldoende om zich over van alles bij het fenomeen 'FC Assent' te kunnen verwonderen...

zo waren er de legendarische busritten voor de verplaatsingen, die naar verluidt meer weg hadden van een gezinsuitstap naar Bobbejaanland dan van een club op weg naar een te duchten tegenstander. Iedereen mocht mee. Bestuur en sponsors vooraan, hun vrouwen en kinderen in het midden. Spelers en hun gezinnen achteraan. Iedereen wilde er graag bij zijn; wat er, tot ontsteltenis van Bert, voor zorgde dat spelers soms zelfs dienden *recht te staan* tijdens de rit.

Bert was ook altijd op zijn hoede als hij langs de langste toog van België passeerde. Niet zo gewend aan het Belgische taaltje was hij beducht om ergens bij één van de tapkranen de voorzitter tegen het lijf te lopen die dan tegen hem over voetbal van wal stak in een taaltje dat Bert vreemd was. Gelukkig was dan meestal zijn compagnon de route, Eric, in de buurt om dat vreemde gebrabbel in voor Bert verstaanbaar Nederlands om te zetten. Na de laatste training van de week was er ook nog de traditionele koffietafel, die stevast uitmondde in een lange avond vol bier en sigaretten. Andere tijden. In tegenstelling tot de andere spelers rolde Bert zijn sigaretten zelf; *shag* en blaadjes waren uiteraard goedkoper.

TEZAMEN HOGEROP

Het team presteert dat tweede seizoen in 'Tweede' onder de verwachtingen. De blessures van Bert kosten het team duidelijk

punten en Wilfried van Moer stapt op na een nul op negen. Bert en Eric, die dachten dat ze hier wel alles gezien hadden, kwamen toch nog bedrogen uit. Dat seizoen passeerden er nog twee trainers de revue, waarvan één coach was geweest van een dameshockeyploeg en vooral gymnastiek oefeningen gaf. De Nederlanders wisten intussen wel dat werken in België een flexibele opstelling vereist, maar hadden toch eerder iets van "wat is dit nou weer?". Mooie maar vreemde herinneringen, zo kunnen we het ons inbeelden.

Herinneringen, dat is meteen ook het eindeseizoenswoord. Enkele spelers bezondigden zich nog aan matchfixing door voor het degradatieduel tegen Beringen FC afspraken te maken (na omkoping gewonnen met 1-0); niettemin slechts een te verwaarlozen voetnoot in de geschiedenis van de club. Na 14 jaar, gestart in 4e Provinciale, en met heel wat titelvieringen along the way, eindigt het verhaal van stamnummer 8091 in 1988, op een veertiende plaats in 2e Nationale.

Op de Mierenberg is er geen verdere toekomst. KFC Diest, club in slechte papieren, en FC Assent vinden mekaar, en KTH Diest ziet het levenslicht. Afspraken omtrent de mee te nemen spelers worden gemaakt om het volgende seizoen met het stamnummer van Diest in het Warandestadion als *Koninklijke Tezamen Hogerop* Diest de aftrap te kunnen geven. Maar zeggen dat het berust op *louter toeval* dat de letters 'TH' ook refereren naar het bedrijfslogo van de firma Theuma, zou de waarheid geweld aandoen...

BREKEN MET HET VERLEDEN

De nieuwe club kent tot halverwege de jaren negentig een eerder kleurloos bestaan in tweede nationale. Vanaf 1996 gaat het steil bergaf met KTH Diest. Ze degraderen naar derde, van waaruit ook in het nieuwe millennium hun brokkenparcour verder gezet wordt - om dan in 2005 te belanden in eerste provinciale. De club blijft zo dan wel het uitbetalen van winstpremies bespaard, maar de zoektocht naar vers geld blijkt al even hopeloos als die naar punten. De stad Diest schiet de club te hulp door het Warandestadion over te nemen.

Ook het trainingscentrum Berkenhof had de club al moeten verkopen. Dit was echter, voor de club die intussen afgetekend laatste stond, onvoldoende gebleken om in de boekhouding de rode pen aan de kant te leggen. De financiële put was intussen zo diep dat alleen vereffening soelaas kon brengen. Dit betekende echter: herbeginnen in 3e Provinciale. Dit deden ze onder de oude naam KFC Diest en door het rood van THEUMA uit de clubkleuren te schrappen en verder te gaan in zwart-wit. Zo verdween het laatste referentiepunt naar de eens zo succesvolle club uit Assent. Na twee jaar in provinciale, waar ze in het tweede seizoen 28 gewonnen wedstrijden op 30 lieten noteren, mogen de "mosterdschijters" zich voorbereiden om een nieuwe start in de nationale reeksen.

Intussen was op de Mierenberg de rust weergekeerd. Marcel was niet iemand van het halve werk en het voetbal bood, net als de duivensport destijds, geen uitdaging meer. Niet getreurd: de oud-voorzitter broedde al op een nieuw plan. Vader en zoon hadden intussen wel een idee van wat de term greenkeeper inhield. Want dat was hen in het recente verleden eens goed duidelijk gemaakt door toenmalige coach "Thieu" Bollen, de T2 van Ernst Happel in diens Brugge- en Standardperiode. Als doorslagje van die, ahum, minzame Oostenrijker was Thieu bij de club, die door het orkest De Knollenplukkers zo treffend bezongen werd in het lied "*m'n eigen dörpke*", niet bepaald een garantie op nieuw succes gebleken. Maar goed... In plaats van iemand met een *linkse poot* volgde er dus de zoektocht naar iemand met *groene vingers* om de nieuwe droom van Marcel Theunis gestalte te geven. En dat was: Een botanische tuin - of eerder: een botanisch park.

DE MAN MET EEN PLAN

Tuinman Willy Polders kreeg de opdracht om in samenspraak met Marcel te werken aan dit nieuwe project. Willy had eerst als tuinier in de moestuin van Marcells deurenfabriek gewerkt. Samen bespraken ze welke bomen, planten en bloemen er zouden geplant of gezaaid worden. *Liquidambar*, *Sequoia*... stuk voor stuk klinkend als namen van Venezolaanse buitenspelers, maar wel degelijk slechts enkele van de boomsoorten die een nieuwe

positie op het voormalige voetbalveld kregen. Waar ooit, aldus Eric van der Luer, de grootste kantine van België stond verscheen een gigantische tropische serre. Marcel kende niet veel van planten maar niets ontging hem. Hij wilde alles weten over iedere soort. En genieten van al dat moois natuurlijk. Of het nu was tijdens een lange wandeling door zijn park of aan de rand van de grote vijver, luisterend naar het voetbal op de radio.

Genieten zit er echter niet meer in. Marcel overleed ongeveer 10 jaar geleden. Marceline, rechtstreekse getuige van de onstuitbare ondernemingsdrang van Marcel, bewoont momenteel nog altijd het serregebouw op de Mierenberg. Echter niet voor lang meer... Het overgrote deel van het park maakt momenteel deel uit van een verkavelingsproject. Hiervoor moet ook de tropische serre wijken. Marceline laat er haar slaap niet voor. Na "*Marceline, ik begin met een duiventil!*", "*Marceline, ik begin met een voetbalploeg!*" en "*Marceline, ik begin met een botanische tuin...*" is ze intussen één en ander gewoon. Marceline en haar wijlen Marcel, de man met een plan.

**BECOME PART OF THE CLUB;
PART OF THE TEAM...
PART OF THE 'STAND'!**

SHIRT 49,99€ • ABONNEMENT 26€

4 nummers inclusief verzending

WWW.CATENACCIO-MAGAZINE.COM

 SANDER BRAL

VAR

ESCAPE TO VICTORY (1981)

Gewezen voetbalgrootheden zoals Bobby Moore, Osvaldo Ardiles, Hallvar Thoresen en onze eigen Paul Van Himst in je film laten meespelen verbleekt als kaas in de zon als je ook Pelé gestrikt hebt voor je cast. Hoe je een Braziliaan precies in een Duitse krijgsgevangenis situeert, tijdens de tweede wereldoorlog, daar konden de scenaristen niet meteen een antwoord op vinden; dus hebben ze er maar kapitein Luis Fernandez van gemaakt, een Trinidadiaan - zoek gerust op - die voor de geallieerden vocht vooraleer hij ingerekend werd door *den Duits*.

In "Escape To Victory" (1981) - de film wordt consequent "Victory" genoemd - brengt regisseur John Huston het fictieve verhaal van een Duitse propagandastunt tijdens de tweede wereldoorlog waarin enkele krijgsgevangenen het opnemen tegen het nationaal elftal van het Derde Rijk. "*If nations could only settle their differences by football games, wouldn't that be something?*", wordt er letterlijk in de film geponeerd. In 1969 hebben El Salvador en Honduras dat effectief geprobeerd. Er zijn toen tussen de twee- en de drieduizend doden gevallen in vier dagen tijd.

De camera blijft in het begin van de film even hangen op de *Herrn* Strauss en Von Steiner - hoe anders? - om te laten zien wie de bad guys zijn, maar uiteindelijk blijkt dat

allemaal wel mee te vallen. Meer zelfs: Victory moet één van de weinige prenten zijn waarin nazi's niet als maniakale gekken worden afgebeeld en Von Steiner - gespeeld door Max Von Sydow - blijkt zelfs nen toffe pee te zijn. Hoewel de afgeranselde en ondervoede *Oost-Europese* (lees: joodse) gevangenen je toch meteen weer met de neus op de harde realiteit drukken. En ook de pure willekeur in het kamp - een halve dag in 't cachot of stante pede afgeknald worden voor dezelfde stunt - moet verbeelden dat het al bij al geen pretje is, daar in die verder nogal laconiek uitgebeelde gevangenis.

PRETTY 'SLY' (FOR AN AMERICAN GUY)

Laconiek, cheesy, goofy zelfs bij momenten. Het zijn woorden die deze film het beste beschrijven. Door de frivole, orkestrale muziek waan je je in een "Home Alone"-film (Macaulay Culkin zou één van die ondervoede Polen kunnen vertolken) en de overdreven mimiek en gekke snoeten van de Britse kolonel (Daniel Massey) moeten (men mag gerust stellen: een mislukte poging tot) *comic relief* bieden.

Terwijl de Duitsers hun propagandamachine overuren laten draaien, zien de geallieerden de prestigieuze voetbalwedstrijd als een opportuniteit om te ontsnappen. Kapitein

Foto: IFA Film - Alamy.com

John Colby (Michael Caine) wil per se Tsjechische en Poolse sterspelers in zijn team, die niet in een krijgsgevangenis vertoeven maar in strafkampen. Op die manier kunnen ook zij ontsnappen uit de klauwen van de Duitsers. De enige keer dat Michael Caine nog ergens zo geslepen en heldhaftig uit de hoek komt, moet in *Jaws "The Revenge - 4"* (1987) zijn. Maar die film *hoef* je gelukkig niet te zien; neem het gewoon van ons aan.

Een andere held is natuurlijk Sylvester Stallone, die als enige Amerikaan in de film de regels van voetbal niet snapt en dan maar occasioneel in de goal gaat staan. De sluwe vos zit heel de film tegen zichzelf te babbelen en schreeuwt af en toe ook doelloos naar de wolken. Hij wordt weer niet begrepen. Verder haalt hij zijn beste Frans boven in de film en pronkt hij met zijn geschoren borstkas. Een geschoren borstkas begin jaren veertig? Een geschoren borstkas in een krijgsgevangenis? Anachronisme, Sylvester, anachronisme!

Pelé is al tien jaar gepensioneerd wanneer hij deze film doet maar hij speelt duidelijk iedereen onder tafel in *Victory*. Het feit dat hij zelf de choreografie voor het spel

schreef, heeft daar wellicht iets mee te maken. De man bloost niet om een cheesy omhaal meer of minder. Wanneer Michael Caine beweert dat zijn ploeg geen negentig minuten aan een stuk kan lopen, bewijst Pelé hem het tegendeel. *"Geef mij de bal op de achterlijn en ik zigzag hem tot in het doel van de tegenstander."* Ja Pelé, 't is goed, Pelé.

Wanneer de Duitsers scoren voor het Franse publiek - er wordt in het bezette Parijs geshot - wordt het gejuich van het publiek in scène gezet alsof er voor een leeg stadion wordt gespeeld in coronatijden. De presentator legt bij elke beweging ook netjes de regels van het spel uit zodat onze Amerikaanse kijker ook mee is. Verder wordt in het verhaal voetbal gezien als de meest onbelangrijke hoofdzaak ter wereld, loopt er een Pico Coppens-look-alike op het veld, en maken we kennis met een SS'er (Arthur Brauss) die verdacht veel op Vladimir Poetin lijkt. Excuseer, geen enkele nazi wil met Poetin vergeleken worden.

Victory is een onderhoudende prent die je gerust mag maar niet per se hoeft gezien te hebben; tenzij je een Fransman die vol slijk uit de riool kruipt *"Nomdedieu!"* wil horen roepen natuurlijk.

Santander

**GORUNTZ BEGIRA, BIZI AMETSA,
JO TA KE IRABAZI ARTE:
KIJK OMHOOG, LEEF DE DROOM,
EN SPEEL HARD TOT JE WINT**

**VOOR JE HET WEET,
WIL JE EEN BASK ZIJN**

 TIMO-OLIVER METZ

 TIMO-OLIVER METZ & ALAMY.COM

**GORUNTZ BEGIRA, BIZI AMETSA,
JO TA KE IRABAZI ARTE:
KIJK OMHOOG, LEEF DE DROOM,
EN SPEEL HARD TOT JE WINT**

**VOOR JE HET WEET,
WIL JE EEN BASK ZIJN**

Een team met enkel spelers uit de eigen regio: het is - en blijft, veelal - de natte droom van veel voetbalsupporters. Maar in een zompige uithoek van het Iberische schiereiland, te midden van de smaragdgroene heuvels van het Baskenland, is er een club die daar al meer dan een eeuw met succes in slaagt. Sinds 1912 legt Athletic Club de Bilbao zichzelf de beperking op uitsluitend Baskische spelers op het wedstrijdblad te zetten. Toch won het na Real Madrid en FC Barcelona het grootste aantal prijzen, en degradeerde het nog nooit uit de Spaanse eerste klasse. In een wereld waarin globalisering en diversiteit steeds meer centraal staan, blijven club en fans unaniem: aan onze filosofie wordt niet getornd.

Volgers van het Spaanse voetbal waren enkele weken geleden getuige van een sterk staaltje Baskische tragiek. Athletic had in één maand twee kansen om sinds 1984 een Copa del Rey aan het palmares toe te voegen. Door Covid werden in april 2021 zowel de finale van vorig jaar, tegen Real Sociedad (de eerste Baskische finale sinds 1910), als die van dit jaar, tegen FC Barcelona gespeeld. Athletic verloor ze allebei; een VAR-penalty hielp de burens van Sociedad met het kleinste verschil te winnen en Barça benutte z'n vele kansen pas in de tweede helft zodat Athletic met 4-0 nog gespaard bleef. Het was de zesde finale op rij die Athletic verloor, de vierde tegen FC Barcelona. Maar Athletic kan als geen ander haar wonden likken, het positieve onthouden en opnieuw wekelijks voor een uitverkocht stadion te spelen. Ja, uitverkocht. Ook al heeft het al 37 jaar geen prijs meer gewonnen. En ja, écht alleen met spelers uit de eigen regio. Athletic Club de Bilbao; we kunnen er allemaal wat van leren.

EEN ONGESCHREVEN WET

Con cantera y afición, no hace falta importación; met een jeugdacademie en supporters heb je geen import nodig. Het mantra galmt al decennialang door de gangen van San Mamés, de thuishaven van Athletic Club. Achtendertig titels en bekere sieren de trofeeënkast in Bilbao, het grootste aantal na Real Madrid en FC Barcelona, de enige twee clubs naast Athletic die nog nooit uit de hoogste reeks van het Spaanse voetbal zakten. In haar meer dan honderdjarige bestaan heeft de club de grootste hoogten alsook de diepste dalen gekend. De steun van de fans blijft echter even overweldigend als onvoorwaardelijk. Hoe spelen ze het in godsnaam klaar?

"Athletic Club en haar supporters worden als instituut gekenmerkt door een standvastig geloof in een reeks waarden die steeds zeldzamer worden in het voetbal van de 21ste eeuw", staat er op hun website te lezen. Beleidsmatig betekent dat dat

“Athletic Club (1) alleen spelers mag inzetten die uit de eigen jeugdopleiding of de jeugdopleidingen van andere clubs uit het Baskenland komen, of (2) spelers die in het Baskenland zijn geboren”.

Wees gerust, ‘eigen volk eerst’ galmt niet door de straten van Bilbao. De locals drinken maar wat graag een *zurito* met je terwijl ze, nog op een *pintxo* kauwend, wijzen naar San Mamés, religieus *La Catedral* gedubd, waar hun Baskische erfgoed elk weekend de rest van Spanje - en geregeld Europa - partij geeft. Een wedstrijd in San Mamés voelt aan alsof je naar een nationaal elftal gaat kijken. Dresscode rood, zelfs voor de *dressers*. Velen gaan helemaal *all-in* en dragen een pikzwarte *txapela*, de typische Baskische baret. De hoeveelheid Baskische vlaggen is niet te overzien. Met een simpele “*kaixo*” (hallo) en “*eskerrik asko*” (dankjewel) bij het bestellen van een pintje, sluiten de gorri-zuria (rood-witten) je helemaal in hun hart. Athletic Club is de puurste beleving van het Bask zijn, en iedereen is uitgenodigd.

DE KONING IS GEEN FAN

Om de rol van het voetbal in het sociopolitieke weefsel van het Baskenland te begrijpen, halen we er even Real Sociedad bij, de bureu uit San Sebastian. Ondanks de sportieve rivaliteit leeft er al lang een soort broederschap onder de spelers en supporters van Athletic Club en *La Real*. Beide clubs kruisen elkaar geregeld, zijn aan elkaar gewaagd en blijven voor alles verbonden met elkaar door de Baskische identiteit die stevig verankerd is in het eigen DNA.

Zo stevig dat de *Vasco Derby* van 1977 de geschiedenis ingaat als de *Derby Ikurriña*, naar de naam van de Baskische vlag. Decennialang werden de Basken door Generaal Franco onderdrukt: hun intellectuelen ontvoerd en gefolterd, hun taal en vlag werden verboden, en het bombardement van Guernica hoeven we u niet uit te leggen. Anderhalf jaar na de dood van Franco betraden beide Baskische teams het veld in San Sebastian met de ontrolde verboden vlag, wat uiteindelijk resulteerde in de legalisering ervan. Een mooi toonbeeld van de autoriteit die beide teams in de regio uitstralen. Sociedad middenvelder en initiatiefnemer Josean Uranga, wiens zus de vlag in het grootste

geheim genaaid had, was een vurige Baskische nationalist en werd begin jaren 80 zelfs tot acht jaar celstraf veroordeeld nadat hij de Baskische verzetsbeweging ETA had geholpen bij een kidnapping. Desondanks geldt Athletic voor de supporters tot op de dag van vandaag als een geweldloze manier om hun Baskische nationalisme te kanaliseren.

Dat doet wel wat belletjes afgaan bij fans van FC Barcelona. De Catalanen gingen ook gebukt onder de onderdrukking van Franco, vragen eveneens om meer onafhankelijkheid en koesteren een diepe afkeer voor Madrid en Spanje. Daarenboven dragen beide regio's hun identiteit symbolisch uit met behulp van de grootste voetbalclubs uit de regio. Zowel fans van Athletic als fans van Barça verwijzen maar wat graag naar de finale van de Copa del Rey in 2015. Beide legioenen besloten de Spaanse hymne te overstemmen met gefluit in aanwezigheid van Koning Juan Carlos van Spanje. De ontsteltenis was zo groot dat de nationale hymne in de TV-uitzending er in allerijl werd over gemonteerd.

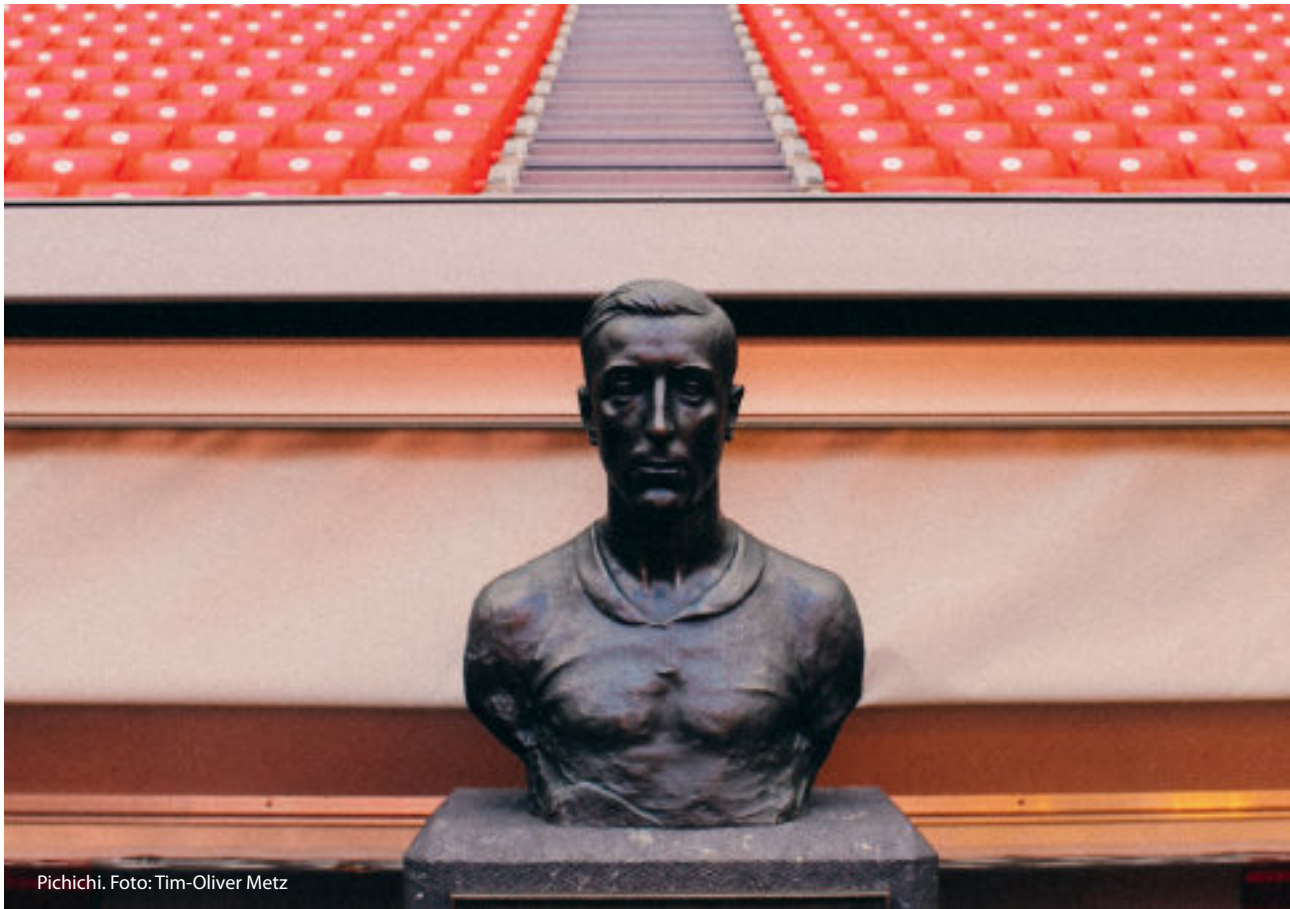
BRITSE LINK EN MADRILEENSE BROERTJES

Maar ooit was Athletic Club één van de eerste Spaanse clubs die internationale spelers opstelde. Aan het einde van de 19de eeuw werd er voor het eerst tegen een bal getrapt in het Baskenland. Studenten die terugkeerden uit Groot-Brittannië en Britten die in de bloeiende Baskische industrie kwamen werken, brachten voetbal mee. Het duurde dan ook niet lang of de studenten en arbeiders richtten respectievelijk Bilbao Football Club en Athletic Club op. In 1903 besloten beiden teams om samen aan te treden als *Club Bizcaya* in de Copa de la Coronación, de voorloper van de huidige Copa Del Rey. Met succes: de Basken versloegen FC Barcelona in de finale. Reden genoeg dus om verder te gaan met Bizcaya, zij het onder de naam *Athletic Club de Bilbao*. Met de ideale mix van Engelsen en lokaal talent werd Athletic al snel één van de meest succesvolle clubs in de vroege jaren van het professionele Spaanse voetbal. Hun stijl deed opvallend Brits aan: de lange, directe passes en fysieke strijd om de tweede bal bezorgde Athletic de Copa del Rey in 1903, 1904 en 1910.

Zelfs de uitrusting had een Britse oorsprong. Athletic trad de eerste jaren aan in de blauw-witte uitrusting van Blackburn Rovers, de favoriete club van de meeste uitgeweken Britten. Het verhaal van de ommezwaai naar rood-wit is doordrenkt van voetbalromantiek. Juan Elorduy, speler en trainer van Athletic, bracht de kerstperiode van 1909 door in Engeland. De club liet hem weten dat, nu hij daar toch was, hij op zoek moest naar de nieuwe blauw-witte truitjes van Blackburn Rovers; de huidige waren immers aan vervanging

MET DANK AAN DE RIVALEN VAN SOCIEDAD

In 1911 werd wat nog het *Campeonato de España* heette voor het eerst in Bilbao georganiseerd. Zoals de jaren voordien brachten de meeste Spaanse teams een paar Engelsen mee, wat destijds als een kwaliteitsinjectie gold. Enkel Real Sociedad kon dat jaar geen talentvolle Engelsen vinden. Een paar uur voor de start van de eerste wedstrijd was *La Real* er dan ook als de kippen bij om drie Engelse spelers op het

Pichichi. Foto: Tim-Oliver Metz

toe. Elorduy's uitstelgedrag zorgde ervoor dat hij de gevraagde uitrustingen niet tijdig kon vinden. Letterlijk vlak voor hij met lege handen terug op de boot naar Bilbao zou stappen, liet hij zijn oog vallen op de rood-witte truitjes van Southampton, de club van de havenstad vanwaar hij huiswaarts vertrok. Elorduy had gedurende een bootreis van enkele dagen tijd om een excuus te verzinnen maar had voldoende aan het feit dat de vlag van de stad Bilbao ook rood en wit kleurt.

wedstrijdblad van Athletic te hekelen die volgens hen niet voldeden aan de toenmalige reglementen. De Spaanse voetbalbond besloot om de wedstrijd toch te laten spelen en daags nadien pas een beslissing te nemen. Athletic haalde twee van de drie Britten wel van het wedstrijdblad af zodat enkel Martyn Veitch overbleef. De toon was echter gezet en ook na de wedstrijd bleven de discussies gaande. Later die avond onttaarde in een restaurant in Bilbao een discussie tussen

Athleticspeler Belauste en Espanyolspeler Méndez zelfs in een gevecht waarbij laatstgenoemde in het ziekenhuis belandde. Andere tijden.

De volgende dag besloot de voetbalbond om de klacht van Sociedad naast zich neer te leggen, waarop het team zich terugtrok uit de competitie. De verdeeldheid nam toe; FC Barcelona werd voor hetzelfde euvel wél berispt, voelde zich onrechtmatig behandeld en trok zich ook terug uit de

BLOEMEN VOOR PICHICHI

Na het vertrek van de laatste niet-Bask duurde het Athletic twee jaar om opnieuw een trofee te winnen. Onder impuls van clublegende en zoon van toenmalig Bilbaoburgemeester Rafael 'Pichichi' Moreno gebeurde dit meteen ook drie jaar op rij: in 1914, 1915 en 1916. Pichichi scoorde 83 goals in 89 wedstrijden tot hij op zijn 29ste stopte en scheidsrechter werd. Een jaar later stierf Pichichi een plotse, tot

Foto: Stephen Pond - Alamy.com

competitie. Athletic Club stelde voor de rest van het kampioenschap geen Engelse spelers meer op en werd uiteindelijk kampioen. Maar vooral de manier waarop de naam van Athletic tijdens en na het toernooi door het slijk was gehaald, had kwaad bloed in de bestuurskamer van de *gorri-zuria* gezet. Om nooit meer ten prooi te vallen aan zulke discussies besloot Athletic om enkel nog spelers uit de provincie Bizkaia op te stellen. In San Sebastian besloot Sociedad hetzelfde te doen.

op heden onverklaarbare dood. Het meest aannemelijke verhaal is dat hij ziek werd na het eten van vervallen oesters. Pichichi werd in San Mamés vereeuwigd met een buste ter hoogte van de zijlijn. De etiquette geldt dat de kapitein van bezoekende teams die voor het eerst een wedstrijd op San Mamés spelen bloemen neerleggen bij de buste, een traditie die sinds Pichichi's plotse dood in 1922 in ere wordt gehouden. Voor Racing Genk, het laatste Belgische team dat op San Mamés speelde, nam toenmalig kapitein Thomas Buffel de honneurs waar. De La Liga topschutterstitel draagt ook Pichichi's

naam, zodat zijn legende ook buiten Bilbao verder leeft.

Gelukkig moe(s)ten de trainers *niet* uitsluitend Baskisch zijn. Want het was telkens onder een Engelse trainer dat Athletic in de beginjaren van de huidige La Liga het Spaanse voetbal domineerde. Vooral Fred Pentland revolutioneerde de manier waarop Athletic speelde met wat als een voorloper van het *tiki taka* kan beschouwd worden. Athletic domineerde het decennium voor de Spaanse burgeroorlog met vier titels en vier bekens, waarvan tweemaal de dubbel. Dankzij deze successen was men in Bilbao steeds meer overtuigd van de filosofie om zich op extreme wijze te vereenzelvigen met Bizkaia, en bij uitbreiding het Baskenland. Zelfs toen de eerste buitenlandse sterren als Kubala, Puskas en Di Stefano de competitie kleurden, hield men in Bilbao bewust vast aan hun transferbeleid. Toen coach Ferdinand Daučík begin jaren 50 onder de indruk was geraakt van Miguel Jones, een getalenteerde Spanjaard, blokkeerde het bestuur van Athletic de transfer omdat Jones niet afkomstig was van Bizkaia. Hetzelfde gebeurde met Eulogio Gárate, een Argentijnse Spanjaard uit Buenos Aires.

Na de Spaanse Burgeroorlog en Tweede Wereldoorlog leidde een uitzonderlijk getalenteerde lichting, aangevoerd door Telmo Zarra, Athletic naar twee landstitels en zeven bekens op vijftien jaar tijd. Zarra is tot op vandaag de derde La Liga topschutter aller tijden. Zijn record werd een halve eeuw later pas verbroken door Lionel Messi en Cristiano Ronaldo. Tot op vandaag geldt Zarra als het grootste icoon van de club en een toonbeeld van Baskische cultuur. Zijn mooiste goal is namelijk de goal die hij niet maakte. In een wedstrijd tegen Valencia wordt Zarra diep gestuurd. Hij omspeelt de uitkomende doelman die zich daarbij blesseert en blijft liggen. In plaats van de bal in het net te plaatsen, speelde de topschutter van toen hem buiten onder luid applaus. Die opoffering en vrijgevigheid zijn synoniem voor eeuwenoude Baskische waarden.

IMPROVISEREN, AANPASSEN, OVERLEVEN

In de jaren 60 begonnen de machtsverhoudingen in het Spaanse voetbal te

verschuiven. Dit oefende voor het eerst druk uit op de filosofie en het sportieve succes van Athletic. Met slechts drie Copa's in 20 jaar was de oogst eerder mager te noemen. Het transferbeleid werd voor de eerste keer in vraag gesteld en, als gevolg daarvan, versoepeld. Van dan af trok Athletic ook mondjesmaat spelers uit de naburige Baskische provincie Gipuzkoa aan. Eén van de eersten was er *boenk* op: José Angel Iribar, geboren in Zarautz (misschien bekend van uw laatste surfvakantie), nam in 1962 als 19-jarige plaats onder de lat bij Los Leones en bleef daar maar liefst 16 seizoenen staan. Met Iribar won Athletic twee Copa's en bleek enkel Juventus te sterk in de UEFA Cup finale van 1977. Tegen dan keek niemand er nog van op dat er spelers uit Gipuzkoa voor Athletic speelden. Spelers uit de andere Baskische provincies volgden snel, met Athletic-coryfeeën als Andoni Zubizarreta uit Alava en Miguel Sola uit Navarra. Leuk weetje: op 2 maart 2011 speelde Athletic de eerste wedstrijd in 113 jaar zonder iemand uit Bizkaia aan de aftrap. Het bleef een voetnoot op de online fora.

Het aanbreken van de jaren 80 luidde het tijdperk van de grote veranderingen in voor Athletic. Toen Luis de la Fuente Castillo vanuit de jeugd doorstroomde, werd zelfs een nieuwe paragraaf aan het beleid toegevoegd. Luis kwam namelijk uit Haro, een stadje nét over de rivier Ebro, de zuidgrens van het Baskenland. Dit was de eerste keer dat de filosofie van Athletic voor interpretatie vatbaar was. De la Fuente Castillo legde het jaren later zelf uit voor een fansite: "Mijn vader was afkomstig van Bilbao. Met hem gingen we geregeld naar wedstrijden van Athletic kijken. Ik mocht me bij Athletic aansluiten toen ik 15 jaar oud was. Ik zou dagelijks trainen en dus bij mijn oom, tante en neven in Bilbao gaan wonen; dat zou me een pak tijd besparen. De rest hing af van mij en mijn verlangen om voor Athletic te spelen." En zo werd Luis de la Fuente Castillo de eerste speler die louter door zijn Baskische voetbalvorming voor Athletic mocht uitkomen.

In de jaren 80 kreeg coach Javier Clemente Athletic weer aan het winnen met een titel in 1983 en de dubbel in 1984. Maar door het Bosmanarrest, dat de instroom van buitenlandse spelers vergrootte, zou het de laatste keer zijn dat Athletic een grote prijs in de kast mocht zetten. De laatste twee

decennia kijkt men bij Athletic zelfs iets vaker naar onder dan naar boven. Maar een heropflakking is nooit uit te sluiten. Zo stonden in mei 2012 enkel Atlético Madrid en Thibaut Courtois nog in de weg van de eindzege in de Europa League. In 2014 eindigde de club vierde in La Liga en schakelde het verrassend Napoli uit op weg naar de Champions League. In de Europa League haalde het in 2016 nog de kwartfinale alvorens op strafschoppen te worden uitgeschakeld door toekomstig winnaar Sevilla. In die campagne speelde Athletic voor het laatst tegen een Belgische club: KRC Genk. Vooral de wedstrijd in Bilbao was een spektakelstuk dat op 5-3 eindigde. Aritz Aduriz scoorde vijf goals: een record voor de club. Athletic heeft trouwens iets met Belgische clubs en records. Hun grootste Europese overwinning is sinds 2004 een klinkende 1-7 op Standard. De enige Belgische supportersclub van Athletic, Peña Athletic 1-7 Bruselas, is naar die wedstrijd vernoemd. Je kan hen op matchdagen altijd vinden in Casa Miguel op het Geuzenplein in Brussel.

De Supercopa's uit 2015 en 2021 buiten beschouwing gelaten, is de trofeeënkast van Athletic al enige tijd stof aan het vangen. Maar de taferelen van de winst in 2015 doen denken aan het winnen van een titel in plaats van een veredelde oefenmatch. Athletic doet niet langer jaarlijks mee om de prijzen, maar kijkt helemaal anders naar het begrip 'succes'. Als de club kan strijden met de top van het Spaanse en, zo af en toe, het Europese voetbal, en tegelijkertijd haar unieke filosofie - de verankering met het Baskenland - kan behouden, is dat in de ogen van de fans een groter succes dan het winnen van de Champions League met een bende outsiders die geen voeling heeft met de regio. "Door elke wedstrijd aan te treden met spelers van bij ons wint Athletic ook elke wedstrijd een prijs", klinkt het bij de heren van *Inside Athletic*, de enige Engelstalige fansite van de roodwitten. "Ongeacht wat nog komen zal: dankzij onze waarden, en de wil om ze te behouden, zijn we elke dag winnaars."

DE NAALD IN DE BASKISCHE HOOIBERG

Het klassement waar Athletic wel steeds bovenaan te vinden is, is dat van schuldenvrije Spaanse clubs. Waar FC

Barcelona en Real Madrid samen 2 miljard euro in het rood staan, vinden we Athletic steevast terug als beste leerling van de klas. De grootste financiële instroom voor de club is zonder twijfel de verkoop van spelers. Aangezien Athletic het transferbudget enkel kan uitgeven in het Baskenland en aan een paar handenvol Baskische *lone wolves* daarbuiten zijn er quasi geen argumenten om in onderhandelingen genoeg te nemen met minder dan de hoge opstapclausules van de spelers. Xabi Martinez (40 miljoen euro, Bayern München), Aymeric Laporte (65 miljoen euro, Manchester City) en Kepa Arrizabalaga (80 miljoen euro, Chelsea) zijn de bekendste voorbeelden. Tegenwoordig, overigens, tekenen meer en meer spelers bij Athletic een contract zonder opstapclausule, wat erg uitzonderlijk is in Spanje. Wie een speler uit San Mamés wil weggapen, moet van erg goede huize zijn.

Krijgen de spelers dan een riant loon? Mis. Ook het salarishuis van Bilbao blijft ruimschoots onder het gemiddelde van de La Liga. Athletic betaalde lang de laagste salarissen van het Spaanse voetbal; spelen voor Athletic was voor spelers uit Bizkaia een kwestie van eer en verlangen. Naarmate het transferbeleid versoepelde en spelers uit de andere Baskische provincies werden aangetrokken, werd er wat meer boter bij de vis gedaan. Toch blijven de salarissen van de spelers bij de laagste van La Liga. Met steun van de spelers, trouwens. Zo tekende de pijlsnelle Iñaki Williams onlangs nog een contractverlenging van acht jaar.

Dankzij deze kosten/batenverhouding is Athletic één van de gezondste clubs uit het Spaanse voetbal. Zo kon het in 2015 de complete renovatie van hun stadion bijna volledig zelf bekostigen. Het spreekt echter voor zich dat *Lezama*, de jeugdopleiding, het grootste deel van de begrotingskoek opeist. Met tientallen jeugdteams en op het jongste niveau alleen al 1.500 spelertjes die wekelijks komen spelen, is Lezama van geen kleintje vervaard. Daarnaast bestaat de sportieve werking ook nog uit Basconia CS als *farm team*, dat de brug moet slaan tussen de jeugd en het profvoetbal, Bilbao Athletic (let op het subtiele verschil in naam) dat als reserveteam in de Spaanse derde klasse speelt, én het vrouwenteam. Uiteraard schuimt een groot leger scouts permanent het Baskenland af op zoek naar

talent met het Athletic-DNA. En op die zoektocht wordt niets aan het toeval overgelaten. In heel het Baskenland zijn er 250 zogeheten partnerclubs die, in ruil voor financiële en infrastructurele steun, Athletic voorkeursrecht geven bij het aantrekken van hun getalenteerde jeugdspelers. Ook al zijn er ook buiten het Baskenland een pak spelers die in aanmerking kunnen komen voor Athletic; als je in het Baskenland

Venezolaan Fernando Amorebieta. Op tweejarige leeftijd verhuisde hij met zijn Baskische ouders van Venezuela naar Iurreta, een dorpje dat er zo na doorklieft wordt door de E-70, de belangrijkste verkeersader van het Baskenland. Hij speelde voor het lokale Colegio San Miguel, waar Athletic hem wegplukte. Geen geboren Bask, wel opgeleid in het Baskenland. En zo speelde er na verloop van

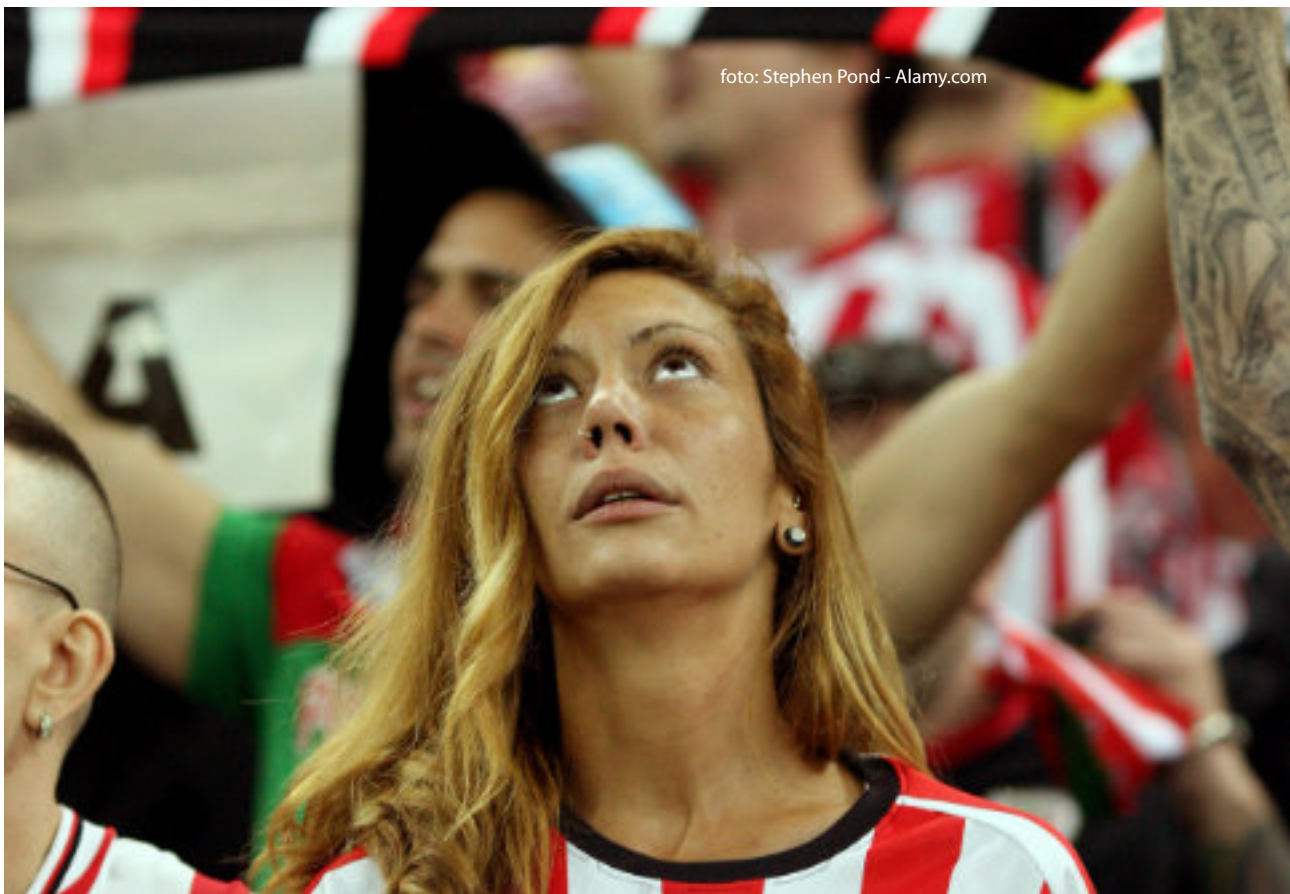

foto: Stephen Pond - Alamy.com

geboren bent of er ooit in de jeugdreeksen hebt gevoetbald, dan kom je in aanmerking - en weten ze wie je bent. Waar je heden ook je tent hebt opgeslagen...

EEN FILOSOFIE ZONDER GRENZEN

In den beginne was het duidelijk: je moest geboren zijn in Bizkaia om het truitje van Athletic aan te trekken. Later volstond het Baskenland zelf als origine, en ten slotte je voetbalopleiding genoten hebben bij een Baskische club. De boeiendste verhalen zijn diegene die de grenzen van de filosofie schampen en waar telkens tonnen inkt over vloeien. Eén van die gevallen is de

tijd een Venezolaanse *international* voor Athletic.

Ondanks dat het Baskenland een deel van Frankrijk beslaat, duurde het tot midden jaren 90 eer de eerste Franse Bask neerstreek bij Athletic. Uit een streek vooral bekend van bergen en surfen, komt één van de bekendste Franse voetballers van de voorbije vijftig jaar. Bixente Lizarazu kwam via Girondins Bordeaux als eerste Fransman bij Athletic terecht. Hij speelde eerst bij de jeugd van het lokale Hendaye, op de grens tussen Frankrijk en Spanje, alvorens te verkassen naar Bordeaux waar hij aan de zijde van Zinedine Zidane en Christophe

Dugarry 250 wedstrijden speelde. Na enkele succesvolle jaren koos de geboren Bask voor een avontuur in Bilbao. Door een aanslepende liesblessure speelde Bixente slechts 16 wedstrijden voor *Los Léones*. Ondanks zijn geschiktheid voor Athletic raakten de fans nooit over zijn nationaliteit en na een jaar vertrok hij naar Bayern München waar hij de topmomenten van zijn carrière beleefde.

De meest extreme gevallen die ternauwernood binnen de regels van de filosofie vallen, zijn de spelers die niet in het Baskenland geboren zijn en er ook geen binding mee hebben. Christian Ganea, een Roemeense linksback, verhuisde al op jonge leeftijd met zijn ouders van zijn vaderland naar Basauri, aan de rand van Bilbao. Cristian speelde er voor het lokale Basconia. Uiteindelijk lijfde Mallorca de Roemeen in,

Foto: Tim-Oliver Metz

Hetzelfde geldt voor Aymeric Laporte, een intussen al even bekende Fransman. Hij genoot zijn opleiding bij Aviron Bayonnais, één van de grotere clubs uit Frans Baskenland. De centrale verdediger kan dus ook een vinkje zetten naast geboren zijn in het Baskenland én er te hebben gevoetbald. Bij Aymeric werd er niet meer moeilijk gedaan om zijn verschillende paspoort. Hij werd een sterhouder in de verdediging en sloeg meerdere lucratieve aanbiedingen af tot de lokroep van Manchester City in 2018 te sterk werd. Een transfer die Athletic geen windeieren legde.

maar zonder succes. Cristian ging het opnieuw proberen in zijn thuisland en speelde er gedurende vijf seizoenen voor bijna evenveel clubs tot er eentje bij Athletic zei: "Hé, die kan voor ons spelen." Die twee seizoenen bij een Baskisch jeugdteam konden volstaan om hem in te lijven. Cristian brak bij Athletic geen potten maar geldt tot op heden nog steeds als een extreem voorbeeld van een toegestane transfer volgens de normen van het huis.

DE RACISMEOLIFANT IN DE KAMER

Naarmate de jaren vorderden, werd racisme een steeds nadrukkelijker topic. Ook Athletic bleef niet gespaard. De sportfilosofie van Athletic werd als xenofob gelabeld, omdat Lezama enkel witte spelers voortbracht. De club verdedigde zich met het feit dat enkel geboorte en voetbalopleiding ertoe deden, maar miste spelers van een andere kleur op het hoogste niveau om dit te staven. Rond 2010 kwam daar verandering in met Jonas Ramalho, zoon van een Angolese vader en Baskische moeder. De centrale verdediger werd geboren in een buitenwijk van Bilbao en speelde voor het lokale Leioa alvorens hij mocht aansluiten op Lezama. Ramalho maakte als 18-jarige zijn profdebuut in 2011. En een nog mooier verhaal is dat van 'sprintbom' Iñaki Williams, de zoon van twee Ghanese ouders die te voet de woestijn doorkruisten en over het hek aan de Spaanse exclave Melilla klauterden om Spanje binnen te geraken. Iñaki werd geboren in Bilbao en speelde bij CD Pamplona alvorens opgemerkt te worden door Athletic. Hij leek snel, maar niets meer. Athletic nam de gok en na een seizoen bij C-team Basconia en B-team Bilbao Athletic was hij op zijn 20ste klaar voor de grootmacht waar hij de geblesseerde Aritz Aduriz verving. Iñaki scoorde zijn eerste in een 2-2 gelijkspel op Torino in de Europa League en werd daarmee de eerste zwarte speler die een doelpunt scoorde voor Athletic. Door recent voor maar liefst acht jaar bij te tekenen werd zowel Manchester United als Tottenham het nakijken gegeven.

HART EN STEEN

Uiteraard zijn er ook heel wat spelers die op weg leken naar Athletic maar wiens transfers op de harde muren van het beleid uiteenspatten. Omstreeks 2006 werd de mogelijkheid onderzocht om spelers die louter van Baskische afkomst waren ook in te lijven, ongeacht geboorteplaats of voetbalvorming. De reden? Een 18-jarige Argentijnse aanvaller van Baskische afkomst, genaamd Gonzalo Higuain. Tot op heden heeft de club de toenmalige interesse nooit officieel bevestigd; allicht omdat Higuain geen geboren Bask is en nooit voor een Baskische jeugd ploeg speelde. Het gerucht heropende wel het debat over waar de grenzen van het

transferbeleid moeten liggen. Een groot deel van de fans had de onpopulaire passage van Fransman Bixente Lizarazu nog niet helemaal verteerd, een ander deel zag wel heil in een lossier beleid aangezien er heel wat Basken onder Franco gevlucht zijn naar Zuid-Amerika en daar dus wel wat geschikt talent kan zitten.

In 2019 verklapte de Uruguayaanse topspits en voormalige international Diego Forlan aan sportkrant AS dat hij bijna voor Athletic getekend had. Diego had een Baskische grootmoeder die op haar 15de San Sebastian ontvluchtte en naar Uruguay trok, maar is zelf geen geboren Bask en speelde er nooit in de jeugd. Club en speler leken op hetzelfde spoor te zitten, tot de transfer alsnog afketste op de beleidslijnen - Diego trok naar Villareal, en werd er Spaans topschutter. "Ik ben Baskischer dan veel van de spelers die toen bij Athletic speelden", voegde Forlan er nog aan toe. Maar Athletic maakte van z'n hart een steen en bleef trouw aan de idealen.

Het transferbeleid bleef 'een ongeschreven wet', wat synoniem is voor 'een flexibel gegeven' en dus intern zelfs voor verwarring kan zorgen. In 2011 liep Bij Real Sociedad een getalenteerde jonge Antoine Griezmann rond. Toenmalig sportief directeur bij Athletic, Javier Irureta, bevestigde dat Griezmann wel degelijk binnen het beleid paste aangezien hij zijn voetbalopleiding in het Baskenland had gekregen. Athleticvoorzitter Fernando García Macua beweerde daarentegen droogjes tot ieders verbazing dat "Griezmann niet uit Frans Baskenland komt" en stelde zijn veto. Onder meer het hoongelach van Real Sociedad leidde ertoe dat Athletic kort erna besloot om het transferbeleid toch maar neer te pennen, net om dit soort verwarring tegen te gaan.

Higuain, Forlan en Griezmann speelden uiteindelijk nooit voor Athletic. Vandaag is de filosofie, op kousenvoeten, iets lossier geworden; wat te merken is aan de jeugdelftallen. Voor jeugdspelers die "exceptioneel talent bezitten" volstaat het om louter van Baskische afkomst te zijn; hun geboorteplaats of eerdere voetbalopleiding doet er niet toe. Het is louter een kwestie van een versoepeling in alle stilte en enkel op jeugdniveau. En zo heeft de club er een talentvolle Baskische bloedlijn bij wanneer

lñaki Williams aan een nageslacht begint, gezien zijn kinderen én kleinkinderen voor Athletic mogen spelen - ongeacht waar ze geboren worden, zolang ze er maar op tijd mee beginnen. Zo kan een hek aan een grens nog een grote rol gaan spelen in de geschiedenis van een voetbalclub.

TROTS OM ANDERS TE ZIJN

Wanneer de club zich op sportief vlak in woelige wateren bevindt, ontstaan er discussies of Athletic haar filosofie beter niet laat varen. In 1992, wanneer de club al meermaals tegen de degradatie had moeten vechten, werd er door de krant El Mundo een referendum gehouden onder de socios van Athletic. 83% van de ondervraagden stemden tegen het aantrekken van buitenlandse spelers, omdat deze enkel uit zouden zijn op geld en geen binding met de regio hebben. 76% van hen wilde liever degraderen dan het huidige transferbeleid te laten varen. En de grootste motivatie hiervoor bevindt zich slechts enkele kilometers verderop, in San Sebastian, waar Sociedad in 1989 de Baskische handdoek wierp door de Ier John Aldridge aan te trekken doch buiten de Copa van 2020, oh ironie, sindsdien geen enkele prijs heeft gewonnen. Het versterkt alleen maar het geloof dat ze 't in Bilbao wel degelijk bij het rechte eind hebben.

En doe gerust zelf de oefening: hoe ver zou jouw favoriete club staan indien ze enkel spelers uit de eigen regio op het wedstrijdblad zette? Club Brugge enkel met West-Vlamingen, Anderlecht met Brusselaars, Racing Genk met Limburgers, Beveren met Waaslanders, en Beerschot & Antwerp met Sinjoren. Maar vooral: hoe zou het Real Madrid, FC Barcelona, Paris Saint-Germain en andere City's zijn vergaan? Het is door de werkwijze en het palmares van Athletic op deze clubs te projecteren dat je de volledige omvang van deze unieke prestatie naar waarde kan schatten.

Er is geen Europese club die zo verankerd is met haar regio als Athletic. Iets wat de fans maar al te goed beseffen en bovenal willen behouden, zelfs als dit, ooit, een eerste degradatie zou kosten. Wie de wetten van het voetbal een beetje kent, weet dat het opheffen van de filosofie in principe meer kansen en betere resultaten naar San Mamés *kan* brengen. God behoede, wie

weet maken we het zelfs ooit nog mee. Maar tot dan is Athletic Club de Bilbao een team met een ongeëvenaarde toewijding aan haar culturele identiteit. Een bastion van waarden en verbondenheid in een voetbalwereld waar alles steeds sneller hogerop moet gaan. Waardeer het engelen geduld van de fans, laat je verbazen door de methodologie van de club, bewonder de eindeloze toevoer van Baskisch talent, en apprecieer deze unieke club die op haar manier weigert mee te draaien op de commerciële malle molen die dat afgrijselijke moderne voetbal geworden is.

Athletic eup!

Omtrent de auteur

Voor Tim-Oliver Metz (1987) was de kolkende massa en sfeer altijd even belangrijk als het resultaat. Zo ontstonden bij zijn geliefde KRC Genk vriendschappen voor het leven en volgde een periode bij de harde kern waar de liefde voor voetbalcultuur helemaal ontbolsterde. Na groundhops in binnen- en buitenland vond hij zijn tweede grote liefde in San Mamés, de thuishaven van Athletic Bilbao. Als afgestudeerd journalist is het logisch dat hij verhalen wil delen. Een voetbalblog was een eerste stap, maar tegenwoordig legt hij zijn ei met boezemvriend Laurens in TerrilTalks, de eerste én enige KRC Genk podcast voor en door fans, die ook buiten het Genkse in de smaak valt.

Sila
Hardies

Je ziet het in zijn ogen dat deze man gewoon naar een warm bad verlangde. Kijk naar de staat van dat veld, en je kan je zo voorstellen hoe de regen zowel op de fans, die op de onoverdekte staanplaatsen - de *terraces* stonden, als op de spelers neerviel. En dat er veel fans zullen geweest zijn, daar twijfelen we niet aan. Want de foto is van Billy Mercer, uit 1925, toen zijn team Huddersfield Town de Engelse voetbalwereld domineerde. Billy Mercer speelde 48 keer voor Huddersfield; het team dat in diezelfde periode als allereerste club een hatrick van Leaguekampioenschappen neerzette... Huddersfield Town werd landskampioen in 1923-24, 1924-25 en 1925-26. Billy Mercer bracht eerder ook nog 10 jaar door bij Hull City, waar hij tot 193 Leaguewedstrijden kwam.

De Notaris denkt
en tekent met
u mee!

www.notaris.be

CATENACCIO

TER VERDEDIGING VAN DE VOETBALSPORT

Catenaccio verdedigt de voetbalsport met de kracht van de pen. Het laat het licht schijnen op de alternatieve kant. De mooie kant. De ruwe kant. De échte kant. Catenaccio is een ode aan het voetbal en een aanklacht tegen al wat het bedreigt.

 [instagram.com/catenacciomagazine](https://www.instagram.com/catenacciomagazine)

 [facebook.com/Catenacciomagazine](https://www.facebook.com/Catenacciomagazine)

 twitter.com/Catenaccio_mag

www.catenaccio-magazine.com

info@catenaccio-magazine.com

Uitgegeven door vzw KSK Beveren

CATENACCIO 10 | JUNI 2021

